

AUTOR

Titlu

Traducerea și adaptarea în limba română de

NUME

ALCRIS

Capitolul 1

— Domnișoara Douglas? E pe-aici vreo domnișoară... ăă... Kayoo... Kayoolaynee Douglas?

Lani ridică privirea din caietul cu coperti albastre, încercând să vadă pe lângă cei doi tineri înalți așezați în fața ei, în amfiteatrul încăpător. Tocmai terminase de scris însemnările pentru răspunsul la ultima întrebare a ultimului examen din cei patru ani de colegiu. Unul dintre asistenți stătea pe podium, cu o hârtiuță în mână, privind prin sală în căutarea fetei pe care o chemase.

Lani își desfăcu fermoarul poșetei și îndesă înăuntru caietul și pixul, după care porni pe culoarul dintre bănci. Își frecă de blugi palmele dintr-o dată umezite, conștientă că bătăile inimii i se acceleraseră intens. Știa că studenții nu erau scoși din examene decât în situații de urgență.

— Eu sunt Kaiulani Douglas, se prezentă ea într-o șoaptă răgușită, pronunțându-și numele extravagant cu accentul hawaiian corect: Kye-oo-lah-nee.

Asistentul, un student care absolvise recent, îi spuse încet:

– Ai un mesaj să te duci la spitalul Naval din Balboa Park. Tatăl tău a suferit un atac de cord, dar trăiește.

Întinse mâna după caietul de examen al lui Lani, privindu-i fața și silueta cu un amestec de compasiune și admirație masculină.

– Am eu grijă de asta... Am să-i explic doctorului Lopez. Îmi pare rău...

Lani dădu vag din cap, scoțându-și caietul din poșetă. În timp ce pornea spre mașină, tremura de frică. Încă un atac de inimă! Era al treilea în șase ani. După al doilea, doctorul Seaver sugerase să-i facă tatălui ei vitreg o arteriogramă, pentru a determina necesitatea unei operații. Rezultatele fuseseră atât de încurajatoare, încât medicii se hotărâseră să se rezume la medicamente și dietă. De ce suferise Jonathan și al treilea atac?

La spital, Lani se duse la recepție și întreabă despre starea lui.

– Luați loc, domnișoară Douglas, îi spuse cu blândețe recepționera. Amiralul Seaver mi-a cerut să-l anunț când sosită.

Nu-i mai dădu nici o informație despre situația lui Jonathan Reid.

Gene Seaver apăru peste vreo două minute, cu mersul lui caracteristic, grăbit și vioi. De pe chip, însă, îi lipsea obișnuita expresie încurajatoare. Culoarea palidă a pielii sale se potrivea cu cenușiul părului tuns scurt, iar zâmbetul îi era gol și forțat. Era medicul și prietenul apropiat al tatălui ei de peste zece ani, de când Jonathan Reid fusese transferat de la baza navală din Pearl Harbor la baza din San Diego, California.

Doctorul Seaver era nu numai un medic excelent, ci și un optimist înăscut. Lani îi observă expresia învinsă și nu mai avu nevoie de nici o explicație. Tatăl ei vitreg, singurul tată adevărat pe care-l cunoscuse vreodată, era mort.

I se strecurase în brațe și suspinase pe umărul lui, udându-i cu

lacrimi uniforma.

– Îmi pare rău, Lani, trebuia să ți-o spun persoanal, murmură el cu glas răgușit.

O conduse în cabinetul său privat și, când fu îndeajuns de calmă ca să asculte detaliile, îi povesti că Jonathan suferise atacul în timp ce jucau golf.

– A fost ceea ce noi numim o ocluzie coronariană masivă. Fără nici un avertisment și nici un motiv. În ultimii câțiva ani, o ducea atât de bine...

Doctorul Seaver clătină dim cap, zâmbind cu tristețe.

– Am încercat să-l reanimăm și l-am adus aici cât am putut de repede, dar degeaba. Și mai avusese și noroc... Cea mai bună partidă din viața lui.

– Măcar a murit fericit. Nu vă faceți reproșuri, domnule doctor Seaver.

În acele momente, Lani era mai mult amorțită decât șocată sau întristată. În pofida sănătății aparente a lui Jonathan Reid, o parte din ea îi anticipase moartea. Cât de des încercase să-și alunge pre-sentimentul rău pe care-l avusese atât de frecvent în ultimele câteva luni? Își spusese că era pesimistă și prăpăstioasă – dar, după cum reieșea acum, nu fusese decât realistă.

– Vrei să-l chem pe Daniel? o smulse cu blândețe Gene Seaver din gânduri.

Politicoasă, Lani refuză. Intra invariabil în defensivă la gândul oricărui contact cu fratele ei vitreg, Daniel Prescott Reid, dar era datorare să-l sune și avea s-o facă.

Îi avea numărul de telefon în mica agendă neagră din poșetă. Deși încerca să-l evite cât mai mult, se temuse că într-o zi acea con-vorbire avea să fie necesară. Își consultă ceasul; în California era trecut puțin de amiază și, calculând diferența de trei ore însemna

că Daniel era la biroul lui din Honolulu. Lani ridică receptorul și formă cifra 0, apoi numărul de telefon al lui Daniel, cerându-i centralistei, cu o voce surprinzător de calmă, să taxeze convorbirea în contul numărului ei de acasă.

Îi răspunse un glas cu un accent fermecător.

– Aloha, Prescott & Thomas. Vă pot ajuta cu ceva?

– Cu Daniel Reid, vă rog.

Dintr-o dată, o cutremură un fior de tensiune, dar simți că era totuși stăpână pe emoțiile ei.

– Un moment, vă rog. Vă fac legătura la biroul lui.

Câteva secunde, Lani auzi doar foșnetul paraziților transpacifici. Apoi, o altă voce melodioasă anunță:

– Aloha, Divizia Recreere.

– Cu domnul Reid, vă rog. La telefon e...

O întrerupse un șir de pocnete. Recepționera răspunse suav:

– Mahalo. „Vă mulțumesc.“

– V-o dau pe secretara lui.

Lani nu apucă să-și exprime obiecțiile, căci secretara intră pe fir imediat, repetând întrebarea pusă de recepționeră.

După ce trase adânc aer în piept, Lani expiră încet.

– Cu domnul Reid, vă rog. Spuneți-i că-l caută Lani Douglas.

Nu mai putu continua. O înecau lacrimile.

– Domnul Reid e într-o întâlnire, domnișoară Douglas. Doriți să-mi spuneți...

– E ceva personal, o întrerupse Lani. Dați-mi-l la telefon, vă rog.

Vorbea pe un ton aspru și nervos, aproape grosolan. Putea să se aștepte că Daniel cel mare și tare era de negăsit!

– Îmi pare *foarte* rău, domnișoară Douglas, răspunse ferm secretara. Domnul Reid nu poate fi deranjat. Dacă doriți...

– Ba poate! suspină Lani. Spuneți-i... spuneți-i...

Fu nevoită să se întrerupă. Doctorul Seaver îi luă receptorul din mână, cuprinzând-o cu un braț pe după umăr, în timp ce-i spunea secretarei:

– Sunt amiralul Gene Seaver din San Diego. Tatăl domnului Reid a murit azi dimineață. Eu am fost medicul lui. Pot vorbi cu el, vă rog?

Când Daniel veni la telefon, suspinele lui Lani scăzuseră la nivelul unor scâncete tremurătoare. Vorbind pe un ton lipsit de emoție, doctorul Seaver îi dădu lui Daniel vestea, iar după o scurtă tăcere, îi întinse fetei receptorul.

– Vrea să-ți vorbească. Ești în stare?

Lani dădu din cap, luând receptorul și murmurând:

– Bună, Daniel. Nu e nevoie să vii la înmormântare. Am să mă ocup eu de toate.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, regretă jignirea involuntară pe care o conțineau. Daniel era un fiu iubitor și conștiincios, care fusese apropiat de tatăl lui, în pofida miilor de mile dintre San Diego și Honolulu. Avusese grijă să-și vadă tatăl de cel puțin trei-patru ori pe an.

Lani simți un val de ușurare când își dădu seama că Daniel se hotărâse s-o scutească de muștrări, răspunzându-i doar pe un ton ponderat:

– Voi ajunge la San Diego imediat ce pot. Tu doar ai grijă de Brian până sosesc eu, prințeso. Totul o să fie în regulă. Acum, dă-mi-l din nou pe Gene.

Cu obrajii înroșiți de enervare, Lani înapoie receptorul doctorului Seaver. Se simțea prost ori de câte ori Daniel îi spunea „prințeso“, și o nemulțumea că-i ordonase să se ocupe de fratele ei mai mic. În fond, o făcea cu deplină competență de la nașterea lui, cu șase ani în urmă.

Mama ei, Anne, se măritase cu Jonathan Reid când Lani avea opt ani. Adevăratul ei tată, tot ofițer de marină, murise într-un accident de muncă pe vremea când Lani avea doar cinci ani. Întrucât James Douglas era plecat pe mare cu lunile, Lani și-l amintea doar ca prin ceață.

Când Anne rămăsese însărcinată, era deja trecută de patruzeci de ani, dar hotărâta să aibă copilul. Îndurase o naștere dificilă, pe care doctorul fusese nevoit s-o finalizeze prin cezariană. Nu apucase să-și vadă fiul pe care-l dorise atât de mult – hemoragia o costase viața.

Jonathan Reid se retrăsese din marină cu un an în urmă și, cu toate că el și Lani erau distruși de moartea Annei, necesitatea de a-l crește pe Brian îi obligase să reziste eroic. Era un copil frumos și fericit, care semăna mult cu Anne. Dar poate că efortul fusese prea mare pentru Jonathan, căci la câteva luni după nașterea fiului său suferise primul infarct. Deși avea doar șaisprezece ani, Lani acceptase imediat responsabilitățile care ar fi putut strivi chiar și o persoană mai matură. Fiind vară, își putuse îngriji tatăl vitreg, ocupându-se devotată și de fratele ei mai mic.

În ultimii șase ani, Lani și Jonathan îl văzuseră pe Brian devenind un băiețel dinamic, inteligent și sigur pe sine. În timp ce Jonathan își revenea de pe urma celui de-al doilea atac de inimă, Lani ajutase în casă: Daniel insistase să plătească o soră medicală. Dar, în general, Lani fusese baza familiei, și era mai mult ca o mamă decât ca o soră mai mare pentru Brian.

În acei ani, își terminase liceul și urmasa colegiul, hotărâtă ca într-o bună zi să-și asume deplina răspundere a creșterii lui Brian. Singura ei grijă era să se pregătească pentru întreținerea amăn-durora. Dacă se gândea cât de cât la rolul fratelui vitreg și bogat al lui Brian, o făcea numai ca să-și închipuie că nimic n-ar fi încântat-

o mai mult decât ca Daniel Prescott Reid să dispară în adâncurile vulcanului Kilauea, cu toți snobii din familia lui după mamă cu tot. Pentru nimic în lume nu și-ar fi recunoscut vreun sentiment de tandrețe față de trufașul ei frate vitreg.

În timp ce doctorul Seaver vorbea cu omul pe care ea l-ar fi sacrificat zeiței Pele, Lani încerca să se gândească la viitor. Trebuia să existe un soi de pensie militară de urmaș pentru Brian, din moment ce era copilul minor al lui Jonathan Reid. Adăugând asta salariului pe care și-l estima pentru ea, ar fi trebuit să se descurce.

– Am sunat-o pe Barbara adineaori, îi spuse doctorul Seaver, după ce termină convorbirea. Cred că între timp a ajuns la voi acasă. O să stea cu tine până sosește Daniel. Voi veni și eu imediat ce pot.

Lani îi mulțumi, refuzându-i oferta de a chema un taxi și insistând că putea merge singură cu mașina până înapoi, în La Jolla. Totuși, îi era greu să se concentreze și fu cât pe ce să tamponeze din spate trei autovehicule diferite.

Când intră pe alea casei lor stil ranch, cu trei dormitoare, o văzu pe doamna Seaver, o femeie zveltă, de vreo cincizeci și cinci de ani, rezemată de bara microbuzului ei, așteptând-o.

Își petrecură următoarele câteva ore bând cafea și depănând amintiri despre Anne și Jonathan. Barbara anunțase mai mulți oameni că acesta murise, iar vestea avea să se răspândească în cerul lor de prieteni. Îi rugase ca toți să aștepte cu condoleanțele până a doua zi.

Brian reveni acasă la ora trei, împreună cu doi colegi de școală mai mari care locuiau pe aceeași stradă. Aflând că tatăl lui murise, izbucni în plâns, agățându-se de Lani cu disperare. Știuse că Jonathan suferea cu inima, chiar dacă nu prea înțelegea despre ce era vorba. Dar după ce Lani îl asigură că nu era nimic în neregulă

cu inima ei și niciodată n-avea să-l părăsească, se mai liniști și putu să mănânce gustarea pe care i-o pregătise.

Doctorul Seaver sosi la ora patru, iar Barbara pregăti ceva de mâncare, dar nimeni nu se prea atinse de ea. Din când în când, suna telefonul – vecini și prieteni care aflaseră vestea și-și ofereau ajutorul.

După cină, Brian adormi pe canapea, iar Lani îl duse în camera lui. Rămasă singură cu soții Seaver, începu să discute despre planurile de viitor. Gene Seaver îi răspunse cu un calm profesional la toate întrebările, avertizând-o în repetate rânduri că se agita fără rost – dar încurajările lui nu reușeau decât s-o neliniștească și mai mult. Într-un târziu, Lani izbucni în lacrimi, suspinând:

– Trebuie să iau unele hotărâri. Nu vă dați seama? De ce nu vreți să mă ajutați?

Drept răspuns, doctorul Seaver scoase un flacon de medicamente din buzunar.

– Știi că nu-ți plac lucrurile astea, Lani, dar te rog, spre binele tău, ia măcar o pastilă. Crede-mă, avem timp destul să discutăm despre viitor, după ce va ajunge aici Daniel. O să aibă el grijă de tot...

– Nu vreau să am nimic de-a face cu Daniel! țipă Lani aproape isteric. Și nici de pastile n-am nevoie!

– Gene, te rog. Lasă-mă pe mine.

Barbara Seaver o luă pe Lani în brațe.

– E-n regulă, iubito. Ai timp destul ca să iei hotărâri. E firesc să dorești să știi toate răspunsurile în clipa asta, știu. Dar o să se rezolve. Am încredere în tine.

Barbara o conduse pe Lani în baie să se spele pe față și să se pieptene. În oglindă, Lani își observă cearcănele, iar roșeața ochilor, după atâta plâns, îi făcea irișii să arate de un albastru și mai

strălucitor. Își desfăcu părul arămiu ondulat din coc – o pieptănătură practică, dar care-i sporea durerile de cap – iar suvițele unduitoare i se revărsară în jurul umerilor, cu străluciri roșiatice. Lui Lani i se părea că arăta îngrozitor – palidă și trasă la față, cu ochii umflați. Dar orice observator obiectiv i-ar fi remarcat structura delicată a oaselor feței, sprâncenele arcuite fin, nasul mic și drept și curbele senzuale ale gurii, care o făceau să arate la fel de frumoasă și fragilă ca un pahar de vin cu picior, din cristal vechi. Această impresie era accentuată de gâtul ei lung și suplu și trupul zvelt, înalt de un metru și șaptezeci de centimetri, cu oase delicate. Dar era o imagine înșelătoare, căci înfățișarea vulnerabilă a lui Lani ascundea o independență aprigă și o voință plină de încăpățănare.

Acceptă să ia o aspirină și un pahar de vin alb rece. Tocmai începea să se calmeze, când auzi o mașină sosind pe alee.

Daniel nu se deranjă să sune la ușă; intră ca la el acasă, cu cheia lui. Lani era cam iritată că răposatul ei tată vitreg îi dăduse autoritarului său fiu o cheie a casei *ei*. Îl privi cu stoicism cum îi strângea mâna lui Gene și o săruta pe Barbara pe obraz. Ca întotdeauna, arăta în plină formă și mult prea chipeș, în costumul bej bine croit, deloc șifonat de zborul peste Pacific care durase cinci ore.

Lani își stăpâni orice reacție față de înfățișarea lui. Avea peste un metru optzeci înălțime, iar trupul său suplu, cu mușchi duri, se schimbase foarte puțin de pe vremea când fusese campion la alergări în colegiu. Observă surprinsă că printre șuvițele negre îi apăruseră câteva fire albe. La treizeci și doi de ani, Daniel era încă destul de tânăr ca să încărunească.

Chipul lui avea o fizionomie patriciană, tipică pentru Noua Anglie – sau, poate, Lani atribuia această descriere doar formei ușor alungite a feței cu trăsături destul de înguste, arogante. În fond, printre strămoșii lui se număra un cuplu de misionari protes-

tanți care sosiseră în Hawaii înainte de jumătatea secolului al nouăsprezecelea. Unul dintre fiii lor se însurase cu o prințesă hawaiiană bogată, ajungând proprietarul unor întinderi vaste de pământ. Singurul semn al înrudirii lui Daniel cu familia regală hawaiiană se observa în culoarea neagră a părului și în ușurința cu care pielea lui părea să absoarbă soarele tropical. Ochii-i erau de un cenușiu rece, metalic. Și, în acel moment, o priveau țintă pe Lani.

Lani îi susținu privirea, atentă să-și păstreze o expresie neutră, deși prezența lui o tulbura. Reacțiile obișnuite ale lui Daniel față de ea variau între politețe calmă și furie arzătoare, iar dacă uneori simula o anumită afecțiune temperată, Lani știa că n-avea să dureze.

Se așeză lângă ea, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri și sărutând-o pe obraz. Lani rămase rigidă, căutând să-i transmită că, deși îi tolera atingerea, o dezgusta categoric. Ba chiar, apropierea lui îi făcea întotdeauna bătăile inimii să se accelereze, iar gândul că Daniel ar fi putut să observe era cumplit de umilitor.

După câteva secunde de război nedeclarat, fu evident că Daniel nu avea de gând să-și ia brațul de pe umărul ei. Lani se ridică brusc de pe canapea și se duse până în mijlocul camerei. Observă schimbul de priviri tulburate al soților Seaver, dar îl ignoră. După atâția ani, aflaseră că prefera să-l evite pe Daniel, chiar dacă nu știau de ce.

Daniel se ridică și el, spunându-le celor doi:

– Vă mulțumesc că ați avut grijă de Lani și de Brian. De-acum încolo, mă descurc eu cu ei.

Lani tăcu până când soții Seaver ieșiră, după care dezlănțui un atac arzător:

– Sunt absolut capabilă să mă *descurc* și singură, Daniel. Eu sunt cea care a locuit cu tata de paisprezece ani încoace. Și am avut grijă de el în ultimii șase. N-am nevoie de tine și de banii tăi, și nu

vreau să stai aici nici o clipă mai mult decât e nevoie!

– N-o să dureze mult până le rezolv pe toate, răspunse el calm. Ai avut o zi grea, iubito. Du-te la culcare.

– Am să fac ce vreau! Nu-mi da tu ordine! se răsti Lani.

Dacă Daniel i-ar fi propus să rămână în cameră și să stea de vorbă cu el, s-ar fi dus în dormitor. Fratele său vitreg avea acest efect pervers asupra ei.

Exasperat, Daniel oftă.

– Nu-mi forța mâna, Lani. L-am iubit pe tatăl meu, și o să-mi lipsească. N-am chef să-ți suport toate aerele – mai ales în situația asta. Și-acum, intră în dormitor, dacă vrei să nu te duc eu pe sus.

Lani nu se îndoia că ar fi făcut-o. Expresia aspră a gurii lui Daniel o avertiza să nu-l contrazică.

* * *

A doua zi dimineată, Lani se trezi devreme, după o noapte de somn agitat. Daniel și Brian se duseseră deja la bucătărie, să-și ia micul dejun. Auzi un crâmpei din conversația lor și se opri la ușă să asculte. Vorbeau despre cea mai recentă erupție vulcanică de pe Big Island, Hawaii, iar Daniel îi promitea lui Brian că, în timpul următorului spectacol de acest gen, aveau să zboare peste crater ca să vadă mai bine.

– Nu și dacă am și eu un cuvânt de spus în legătură cu treaba asta, mormăi Lani.

Deși Brian era pe jumătate și fratele lui Daniel, nu avea intenția să-și lase fratele vitreg să i-l răpească. Intră în bucătărie, ignorând salutul lui Daniel și clătinând scurt din cap când acesta îi oferă o omletă.

– Brian se duce azi la școală, declară ea sec. Nu-i așa, Brian? Îl

întrebă mai blând, gândindu-se că era mai bine ca programul copilului să nu se schimbe.

Băiatul dădu din cap.

– Avem o petrecere. Azi e ziua lui Jeremy.

Lani reuși să zâmbească, apoi se aplecă să-l sărute.

– Bine. Dacă vrei să vii acasă, dă-mi un telefon, scumpule.

Ușurată, îl văzu îmbrățișându-și fratele și alergând afară să-și revadă colegii. Între patru ochi, îi putea spune lui Daniel tot ce avea de spus.

– Ce tot vorbeați despre Hawaii? Brian n-o să se ducă acolo; rămâne aici, cu mine.

Lani vorbea pe un ton agresiv, dar se simțea mult mai puțin sigură pe sine decât părea. În noaptea dinainte, pe când încerca să adoarmă, își dăduse seama cât de vulnerabilă era cu adevărat poziția ei. Cel mai tare se temea că Daniel Prescott Reid, cu banii și influența lui, avea să-i ia frățiorul. Și abia acum își dădea seama că, în fața lui Daniel, nu avea absolut nici o șansă.

Curajul o părăsi când fratele ei vitreg îi răspunse cu o privire arogantă. Lani îi întoarse spatele, răsucindu-se spre bufet să-și toarne o cafea, și îl auzi așezându-se la masa din bucătărie.

– Aș fi preferat să nu discutăm încă viitorul lui Brian, dar dacă tot ai adus vorba, Lani, am să ți-o spun pe-a dreaptă: Brian va veni cu mine, și tu la fel. Așa a vrut Jonathan, și o doresc și eu. Iar dacă te calmezi și gândești rațional, vei înțelege că și pentru tine e cel mai bine așa.

Trecură treizeci de secunde până când Lani avu destulă încredere în sine însași ca să vorbească. În alte împrejurări, poate că Daniel ar fi avut dreptate. Dar, în fond, el nu putea ști ce efect avea asupra ei, și nici de ce-l trata atât de repezit și rece. Cum ar fi putut locui împreună în aceeași casă? Își aduse cafeaua la masă și

se așează în fața lui, blestemându-și mâinile care-i tremurau.

– Te rog, nu face asta.

Vocea îi devenise răgușită de teamă.

– Locul lui Brian e aici. Toți... toți prietenii lui sunt aici. Și școala. Și... și eu.

– Cu alte cuvinte, nu vrei să vii în Hawaii, cu mine, remarcă încet Daniel. Sunt de acord că Brian are nevoie de tine, dar dacă nu vii, va trebui să-l iau oricum. Testamentul tatălui meu mă investeste cu titlul de tutore, și am de gând să mă achit de această responsabilitate. Nu-l pot lăsa cu tine, la San Diego.

Lani simți că se înroșea. Își învinse un val de greață, respirând adânc de câteva ori. Nu-i trecu prin minte nici o clipă să pună la îndoială afirmațiile lui Daniel despre testament. Nu era genul de om care să denatureze adevărul.

Își îngropă capul în mâini, cu un gest învins. Daniel avea de partea lui nu numai banii și puterea, ci și legea. Nu era drept.

Înghițindu-și mândria, ridică privirea spre ochii lui implacabili și-l imploră:

– Te rog, Daniel. Brian iubește casa asta. Lasă-l aici, cu mine. Am să mă descurc. Poate... poate ai să ne ajuți și tu.

– Știi cât costă pe lună casa asta?

Lani clătină din cap. Finanțele rămăseseră întotdeauna în seama tatălui ei vitreg.

– Aproape o mie de dolari. Știu, fiindcă eu sunt proprietarul ei. Și achit majoritatea facturilor.

Își încrucișă brațele pe piept, cu o expresie de nepătruns.

Cumva, această dezvăluire n-o surprinse pe Lani. Se mutaseră în casa aceea frumoasă din apropierea oceanului cu cinci ani în urmă. Lani adora plaja și știa că Jonathan cumpăraseră casa ca să-i facă o bucurie. Ar fi trebuit să-și dea seama că Daniel o plătea – era mult

prea scumpă ca să și-o poată permite un ofițer de marină în retragere.

Daniel continuă:

– Am hotărât să vând casa, Lani. Vom ține o slujbă de comemorare aici, dacă vrei, apoi voi lichida afacerile tatălui meu și vom pleca *toți trei* în Hawaii. Aș dori ca tata să fie înmormântat pe Maui, lângă mama mea.

Lani se clătina sub impactul tuturor acelor lovituri, iar ultimele lui cuvinte o făcură să-și piardă calmul.

– Nu! țipă ea. N-ai să-l duci acolo. N-o să zacă lângă mama ta și familia ei snoabă și plină de prejudecăți! Decât să las asta să se întâmple, mai bine... mai bine...

Dar nu avea ce face, dacă Daniel insista, și o știa. Se repezi afară din bucătărie, spre dormitorul ei, unde se trânti pe pat, începând să suspine înnebunită. Daniel o urmă peste câteva minute. Când îl auzi intrând, Lani își mușcă buza, într-un efort disperat de a se controla.

– Lani.

Cumva, nu putu suporta blândețea din tonul lui, iar când îi simți mâna pe umăr, se ridică brusc și-l atacă precum un animal încolțit, descărcându-și toată durerea și frustrarea. Strânse pumnii și începu să-l lovească nebunește în piept, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

Daniel o prinse de încheieturile mâinilor și i le coborî cu forța, iar în clipa următoare o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă, neînduplecată. Lani continuă să se zbată neputincioasă, strigând să-i dea drumul – dar în cele din urmă, epuizată, se lăsă păgubașă și-și rezemă capul de umărul lui, plângând încet.

După un timp, Daniel o lăsă să se desprindă din îmbrățișare, dar continuă s-o țină de talie, privind-o cu un amuzament complice.

– Nu mai face mutra asta, murmură el. Consideră că nu e decât o consolare prietenoasă.

– Nu ești prietenul meu, îngăimă Lani, simțindu-i respirația caldă pe obraz. Te rog, dă-mi drumul...

– Crede-mă, n-am nici un chef să-ți fiu prieten. Înainte de a-mi insulta familia și a pleca în fugă, încercam să discutăm despre pregătirile pentru funeralii. Ți-ai fi putut exprima opiniile într-un mod mai puțin dramatic.

Lani nu spuse nimic. Era o ironie că Jonathan Reid, care fusese tolerat cu răceală de familia Prescott în timpul vieții, avea să li se alăture membrilor acesteia după moarte.

– Nu spui nimic, hmm?

După un oftat cam dramatic, Daniel îi ridică bărbia cu degetul, silind-o să-l privească în ochi.

– Okay, prințeso, ai câștigat. Dacă vrei să se odihnească lângă mama ta, atunci așa vom face.

Lani îl privi cu ochi mari, uimită de această concesie necaracteristică pentru el.

– De ce? întrebă ea bănuitoare. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Îți îndeplinesc o dorință, în schimbul alteia, răspunse Daniel pe un ton tachinator. Tu și Brian veți veni în Hawaii, unde o să locuiți în casa mea. Hai să nu mai discutăm, prințeso.

– Trebuia să m-aștept. Sentimentele mele nu contează. Pentru tine, toate nu sunt decât afaceri, nu-i așa, Daniel?

– Dacă zici tu... Recunosc că, atunci când vreau ceva, de obicei găsesc o cale de a obține acel lucru. Va fi mai bine pentru Brian, și pentru tine. Ai încredere-n mine, Lani.

Și, fără a-i aștepta încuviințarea, se ridică de pe pat și ieși din cameră.

Capitolul 2

Lani ieși din camera ei numai după ce-și dădu seama că Daniel se închisese în dormitorul tatălui ei vitreg, pentru a da câteva telefoane de afaceri. Îi auzi glasul, înfundat, când scoase ezitant capul pe ușă. Apoi se duse în bucătărie, unde tocmai își turnase un pahar de suc când auzi soneria. Barbara Seaver stătea cu brațele încărcate de pachete cu bunătăți de casă gătite de diverse prietene, dintre care multe trecuseră în timpul zilei să-și ofere ajutorul și condoleanțele.

Organizarea funeraliilor rămase în seama lui Daniel. Acesta alege, în locul înmormântării militare, slujbă simplă la biserică și o ceremonie lângă mormânt. O informă pe Lani imediat după ce discută cu reverendul Taylor, care sosise spre amiază. Deși planurile lui Daniel corespundeau cu ale ei, Lani ar fi preferat s-o consulte mai întâi. Putea oare avea încredere în explicația lui blândă – că voise s-o scutească de chinul pregătirii unor detalii atât de dureroase?

Weekendul trecu fără nici un incident, în primul rând deoarece

casa era tot timpul plină de vizitatori, iar Lani nu avu răgaz să rămână singură cu Daniel. De obicei, era de o aroganță defensivă în prezența lui, dar în ultimii șapte ani cedase din când în când imboldului de a-l provoca, fără să înțeleagă cu adevărat de ce o făcea. Când se întâmpla acest lucru, Daniel obișnuia să-i interpreteze mofturile literal, răspunzându-i calm și rezonabil. Dar nu întotdeauna. Lani își amintea câteva ocazii când nemulțumirile ei îi provocaseră o furie aproape înspăimântătoare. Adevărul era că Daniel Prescott Reid o intimida.

Iar acum era încordată și neliniștită ori de câte ori Daniel își îndrepta atenția asupra ei. În același timp, era aproape obsedată să-l protejeze pe Brian de îndoieli și temeri. Refuza să plângă, convinsă că dacă Brian o vedea cedând, propriile lui neliniști ar fi scăpat de sub control. Mulți oameni îi admirau calmul aparent, fără să știe că gazda lor desăvârșită făcea un efort continuu să salveze aparențele. Pe la ora nouă seara, era epuizată fizic și emoțional, prea frântă ca să se mai gândească la viitor și prea obosită pentru a mai face altceva decât să cadă în pat și să adoarmă.

Daniel n-o informase asupra amănuntelor pentru slujba de luni, iar Lani era prea atentă să-l evite ca să mai ceară și detalii. Astfel, când porniră spre biserică, n-avea idee la ce să se aștepte. Daniel conducea mașina, iar Brian stătea între ei, pe bancheta din față. Lani aruncă o privire spre Daniel; chipul lui bronzat era calm și stăpânit, spre deosebire de paloarea și cercănele ei pe care încercase să și le ascundă cu ajutorul fardurilor.

Simțind tot timpul mâna mică a lui Brian care o strânga pe a ei, Lani ascultă cu stoicism aproape toată slujba. Ochii i se umeziră când auzi omagiile aduse de pastor și de doctorul Seaver, dar batista îi rămase în poșetă, nefolosită. Cumva, nu-i trecuse nici un moment prin minte că Daniel ar fi putut dori să țină și el un mic

discurs, și fu surprinsă când îl văzu ridicându-se să vorbească.

Tatăl lui, spuse el, suferise două mari tragedii în viață: moartea primei sale soții, Laura, și a celei de a doua, Anne. Dar avusese parte și de mari bucurii, găsindu-le în iubirea și devotamentul prietenilor și colegilor. Le mulțumi multora pe nume, iar Lani fu impresionată să vadă cât de bine cunoștea viața tatălui său la San Diego, atât de departe de paradisul tropical unde se stabilise Daniel. Își dădu seama că Daniel și Jonathan fuseseră mult mai apropiați decât presupusese ea.

În continuare, Daniel rosti câteva cuvinte despre Brian, spunând că nașterea copilului îmbogățise ultimii ani din viața lui Jonathan și atenuase durerea pricinuită de moartea Annei. Auzindu-și numele, Brian începu să scâncească, iar Lani îl luă pe genunchi. Fusesse profund afectată de referirea lui Daniel la Brian, observând cum glasul lui răgușit de emoție contrasta cu calmul aparent și rigid pe care și-l impunea.

– Dar mai presus de orice, încheie Daniel, tatăl meu și-a găsit alinarea și mulțumirea în ultimii ani de viață datorită lui Lani. Ea ne-a cucerit pe amândoi, ca o fetiță cu părul ca flacăra, și ne-a câștigat inimile pe măsură ce creștea. A devenit o fiică frumoasă și devotată care l-a iubit, l-a îngrijit și i-a dat putere. Lui Brian i-a devenit o mamă mai iubitoare decât ar fi putut să fie oricare altă femeie. Îi sunt profund îndatorat. Îți mulțumesc, Lani.

Pentru prima oară, Lani își luă batista, tamponându-și lacrimile pe care nu mai putea să și le stăpânească. În timp ce Daniel revenea la locul lui, i se păru că-i văzu mâna ridicându-se scurt să șteargă o lacrimă de la colțul ochiului.

După o scurtă ceremonie lângă mormânt, se întoarseră acasă la doctorul Seaver, unde-i aștepta un bufet. Nu vorbea nimeni. Lani se gândea la emoționantul panegiric rostit de fratele ei vitreg, încă

destul de uimită că un om care fusese atât de distant putea exprima o asemenea admirație și recunoștință față de loialitatea și iubirea ei la adresa tatălui său. Era sigură că orice afecțiune simțise Daniel pentru ea dispăruse după seara aceea dezastruoasă din vara anului când împlinise cincisprezece ani. Evident, putea trece cu vederea peste propria lui părere negativă despre caracterul ei, când îi aprecia calitățile de fiică și soră. Dacă-i era recunoscător, o făcea numai pentru că le fusese atât de devotată tatălui și fratelui său vitreg.

Laudele lui Daniel o nelinișteau și nu înțelegea de ce. Ce importanță avea, dacă înalta lui considerație nu-i includea și calitățile ca femeie?

După ce majoritatea vizitatorilor plecară, Daniel o luă pe Lani deoparte ca să-i explice că se întorcea la Honolulu cu afaceri, dar avea să mai rămână un timp pentru a o ajuta să-și rezolve toate problemele. În pofida sincerității din discursul lui funerar, Lani era ușurată că pleca. Nimic nu i-ar fi alungat nervozitatea provocată de prezența lui. Iar acum, își dădu seama, probabil avea să se simtă vinovată de fiecare dată când i se împotriva. Ciocnirile între ei păreau inevitabile, iar Daniel recunoscuse că de obicei găsea o cale de a obține ceea ce dorea. Lani se întreba dacă presupunea că vorbele lui de laudă aveau să-i asigure supunerea față de toate planurile pe care și le făcuse.

* * *

Daniel ajunsese înapoi la San Diego duminică seara, intrând în casă tocmai când Lani îl culca pe Brian. Preluă imediat ritualul cititului unei povești la căpătâiul patului. Lani își spuse că n-avea nici un rost să protesteze. În orice caz, era obosită și se bucură să se

ghemuiască pe canapea, uitându-se la televizor.

Întrucât majoritatea oamenilor își prezentaseră condoleanțele în zilele imediat următoare înmormântării, weekendul fusese liniștit. Totuși, Lani se lupta încontinuu cu deprimarea. Toată viața ei avea să se schimbe radical, și nici ea nici Brian nu aveau idee cât de ușor puteau să se adapteze. În ultimii șase ani, Lani își rezolvase crizele avântându-se în activitate, dar acum nu mai avea nimic de făcut decât să aștepte. Iar acest lucru o făcea să se simtă foarte încordată.

După ce-i ură noapte bună lui Brian, Daniel i se alătură lui Lani în living, așezându-se lângă ea pe canapea. Dacă simpla lui prezență era suficientă ca s-o tulbure, faptul că stătea atât de aproape o enervă de-a binelea. Lângă el, nu reușea niciodată să se relaxeze.

– Brian pare să se simtă bine.

Lani îi fu recunoscătoare că alesese un subiect de conversație sigur.

– E atât de mic, nu cred că înțelege cu adevărat, replică ea. Uneori e trist sau cam speriat, dar în esență abia așteaptă să ne mutăm în Hawaii... atâta vreme cât voi fi și eu cu el.

Îl observă cu coada ochiului pe Daniel dând din cap și se întoarse puțin spre el ca să-i vadă expresia. Pe moment, era gânditor.

– Și tu? o întreabă. Tu cum faci față?

Lani știa că n-ar fi fost înțelept să-l provoace, dar cumva nu se putu stăpâni.

– A, mă cunoști. Eu sunt un adevărat monument. Devotată, iubitoare și grijulie, ca să nu mai spun cât de cuceritoare!

– Am vorbit serios, Lani. Și îți *sunt* recunoscător. Nu există nici un motiv...

– Atunci, lasă-ne să rămânem aici! îl imploră ea. Te rog,

Daniel...!

— Nu.

Răspunsul fusese rostit încet, dar categoric.

— Știi ce e mai bine pentru voi. Îmi pare rău că ai senzația că ți-am forțat mâna, prințeso, dar va trebui să-ți cer să respecti înțelegerea.

Lani nu spusese nimic. Nu i-ar fi putut explica adevăratele ei obiecții, iar dacă-l contrazicea, probabil Daniel și-ar fi pierdut calmul. Se ridică de pe canapea, murmurând că era frântă de oboseală.

— Știi că ți-a fost greu, iubito, răspunse el înțelegător. O dată ce te vei instala în Hawaii, ai să te simți mult mai bine.

Se ridică și el și porni spre bucătărie.

Încă nu era ora nouă, iar Lani nu putea adormi atât de devreme. Încercă să se concentreze asupra unui articol dintr-o revistă, dar în cele din urmă renunță. Gândurile i se tot abăteau spre relațiile cu redutabilul ei frate vitreg.

* * *

Prima dată când îl întâlnise, nu păruse atât de impresionant. Pe atunci, Lani avea doar opt ani. Un prieten comun îi făcuse mamei ei cunoștință cu Jonathan Reid; după cinci luni, se hotărâseră să se căsătorească. Lani îl simpatizase imediat pe Jonathan și abia aștepta ca viitorul ei frate vitreg să vină acasă, fiindcă numai absența lui amâna nunta. Jonathan nu voia să se însoare cu Anne decât în prezența lui Daniel.

Lani își amintea cum așteptase pe aeroportul din Honolulu ca avionul lui Daniel să sosească de la Los Angeles. Nici o clipă nu-i trecuse prin minte să întrebe de ce Daniel Reid învăța la o școală de

băieți exclusivistă din New England. La optsprezece ani, era un personaj conturat vag, pe care nu-l putea compara decât cu prietenii guvernanelor ei.

La fel ca multe alte fete, Lani flirta fermecător și inconștient cu bărbații, și fusese foarte încântată când Daniel începuse să folosească porecla care acum îi plăcea atât de mult – „prințeso“, după tiza ei, prințesa Kaiulani. Daniel o trata cu o indulgență amuzată, tachinând-o și jucându-se cu ea ori de câte ori se vedeau. Vizitele lui erau frecvente; deși avea un apartament propriu, Anne Douglas Reid își invitase noul fiu vitreg să vină la cină oricând, iar Daniel profita din plin. Lani știa că lucra în timpul verii la un hotel din Waikiki, dar niciodată nu bănuise că acesta era proprietatea familiei lui.

În toamnă, Daniel se întoarce la școală, de astă dată la un colegiu simandicos din Massachusetts. Lani trăsese concluzia că Daniel era un tânăr cu totul deosebit, pentru că frații și surorile tuturor prietenilor ei studiau în campusul local al universității din Hawaii. Era prea tânără ca să-și dea seama că, deși tatăl ei vitreg câștiga bine ca ofițer de marină, nu prea avea posibilitatea să plătească studiile pe care le urma Daniel.

Când Lani avea zece ani, Jonathan Reid fusese avansat la gradul de căpitan și transferat la baza navală din San Diego. În urma acestei mutări, singura dificultate pe care o cunoscuse Lani fu în legătură cu numele ei. În insule, toți știau că prințesa Kaiulani fusese moștenitoarea prezumptivă a tronului din Hawaii, tânăra care i-ar fi succedat Reginei Liliuokalani dacă Statele Unite n-ar fi anexat arhipelagul, în 1893. La San Diego, însă, numele ei era considerat exotic și bizar, mai ales întrucât Lani arăta ca o zănișoară roșcovană, cu o piele care trebuia să se expună doar treptat la soare, ca să nu se ardă. După câteva luni pe continent, renunțase să mai corecteze

pronunțările greșite ale numelui ei, acceptând faptul că era masacrat de oamenii care insistau să-l rostească rimând cu Danny, nu cu Connie.

Îl vedea pe Daniel doar de câte două ori pe an, în iunie și septembrie, când se oprea în California venind de la Cambridge, Massachusetts, sau întorcându-se la începutul anului universitar. Abia când Lani împlinise treisprezece ani, prietenele ei au început să comenteze cât de atrăgător arăta fratele ei vitreg. Majoritatea făcuseră câte o pasiune pentru el și, la o petrecere, au supus la vot, declarându-l pe locul doi după idolul adolescentelor din acel an. A doua zi dimineață, Lani i-a transmis lui Daniel complimentul, și a avut impresia că era cam dezamăgit că nu primise locul întâi.

Admirația lor nu era nemeritată, recunoștea Lani în sinea ei. Daniel era chipeș ca un star de cinema, desigur, dar ceea ce le încânta cu adevărat pe prietenele ei era o anumită trufie și reținere care-l făceau să pară misterios și incitant. Pe Lani, aceste trăsături n-o fascinau. Le accepta ca făcând parte din personalitatea lui. În orice caz, le spuse ea prietenelor, vizitele lui erau rare, așa că era firesc să rămână destul de distant.

Daniel a terminat colegiul, a muncit o vreme, iar când Lani avea aproape paisprezece ani s-a hotărât să urmeze facultatea de studii economice. La începutul verii următoare a stat cu ei doar trei zile, plecând grăbit înapoi în Honolulu, unde-l așteptau responsabilitățile pe care le abandonase temporar ca să se ducă la studii. Cele trei zile au fost de-ajuns pentru a o lăsa pe Lani buimăcită de admirație. Începuse să aibă întâlniri cu băieții de vârsta ei – câteva ieșiri atent supravegheate la cinema și la școlile de dans. Acele seri se terminau de obicei cu sărutări inocente la despărțire, dintre care nici una nu reușea să-i ridice prea mult tensiunea sangvină.

Uneori, tatăl ei vitreg o tachina în legătură cu repeziciunea cu

care se maturiza, iar Lani nu trebuia decât să se uite în oglindă ca să știe că avea dreptate. Pe la sfârșitul verii, transformarea era completă. Când a împlinit cincisprezece ani, mama ei i-a permis să-și cumpere un costum bikini verde ca smaraldul, iar în august îi venea ca turnat. Culoarea părului i se închisese până la o uluitoare nuanță arămie, iar acum îi ajungea până mai jos de umeri; fața ei își pierduse contururile rotunjite din copilărie, în favoarea unei frumuseți sculpturale care o făcea să arate cu câțiva ani mai matură. În secret, era mulțumită că studenții de la colegiu încercau atât de des s-o agațe pe plajă, dar avea destulă minte ca să-i refuze. Auzise ce i se întâmplase surorii mai mari a prietenei sale, care plătise scump un moment de nechibzuință.

Daniel reveni pe continent în aceeași lună, locuind la ei zece zile înainte de a se întoarce pe coasta de est, pentru ultimul an la facultatea economică. După două zile în compania lui, Lani era îndrăgostită până peste cap. În trecut, niciodată nu-l considerase tocmai un membru de familie, dar nici în sens romantic nu se gândise la el. Acum, experiențele cu băieții de vârsta ei o făceau să-și dea seama cât de atrăgător era.

Comportamentul lui din acea lună august n-a fost cu nimic diferit decât înainte, dar reacția lui Lani, da. De fiecare dată când erau împreună, trupul i se aprindea de dorință. La început, acest lucru a făcut-o să se simtă foarte jenată, dar curând senzațiile noi i-au risipit puterea de discernământ și a început să jinduiască la o împlinire pe care n-o înțelegea cu adevărat. Știa numai că voia ca Daniel s-o ia în seamă, să se gândească la ea ca femeie – după cum i-a mărturisit cu dramatism celei mai bune prietene a ei

Din păcate, campania ei părea să-l lase pe Daniel rece. Îl târa la plajă și se grozăvea în costumul ei verde, asigurându-se că trupurile li se atingeau cât mai des. O dată, mama ei a surprins-o fără sutien

pe sub tricou și a trimis-o să se schimbe, ținându-i chiar în fața lui Daniel o prelegere care a făcut-o să se înroșească în obraji ca focul.

Când prima săptămână a șederii lui Daniel s-a sfârșit fără nici un progres în sensul scopului urmărit de ea – pe care și-l imagina cam ca îmbrățișare pasională gen Clark Gable și Vivien Leigh în „Pe aripile vântului” – Lani și-a intensificat provocările. Daniel urma să plece peste două zile, iar ea tocmai abandonase orice speranță, când în sfârșit rugămintele insistente de a ieși la o plimbare cu mașina, seara, i-au fost acceptate.

De data asta, s-a îmbrăcat cu mai multă atenție. A luat pe ea un tricou alb și fără umeri care lăsa foarte puțin în seama imaginației, camuflând senzualul rezultat cu un hanorac bleumarin. Blugii tăiați i se mulau pe șolduri și pe fund în cel mai atâțător mod. La cererea ei, s-au dus într-un loc izolat de pe coline, sub pretextul că voia să-i arate lui Daniel peisajul. Când a coborât din mașină, chipurile ca să-și dezmorească picioarele, priveliștea pe care a văzut-o Daniel nu avea nici o legătură cu Oceanul Pacific. Lani își lăsase hanoracul pe scaunul din față. Căscă, ridicându-și alene brațele și întinzându-se, cu sânii plini și tari reliefându-i-se prin materialul subțire al tricoului.

Daniel rămăsese în mașină, privind-o. Ori de câte ori se uita la ea, Lani simțea o excitație nebunească.

Aplecându-se peste scaunul din dreapta, Daniel îi strigă prin fereastra deschisă:

– Vino în mașină, Lani. Mergem acasă.

Glasul îi era răgușit și încordat.

Lani se conformă, aruncându-și părul pe spate și revenind cu pași elastici spre mașină pentru a se așeza la doar câțiva centimetri de el. Se prefăcea calmă, dar în realitate inima îi bătea atât de necontrolat încât o lua cu leșin. Când Daniel vru să pornească

motorul, îi acoperi repede mâna cu a ei.

– De ce te grăbești, Daniel? îl întrebă, cu o voce straniu de sufo-cată. Nu-ți place apusul soarelui?

Daniel se rezemă de spătar, părând să admire asfințitul, iar în cele din urmă se întoarse spre ea, cu buzele strânse și sprâncenele încruntate de furie.

– Toată săptămâna ai căutat-o cu lumânarea, mârâi el. Mai bine cu mine decât cu altcineva!

Nu făcu nici o concesie tinereții și lipsei ei de experiență, atacând scurt și rapid ca un șarpe cu clopotei. Lani fu năucită de brutalitatea cu care o strânse în brațe. Înainte de a apuca să protesteze, gura lui se lăsă peste a ei, despărțindu-i buzele cu forța și explorându-i cu limba interiorul catifelat, atât de sălbatic încât o șoca și o durea. Lani rămase încremenită, prea speriată ca să se zbată. Apoi, senzația gurii lui Daniel se schimbă, deveni mai blândă. Mâna lui i se strecură pe sub tricou să-i mângâie sânii, jucându-se cu ei într-un fel care-i trimitea valuri-valuri de dogoare prin tot trupul. Lani nu se mai putea împotrivi explorărilor acum tandre ale limbii lui – și nici nu voia. Cu un geamăt gutural, începu să-l sărute și ea, conștientă că îmbrățișarea lui se înăsprea treptat din nou, dar era prea excitată ca să-i mai fie teamă.

Când Daniel o respinse, fu pe cât de nedumerită, pe-atât de dezamăgită. Apoi îi observă respirația rapidă și neregulată și furia de pe față, și se retrase pe scaunul ei. Îl privi cu teamă cum făcea eforturi să se controleze.

– Te doresc, Lani. Te duc la un motel.

Cuvintele lui senzuale o loviră ca un pumn în stomac. Cum putuse fi atât de proastă? Daniel nu era un băiat de vârstă ei, care s-ar fi mulțumit doar cu câteva sărutări. Era un bărbat în toată firea – și foarte viril, pe deasupra.

Tresări când auzi pornind motorul, înfigându-și unghiile în palme ca să nu plângă. Simțea ochii lui Daniel ațintiți asupra ei și începu să tremure când îl auzi întrebând-o pe un ton rece ca gheața:

– Ce este, Lani? Nu vrei să te culci cu mine?

Scutură din cap, prea deznădăduită ca să-i mai pese de lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Te rog, du-mă acasă, îl imploră ea nefericită. Nu vreau să... să...

Umerii îi fură prinși într-o strânsoare fermă, când Daniel o întoarse cu fața spre el.

– Perfect. Dacă nu vrei să fii tratată ca o boarfă, nu te purta ca una de-alea. Nu mai ești un copil, Lani. Nu poți să ațâți un bărbat și pe urmă să pretinzi să-i treacă într-o clipă, când te răzgândești. Ai noroc că te-ai hotărât să experimentezi cu mine și nu cu altul.

Și, cu acest anunț, îi dădu drumul și porni mașina. În timpul drumului spre casă, nici unul dintre ei nu vorbi. Lani începea să-și dea seama că Daniel nu avusese nici un moment intenția de a o duce în cine știe ce motel, că nu voise decât să-i dea o lecție. Cât de mult din furia – și pasiunea – lui fusese simulată anume în acel scop? Se simțea atât de umilită, încât se îndoia că l-ar mai fi putut privi vreodată în viață.

Reuși să-și stăpânească tremurul când intrară în casă. După ce se scuza că o dureaua stomacul, fugi în camera ei, unde-și scoase tricoul și-și examinează trupul în oglindă. Fu îngrozită să vadă o vânătăie pe un braț. Ce Dumnezeu aveau să creadă părinții ei?

În următoarele zile se prefăcu bolnavă de indigestie cu frisoane, astfel încât să aibă un motiv de a purta cămăși de noapte cu mâneci lungi și să poată explica lipsa poftei de mâncare. Zăcând în pat toată ziua, avea timp destul să-și amintească nerușinarea cu care se

comportase și desfrânarea felului cum se ținuse după Daniel. Poate că dacă ar fi venit să-i vorbească ar fi reușit să se scuze, dar el o ignora cu desăvârșire.

Chiar înainte de plecare, Daniel veni până la ușa ei să-și ia rămas-bun. De obicei, cu aceste ocazii îi zâmbea și o săruta pe obraz, dar acum nu făcu decât să se uite la ea cu o privire împietrită și să spună pe un ton rece:

– Sper să te vindec repede după plecarea mea, Kaiulani.

Și, cu aceste cuvinte, plecă.

* * *

În următoarele câteva luni, Lani a început să-i pună lui Jonathan tot felul de întrebări despre fratele ei vitreg, dar avea mereu grijă să pară indiferentă și destinsă. Înainte, acceptase sofisticarea și stilul cizelat ale lui Daniel doar ca pe niște trăsături ale personalității lui; nici un moment nu-i trecuse prin minte că acele caracteristici proveneau din familia mamei sale. Acum căuta inconștient motive de a-l ține la distanță, iar dezvăluirile despre trecutul lui îi justificau perfect atitudinea.

Inițial, Jonathan i-a explicat doar că prima lui soție, Laura, fusese o Prescott, iar studiile lui Daniel fuseseră plătite dintr-un cont personal pe care i-l deschiseseră părinții lui. Era pregătit din timp pentru a-și ocupa locul în firma familiei, a adăugat Jonathan.

Lani avea doar zece ani când plecaseră din Hawaii, dar învățase la școală despre familiile Prescott și Thomas. Alături de alte câteva familii locale puternice, făcuseră avere din cultura trestiei de zahăr, în secolul al nouăsprezecelea. Investiseră masiv profiturile în alte afaceri de pe insulă, de la agricultură până la navlosiri și proprietăți imobiliare, de la turism până la industria ușoară, până ajunseseră

să domine viața comercială a întregului arhipelag Hawaii.

Încă din copilărie, Lani percepuse rezultatele. Pe măsură ce orașul Honolulu devenea un mare port al Pacificului, iar arhipelagul, o stațiune de agrement favorită, frumusețea tropicală a zonei căzuse treptat victimă sub plugurile unei neînduplecate procesiuni de buldozere. Lani echivala dezvoltarea urbană cu distrugerea rapace, iar Daniel Prescott Reid primi curând în mintea ei rolul unui nemilos și iresponsabil senior al războiului industrial.

Cu următoarea ocazie l-a văzut în vacanța de Paști, când Daniel a venit pe coasta de vest ca să-și petreacă sărbătorile cu familia. Mama ei era în ultimul trimestru al unei sarcini dificile și primise ordin să stea în pat, din cauza riscului de naștere prematură. Jonathan, care ieșise la pensie toamna trecută, își petrecea aproape tot timpul lângă ea. Eforturile lui de a găti și a deretica prin casă erau stângace, dacă nu chiar dezastruoase, așa că Lani își asumase aproape toate aceste responsabilități.

A reacționat față de prezența lui Daniel cu un amestec de atitudine defensivă iritată și aroganță prefăcută. Se temea să nu fie rănită – să nu se facă iar de râs. În orice caz, era clar că Daniel nu voia să aibă absolut nimic de-a face cu ea, pentru că din clipa când pusese piciorul în San Diego a avut cea mai mare grijă s-o evite.

Două luni mai târziu, Anne Reid a murit, iar la trei luni după aceea Jonathan a suferit primul atac de cord. Daniel a venit din Hawaii cu ambele ocazii. Lani a reacționat cu o politețe rece față de aceste expresii formale de compasiune și a profitat din plin de faptul că îngrijirea fratelui ei mai mic îi oferea un paravan convenabil după care să se ascundă. Numai o dată a rămas singură cu el, când Daniel a intrat pe neașteptate în camera ei, chiar înainte de a pleca înapoi în Hawaii. Insista să plătească o menajeră cu normă întreagă, dar Lani a respins cu furie ideea, spunând că nu voia să aibă nimic

de-a face cu banii lui murdari și că putea să se descurce perfect și singură.

Daniel a înhățat-o de braț și a smucit-o spre el. Câteva clipe s-au uitat unul la altul – doi ochi cenușii și reci ca oțelul și doi ochi albaștri furioși, înfruntându-se. Apoi, Daniel a înjurat printre dinți și s-a răsucit pe călcâie, ieșind din cameră cu pași mari.

În următorii câțiva ani, Daniel a reușit să-și petreacă de obicei câte o vacanță cu tatăl lui, la San Diego, pe lângă deplasările de afaceri ocazionale pe care le făcea pe continent. Deși Jonathan îl ducea pe Brian în Hawaii în fiecare iarnă, Lani nu-i însoțea niciodată. Îi spusese tatălui ei că avea nevoie de acea lună de odihnă anuală, explicație pe care el o acceptase imediat.

La douăzeci și nouă de ani, Daniel a fost promovat vicepreședinte al Diviziei de Recreere Prescott & Thomas. Lani a adăugat și această funcție nouă pe lista nemulțumirilor ei. Reproșurile ocazionale pe care i le aducea, ca principal distrugător al naturii de pe insule, erau întâmpinate invariabil cu replici răbdătoare în apărarea importanței turismului pentru insulele Hawaii. Dar Lani își amintea ziua când mersese prea departe și dojana usturătoare pe care o primise ca rezultat, și niciodată nu-l mai provocase în felul acela.

Daniel era politicos dar distant în timpul vizitelor sale în California, mereu atent să se intereseze cum se descurca și oferindu-i adesea ajutorul, dar fără să exercite niciodată presiuni. Lani nu-i putea reproșa reținerea – de fiecare dată când se apropia de ea prea mult, se crispa alarmată.

Cu timpul, Jonathan i-a dezvăluit toată povestea primei lui căsnicii. O cunoscuse pe Laura Prescott imediat după război, când ea avea vreo douăzeci și cinci de ani și pierduse de mult numărătoarea burlacilor bogați care-o ceruseră în căsătorie. La

insistențele părinților, tocmai se pregătea să accepte inelul de logodnă din partea unui aristocrat convenabil.

Jonathan încercase s-o agațe pe plajă, iar Laura fusese destul de amuzată ca să-i permită. Peste câteva săptămâni, amândoi știau că aveau să devină soț și soție. Când Laura l-a prezentat părinților ei pe chipeșul dar banalul ofițer de marină, aceștia au fost oripilați. S-au opus vehement căsătoriei și și-au dezmoștenit complet fiica.

Această ostracizare s-a destins brusc după nașterea lui Daniel. Jonathan caracteriza comportamentul ulterior al socrilor lui ca fiind corect dar rece. Numai pe Daniel îl iubeau – din ziua când se născuse, fusese răsfățat nu numai de bunicii lui, ci și de unchi, de mătușă și de cei doi copii adolescenți ai acestora.

Soții Prescott au înființat imediat un generos cont de depozit pentru Daniel, astfel încât la vârsta adolescenței avea propria lui avere. Bătrâna doamnă Prescott a trăit cu șase luni mai mult decât soțul ei, murind când Daniel avea douăzeci și opt de ani. Și-a împărțit averea între fiul ei, Charles Prescott, și Daniel, care era singurul urmaș al fiicei sale, Laura Prescott Reid.

Având în vedere banii și poziția lui, la care se adăuga și aspectul extrem de atrăgător, Daniel a devenit ținta tuturor tinerelor nubile din cercurile lui sociale, fapt care-l amuza enorm pe tatăl lui. După fiecare călătorie în Hawaii, Jonathan o delecta pe Lani cu povestiri despre urmărirea necruțătoare cărora le era supus bietul Daniel, determinând-o să comenteze caustic că, după părerea ei, nici el nu fugea prea repede. N-o amuza deloc să afle de la Jonathan că Daniel se interesa frecvent dacă ea era în relații cu cineva. Fără îndoială, dacă s-ar fi purtat așa cum părea el s-o facă, ar fi fost considerată o ușuratică nerușinată.

A adăugat și acest dublu-standard pe lista reproșurilor la adresa lui. Iar acum, își spunea nefericită, era luată pe sus și dusă în

Hawaii, ca să se confrunte cu desconsiderația familiei lui, cu aerele

superioare ale femeilor și cu stilul autoritar al lui Daniel însuși.

Trebuia să țină minte toate motivele de a păstra distanța, fiindcă se

temea foarte mult că, în paradisul tropical din Hawaii, soarele esti-

val avea să topească toată gheața în care se zidise cu atâta grijă.

Capitolul 3

Luni dimineată, Daniel o duse pe Lani la biroul avocatului lui Jonathan Reid, Robert Epstein, ca să discute conținutul testamentului. Lani află că, o dată ce mama ei se măritase cu Jonathan Reid, toate plățile făcute pe numele lui Lani ca rezultat al morții tatălui său fuseseră investite pentru ea. După paisprezece ani, acest cont adunase dobânzi considerabile.

Cu excepția câtorva obiecte lăsate prin testament anume lui Lani și a câtorva donații pentru diverse acțiuni de caritate, Jonathan își lăsase toată averea, modestă cum era, depusă într-un cont pentru Brian, cu Daniel numit ca tutore și mandatar.

– Tatăl tău și-a schimbat testamentul acum cinci luni, după ce a terminat de plătit studiile tale, Lani, îi explică avocatul; apoi arcui o sprânceană spre Daniel. Înțeleg că a discutat problema cu tine, când s-a dus ultima oară în Hawaii, nu?

– Într-adevăr. Se temea să nu-l recrutez pe Brian în afacerile familiei Prescott, adăugă Daniel cu un zâmbet subțire, și l-am asigurat că voi investi banii lui Brian și-i voi preda controlul asupra lor

când va împlini douăzeci și unu de ani. Tatăl meu dorea ca Brian să aibă o anumită independență.

– Norocul lui, interveni acru Lani.

Desigur, aproba logica tatălui ei vitreg – nu avea nevoie de banii lui, mai ales acum, după ce-și descoperise propria bogăție. Nu-și dorea decât ca Jonathan să fi avut suficientă încredere în ea pentru a-i atribui custodia asupra lui Brian – dar, în fond, el nu avea idee de sentimentele ei pentru Daniel. În mod firesc, presupusese că ar fi entuziasmat-o perspectiva întoarcerii în statul ei natal.

– Te rog să nu crezi că pe tatăl tău vitreg nu l-a interesat soarta ta, Lani, insistă Robert Epstein, interpretându-i greșit comentariul sarcastic. A considerat că, după ce absoluteai, îți puteai câștiga singură existența. Și, desigur, fratele tău vitreg i-a promis că va răspunde de amândoi. Sunt sigur că Jonathan nu s-a îndoit niciodată ce soră bună îi ești lui Brian, ci doar a socotit că ți-ai sacrificat destul tineretea pentru el. Mi-a spus că dacă te-ai căsătorit, s-ar gândi mai bine, dar atâta vreme cât rămâi nemăritată, consideră că e cazul ca amândoi să locuiți la Daniel.

Daniel stătea tolănit în fotoliul adânc de piele, părând amuzat de expresia crispată a lui Lani.

– Așadar, voi doi n-ați aranjat numai viitorul lui Daniel, ci și pe al *meu*, îl acuză ea furioasă, și nici o clipă nu v-ați gândit să mă consultați *și pe mine* în legătură cu asta.

Fratele ei vitreg înălță din umeri.

– Ce rost avea? Ai fi obiectat.

Apoi se ridică în picioare și strânse mâna avocatului, împiedicând-o pe Lani să mai protesteze.

– Îți mulțumesc pentru timpul acordat, Robert. Mă bucur că ai rezolvat problemele din partea asta. Păstrăm legătura în privința casei.

Lani se ridică și ea, limitându-și comentariile la un „mulțumesc” rece. Nu avea nimic de câștigat făcând scene familiale în fața avocatului. Nemulțumirea ei îi era adresată lui Daniel, nu lui Robert Epstein.

Luând-o de braț, Daniel o conduse afară din clădire. Imediat ce ajunseră în parcare, Lani își desprinsе brațul din mâna lui și spuse încet, cu voce răgușită:

– Tu și tatăcui ați aranjat toate astea, nu-i așa? Nici unul dintre voi n-a vrut să mă lase să aleg ce voi face, dacă murea! De ce?

– Amândoi am considerat că tu și Brian trebuie să locuiți cu mine. Ești...

– Ce avantajos pentru tine, că tatăcui a murit tocmai acum! se răsti cu furie Lani. Dacă ar mai fi...

Daniel își încleștă degetele în jurul brațului ei și o răsuci în loc cu destulă forță ca să-i taie respirația.

– Încă o remarcă deșteaptă ca asta, și mă pun cu cureaua pe fundul tău! Mi-am iubit tatăl. Acum patru ani, a acceptat să se mute în Hawaii imediat ce tu terminai colegiul. Iar dacă-ți închipui că ai vreo șansă să te las să rămâi aici singură, mută-ți gândul!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Daniel, am douăzeci și doi de ani. Am să fac ce vreau!

Lani își smuci brațul din strânsoarea lui și porni cu pași mari spre mașină, dar constată că Daniel încuiase portiera. Se simți ca o idioată în timp ce stătea acolo, așteptându-l nerăbdătoare s-o ajungă din urmă.

Furia lui Daniel era vizibilă. Se observa în rigiditatea trupului și felul cum își mijise ochii. Lani văzu că-și ținea mâinile înfundate în buzunare, ca și cum n-ar fi avut încredere în sine însuși.

– Niciodată să nu-mi mai întorci spatele, ordonă el.

Descuie portiera, apoi o trânti de îndată ce Lani se așeză în

mașină.

Lani își regreta deja comentariul sarcastic în legătură cu moartea lui Jonathan. Fusese de neiertat să-i spună așa ceva lui Daniel, și știa că-i datora scuze. El însă arăta atât de furios, încât se întrebă dacă avea să i le accepte.

– Îmi pare rău, Daniel, murmură ea abia șoptit.

Daniel dădu scurt din cap.

– Bine!

Continuă să țină cheia mașinii în mâna dreaptă, fără a schița nici o mișcare de a porni motorul. Privea prin parbriz, încă furios, iar Lani se întrebă dacă și în tratativele de afaceri îl domina la fel temperamentul. Se îndoia.

Poate că avea o șansă să-l calmeze cu o tachine. În fond, urma să se mute în casa lui și nu putea continua acel conflict permanent.

– Daniel, toarse ea, nu crezi că-s puțin cam prea mare ca să mă bați cu cureaua la spate?

Întorcând privirea spre ea, Daniel îi văzu zâmbetul larg, apoi îi studie deliberat trupul, cu o admirație evidentă.

– Există doar două căi de a controla o femeie ca tine, prințeso. Prima e bătaia. Desigur, pe asta n-am încercat-o niciodată. Iar a doua e dragostea. Din câte-mi amintesc, asta merge destul de bine. Ai vreo preferință pentru viitor?

Lani simți că se înroșea de jenă. Fir-ar el să fie pentru că-i amintea cât de eficientă era ultima metodă de a o pedepsi, din urmă cu șapte ani! Refuză să-i lase ultimul cuvânt.

– Dacă bățiile tale sunt la fel de dureroase ca modul de a face dragoste, le refuz pe amândouă!

Își aruncă părul pe spate, privindu-l îmbufnată, în așteptarea inevitabilei replici batjocoritoare.

Dar Daniel nu făcu decât să clatine încet din cap, zâmbind, apoi

porni mașina.

* * *

Lani fu uimită să constate că următoarele câteva zile trecură fără nici o vorbă aspră sau strâmbătură. Daniel o ajută să-și facă bagajele, asigurând-o că avea destul loc în mansarda casei pentru toate lucrurile pe care dorea să le păstreze. Lani știa că era nerăbdător să se întoarcă în Hawaii cât de curând posibil, ca să supravegheze perioada inițială a celui mai nou hotel al firmei Prescott & Thomas, care se deschisese în ziua înmormântării lui Jonathan, și totuși nu părea deloc nervos când ei îi era greu să decidă ce să facă în legătură cu câte un obiect la care ținea. Află că Maunalua Bay Hotel era motivul pentru care se întorsese în Hawaii luni după-amiază, și nu trecea nici o zi fără să vorbească la telefon cu managerul.

Chiar și așa, când Brian îi rugă să facă o vizită la grădina zoologică din San Diego, marți după-amiază, Daniel acceptă imediat, spunându-i lui Lani că puteau termina bagajele seara. Se vedea clar că Brian își idolatriza fratele mai mare, dar Lani nu se simțea deloc geloasă. Cum ar fi putut, când toți trei petrecuseră o zi atât de minunată împreună?

Spre ușurarea ei, Daniel era prietenos dar impersonal, rezervându-și îmbrățișările pentru Brian. Își spuse că, atâta vreme cât păstra distanța, avea să poată conviețui civilizat cu el. Își îngăduiasă spera că avea să înțeleagă faptul că de șapte ani avusese viața ei personală și ținea la propria sa independență. Pur și simplu trebuia să învețe să-și controleze reacțiile fizice față de el.

Decolară de la Los Angeles miercuri după prânz, luându-l pe Brian de la școală ca să prindă avionul. Lani fu amuzată când, la aeroport, îi întâmpină un grup de bărbați între două vârste, cu

diverse bijuterii la gât. Daniel menționase că erau de la o companie de televiziune care produsese un serial despre o stațiune hawaiiană. Voiau să filmeze episodul-pilot la noul hotel Maunalua Bay al firmei Prescott & Thomas.

Daniel dispăru în sala de conferințe a aeroportului împreună cu cei trei de la Hollywood, iar Lani își petrecu timpul până la ora plecării făcând o plimbare prin aeroport cu Brian, cumpărându-i de mâncare și citindu-i povești.

Zborul spre Honolulu decurse fără probleme. Lani și Brian stăteau pe primele două locuri ale salonului de clasa întâi, iar Daniel, în spatele lor, lucra. După un timp, Lani intră în vorbă cu o stewardesă, o fată abia trecută de douăzeci de ani care crescuse și ea tot la Honolulu. Când află că Lani era hawaiiană de origine și se întorcea acasă după o absență de doisprezece ani, fata o preveni râzând să se aștepte la mari schimbări. Ea, una, le găsea avantajoase. Îi plăcea forfota din timpul zilei și distracțiile de seară, ca să nu mai menționeze numărul mereu crescând de tineri care făceau în fiecare zi surfing de pe Waikiki Beach.

Jumbo-jetul ateriză cu o precizie milimetrică, iar după debarcare coborâră câteva trepte și fură întâmpinați de un tânăr zâmbitor care părea cam de aceeași vârstă cu Lani. Era mai scund cu câțiva centimetri decât Daniel, avea părul la fel de închis la culoare, iar ochii într-o nuanță mai închisă de cenușiu. În locul pielii bronzate a fratelui ei vitreg afișa o roșeață arsă de soare ce părea destul de neplăcută.

Avea pe braț două coroane de flori împletite din orhidee violete – zeci de boboci mici strânși unii lângă alții. Majoritatea pasagerilor nu beneficiaseră de o asemenea primire și se duceau direct la tramvaiele de navetă pentru zona de descărcare a bagajelor. Numai membrii unui grup numeros care venise cu ei primiră la rândul lor

coroane, făcute din flori mai ieftine – garoafe și anemone.

Daniel strânse mâna tânărului.

– Tommy, îți mulțumesc că ne-ai așteptat. Ei sunt fratele meu mai mic, Brian, și sora mea vitregă, Lani Douglas. Lani, el e vărul meu, Tommy Prescott.

Tommy se aplecă și-i puse lui Brian o coroană după gât, dăruindu-i tradiționalul sărut hawaian pe amândoi obraji, o dată cu salutul „Aloha!”. Apoi se ridică și-i zâmbi lui Lani, dar înainte de a putea să repete procedura, Daniel îl interceptă, luându-i coroana de pe braț.

Veni până la câțiva pași de Lani, îi petrecu ghirlanda peste cap, apoi îi ridică ușor părul pentru a i-l răsfira pe deasupra florilor. Când îi puse mâinile pe talie, Lani se încordă instinctiv, gata să-l respingă. Daniel se aplecă, o sărută chiar în fața urechii stângi, își trecu încet gura peste fața ei, atingându-i în treacăt buzele, apoi continuă pe obrazul drept pentru a-i depune un sărut stăruitor în locul cel mai sensibil al gâtului, sub ureche.

Senzualitatea acestui ritual o lăsă pe Lani sufocată și amețită. Nu încăpea nici o îndoială că Daniel încerca intenționat s-o excite, iar zâmbetul lui triumfător o înștiința că știa cât de bine reușise.

– Bine ai venit acasă, Kaiulani, murmură el, adăugând apoi cu un zâmbet: am fost destul de blând pentru tine?

Lani se retrase, jenată de intensitatea reacției față de acea hărțuire pe care o bănuia cauzată doar de un impuls. Jocul *acela* puteau să-l joace și alții!

Se întoarse spre vărul Tommy, adresându-i un zâmbet pieziș, îmbietor.

– Nu-mi urezi și tu bun venit? întrebă ea cu o voce seducătoare.

Tommy nu avu nevoie să fie rugat de două ori, și-i puse mâinile pe brațe, sărutând-o pe amândoi obraji. După o privire scurtă spre

expresia împietrită a lui Daniel, îi făcu lui Lani vesel cu ochiul, apoi îi acoperi gura cu a lui, pentru câteva secunde.

– Am lăsat mașina în garaj, îi spuse el lui Daniel. Ce-ar fi să-l iei pe Brian la o plimbare cu tramvaiul, în timp ce eu o duc pe Lani la mașină? Ne vedem afară.

Brian începu imediat să-l tragă pe Daniel spre tramvai, iar fratele său mai mare nu avu încotro decât să-l urmeze, în timp ce-i spunea vărului său, privindu-l cu o expresie de gheață:

– În regulă. Ține minte, numai, că e sora mea, nu o *haole wahine* ca alea cu care de distrezi tu, Tommy!

Tommy nu făcu decât să râdă.

– Uite cine vorbește! Tu-ți alegi femeile pe sprânceană, de pe continent, iar nouă ne rămân doar resturile de la masa ta. Și-n plus, nici nu sunteți cu adevărat rude.

O luă pe Lani de braț, urmându-i pe Daniel și Brian spre ieșirea din clădire.

– E între voi doi ceva despre care ar trebui să știu? Întrebă el încet. După felul cum te-a sărutat vărul meu, aș zice că ar vrea să facă mult mai mult. Dar dacă mă înșel, mi-ar face plăcere să te invit odată în oraș.

– Și mie mi-ar plăcea să vin, răspunse Lani, pe un ton neutru. Uneori, Daniel are un simț ciudat al umorului. Adevărul e că nu suntem deloc apropiați.

Studie clădirile mari din dreapta ei și parcare din stânga.

– Nu recunosc locurile astea. Înainte, aici era un terminal mic, înconjurat de flori... Arăta foarte frumos. Acum e la fel ca pe continent.

– Noul terminal a fost construit la jumătatea anilor șaptezeci. Datorită intensificării traficului și a turismului, aveam nevoie de un aeroport mai încăpător.

În timp ce se apropiau de mașină, Lani se strâmbă.

– Mai încăpător, poate. Mai frumos, în nici un caz.

Arată spre un Mercedes-Benz mare, albastru închis.

– Ai o mașină foarte drăguță.

Tommy zâmbi.

– Am un Porsche. Mercedesul e al lui Daniel. Mi-am lăsat mașina acasă la el și am luat-o pe asta. Vom avea nevoie de mai mult spațiu, pentru bagaje.

În timp ce o ajuta să se urce în mașină, Lani îl întrebă curioasă:

– Cu ce te ocupi? Ca meserie, vreau să zic.

– Nu vreau să par înfumurat, dar m-aș putea retrage în Fiji dacă aș vrea, răspunse Tommy. De fapt, abia am terminat colegiul. La toamnă încep dreptul.

– Nu-mi spune, gemu Lani. La Harvard?

Râzând, Tommy clătină din cap.

– Aia-i alma mater a lui Daniel, nu a mea. Eu am studiat la Yale ca subabsolvent și am reușit să fiu admis și la facultatea lor de drept. M-am gândit că nimeni nu poate concura cu Daniel când e vorba de conducerea firmei Prescott & Thomas – el va prelua președinția, peste zece-doisprezece ani, când se va retrage tatăl meu. Eu am să mă mulțumesc să conduc departamentul juridic, într-o bună zi.

Aruncă o privire peste umăr în timp ce scotea mașina din parcare, și observă expresia ostilă a lui Lani la auzul numelui Prescott & Thomas.

– Ei, ce s-a întâmplat? Am spus ceva ce nu se cuvenea?

Lani își spuse că dacă tot trebuia să aibă de-a face cu Tommy Prescott, era mai bine să-i cunoască sentimentele față de familia lui.

– Voi fi sinceră. Găsesc că cei din neamul Prescott sunt niște snobi. Urăsc ceea ce au făcut în Hawaii, și am auzit că s-au purtat

îngrozitor cu tatăl meu vitreg în tot timpul cât a fost căsătorit cu prima lui soție.

– Și Daniel? întrebă Tommy. Cu el de ce nu te înțelegeți?

Lani nu-i prea putea spune adevăratul motiv, așa că se eschivă ușor:

– Poate că are sângele prea albastru pentru mine. Cine știe, or fi strămoșii ăia ai voștri de neam regal! Oricum, motivul pentru care am venit în Hawaii a fost ca Brian să poată sta cu amândoi. Daniel are custodia, dar nu m-aș putea despărți de el. I-am fost ca o mamă, în ultimii șase ani.

Tommy termină de scos mașina și, în timp ce ieșea din garaj, răspunse:

– Nu judeca familia după bunicii mei. Bătrâna se numea Victoria – noi îi spuneam Regina pentru că, Dumnezeu știe de ce, se purta la fel ca ea. Bătrânul era doar cu puțin mai breaz. Dar s-au născut în alt secol, Lani. Pentru ei, singurii parteneri de căsătorie acceptabili erau cei din vechile familii hawaiiene – *kamaainas* – sau poate familiile cu sânge albastru din New England. Mătușa mea Abigail, verișoară primară cu Daniel...

– Stai puțin! îl întrerupse Lani, râzând. Mă cam încurc în rudele voastre.

– Nu mă mir, recunosc Tommy. Fii atentă, voi încerca să-ți explic – deși s-ar putea să n-am nici o șansă, râse el. Victoria și Thomas Prescott au avut doi copii. Una a fost Laura Prescott, mama lui Daniel. Celălalt a fost Charles Prescott. Tatăl meu, Richard, și mătușa Abigail, sunt copiii lui Charles...

– Verii primari ai lui Daniel, completă Lani.

– Bravo! Ceea ce face ca eu să fiu vărul lui de-al doilea. Iar ceea ce-am început să-ți spun era că, atunci când mătușa Abby s-a măritat cu un chirurg cardiolog din Texas, pe nume Howard Regan, s-ar fi

zis c-a fugit cu un războinic cazac. Unchiul Howie n-a fost cu adevărat primit în familie decât după ce l-a operat pe un vechi prieten al lui Thomas, salvându-i viața. Din nefericire pentru tatăl tău vitreg, el tot ce-a putut face a fost să supraviețuiască la Pearl Harbor și să fie decorat ca erou naval...

Tonul sardonice al lui Tommy o făcu pe Lani să zâmbească.

– Înțeleg. Sunteți la fel ca toată lumea, nu-i așa, Tommy? Doar niște oameni simpli.

– Nu pot spune asta cu toată sinceritatea, râse el. Trebuie să recunosc că bătrânul Charles a fost cam tiran la vremea lui, dar acum are șaptezeci și ceva de ani și s-a mai îmblânzit. Tatăl meu tinde să fie destul de lejer, și deși mama e o Thomas, o să-ți placă. Tuturor le e dragă. Cât despre Daniel, n-aș avea curajul să-l provoc dacă nu mi-ar fi văr – m-aș teme să nu mă treacă pe lista neagră.

Opriri în fața clădirii pentru bagaje, dar trecură câteva minute până când apărură și Daniel cu Brian. În timp ce așteptau, Tommy întrebă nonșalant:

– Daniel știe ce părere ai despre Prescott & Thomas?

– Ar fi și cazul, mormăi Lani. Nu mi-m ascuns-o niciodată.

Peste câteva momente, Brian deschise portiera și se așeză pe bancheta din spate, așteptându-l pe Daniel să termine de pus valizele în portbagaj. Imediat după ce părăsiră aeroportul, Daniel își întrebă vărul:

– De ce n-o iei pe H-1?

– Mă gândeam că poate Lani ar vrea să vadă orașul. S-a schimbat mult de când n-a mai fost pe-aici.

Lani se întrebă de ce zâmbea cu gura până la urechi.

– Extraordinar, replică Daniel exasperat. Exact asta-mi lipsea, Tommy.

Apoi adăugă rece:

– Mai ține-o mult așa, și-am să te trimit să lucrezi vara asta pe Maui.

Lani n-avea idee la ce se referea.

Drumul trecea prin zona industrială din jurul Șoselei Nimitz, pe lângă marele centru comercial Ala Moana, și se intersecta cu Kalakaua Avenue. Între timp, Brian adormise. În California era trecut de miezul nopții.

Deși orașul se dezvoltase mult, schimbările n-o nemulțumiră prea tare – până ajunseră la Waikiki. Lani își amintea o plajă întinsă, cu un număr limitat de hoteluri, fiecare înconjurat de grădini frumoase. Zona fusese transformată într-o junglă de beton, cu fiecare palmă de loc acoperită de hoteluri, magazine, edificii administrative și blocuri de locuințe. După părerea ei, era un caz clar de viol ecologic, săvârșit de niște oameni hămesii după bani câștigați rapid din industria turistică a statului. Era îngrozită.

– Daniel, șopti ea privindu-l, ce s-a întâmplat aici?

– Vrei să-ți arăt care sunt ale firmei Prescott & Thomas? Întrebă Tommy, amuzându-se vizibil.

– Termină, Tommy... mârâi Daniel, dar numai pentru a fi întrerupt de atacul feroce al lui Lani:

– E o rușine! Puțin vă pasă ce le faceți insulelor ăstora, atâta vreme cât vă îmbogățiți voi, *kamaaina*-ii, nu-i așa, Daniel?

Daniel înjură printre dinți, apoi îl întreabă pe vărul lui, cu un glas înghețat:

– Am spus Maui? Nu, Tommy, mai bine Molokai. Nici un night-club. Nici o femeie. Ai înțeles?

Tommy ridică o mână, cu un gest rugător, ținându-și-o pe cealaltă pe volan.

– Bine, bine. Am s-o lămuresc, spuse el. Numai lasă-mă să lucrez la Maunalua Bay.

Apoi, solemn, continuă către Lani:

– Domnișoară Douglas, trebuie să subliniez faptul că fratele dumitale vitreg este întruchiparea progresului edilitar luminat. De când a devenit vicepreședinte al Diviziei de Recreere, Prescott & Thomas abordează cele mai clasice proiecte de pe insule. Așteaptă numai să vezi noul nostru hotel – e imediat după districtul Kahala...

– Dar acolo era atât de frumos, atât de liniștit! strigă Lani. Iarba, copacii, plaja... Vrei să spui că n-a mai rămas nimic din ele?

– Nimic, confirmă Tommy.

Se vedea clar că firea sa răutăcioasă nu-i dădea pace, căci adăugă:

– Totuși, acum există un teren de golf extraordinar, cu optsprezece găuri – păcat de copacii pe care a trebuit să-i defrișăm. Și priveliștea... A trebuit să se niveleze faieza, în trepte, ca să se amenajeze o plajă. Și pe urmă, mai e și parcare...

– Molokai, îl întrerupse Daniel, ca voluntar în colonia leproșilor.

Lani își privi încruntată fratele vitreg, atât de distrusă de schimbările suferite de frumosul ei oraș natal încât o părăsi orice prudență – mult mai repede decât dispăruseră fermecătoarele grădini din Waikiki.

– Până termini, ai să distrugi tot ce-a mai rămas din insulele astea. Cum ai *putut*, Daniel?

Tommy scoase un hohot de râs, nepărând tulburat de furia rece a vărului său.

– Te are la degetul mic, nu-i așa, Daniel?

Apoi aruncă o privire spre Lani.

– Dacă-i vorbea altcineva așa, îi lua capul, spuse el. Sau măcar o exila pe Molokai.

– Lui Lani i-ar plăcea să locuiască pe Molokai, își informă Daniel vărul, pe un ton ușor amuzat, care o mai liniști pe Lani. Nu are aceleași concepții despre pedepse ca tine. Știa că am să mă ocup de ea în particular, nu-i așa, printeso?

Fiorul lui Lani fu absolut involuntar. Nu avea idee ce plănuia Daniel să-i facă, dar era sigură că urma să fie ceva neplăcut. Acum ajunseseră pe Kahala Avenue, străbătând un cartier unde se aflau unele dintre cele mai frumoase și scumpe case din Hawaii. Tommy încetini mașina în timp ce mergeau paralel cu un zid alb de piatră, apoi coti printr-o poartă deschisă, pe o alee largă.

Prima reacție a lui Lani fu una de intimidare la vederea mărimii casei lui Daniel. Era de cel puțin două ori cât locuința ei din San Diego, un paralelipiped prelung, cu două niveluri, având un balcon la etaj și un acoperiș în pantă deasupra mansardei. Casa părea să fi fost adusă intactă dintr-un oraș colonial din îndepărtata New England, contrastând ciudat cu plantele tropicale care înfloreau atât de abundent în rondurile de flori și grădina amenajată decorativ din jur. Lumina de la intrarea cu portic se combina cu razele lunii, scaldând o gamă uluitoare de carmin, portocaliu, roz, lavandă, albastru și galben. Nuanțele verzui ale frunzișului și ierbii se regăseau în obloanele casei, dar pereții acesteia erau zugrăviți într-un alb imaculat și auster.

Tommy înscrise Mercedesul pe aleea curbă care se arcuia la vreo șapte metri de intrare, apoi opri.

– Deschide-mi portiera, Tommy, îl instrui Daniel. Am să-l duc pe Brian în casă.

Urcară pe o alee pietruită, pe lângă un aranjament multicolor de plante decorative, până în casă. În partea din spate a enormului hol de la intrare se înălța o scară maiestuoasă, flancată de balustrade de mahon identice. Lani aruncă o privire în dreapta,

apoi în stânga, pe când se apropiau de scară, dar nu distinse decât parchetul camerelor pe lângă care treceau. Totuși, impresia ei inițială era de moștenire familială prețioasă, și se gândi că Daniel trebuia să fi fost într-adevăr nepotul favorit, pentru a moșteni casa aceea.

Daniel se opri la baza scării, aruncând o privire peste umăr spre cei doi care-l urmau.

– Te rog, adu și bagajele, Tommy.

O fixă pe Lani cu o expresie dezaprobatore.

– Iar *tu*, vino cu mine.

– Am înțeles, să trăiți! mormăi ea printre dinți.

Când avea să-nvețe să-și controleze temperamentul? În timp ce-l urma pe Daniel în susul scării înghiți în sec, nervoasă, încercând să-și umezească gâtulejul. Oare trebuia să ia în serios comentariile dinainte ale lui Daniel despre metodele de pedeapsă?

În capul scării, cotiră pe un culoar; pe toată lungimea, se aflau uși întredeschise. În capăt se afla camera lui Brian, mobilată cu paturi suprapuse și decorată cu tapet roșu, alb și albastru, reprezentând un detașament colonial și un corp de toboșari. Daniel dădu la o parte pătura cu carouri albastre de pe patul de jos, îl culcă pe Brian și-i scoase pantofii. Lumina din hol pătrundea în cameră, dezvăluind rafturile pline de mașini și vapoare, cuburi, jocuri de puzzle și cărți. Brian avea să fie fascinat când urma să se trezească și să-și exploreze noul domeniu.

Dormitorul lui Lani se afla vizavi. Era o cameră spațioasă și aerisită, cu ferestre pe doi pereți și o ușă de glasvand glisantă spre un balcon care în timpul zilei promitea să fie foarte luminos și plăcut. Culoarea predominantă era un roz închis, care se regăsea pe covor, în tapetul cu dungi, în draperiile înalte cât peretele, legate la mijloc, și în cuvertura înflorată. Într-un colț stăteau un

șezlong și un gheridon; noptiera, scrinul cu trei sertare și tăblia patului dublu erau de un cafeniu închis, băițuit. În fundul camerei se afla o mică baie privată.

Lani aruncă o privire admirativă spre aranjamentul atrăgător și confortabil al camerei. La un moment dat, întâlni întâmplător privirea lui Daniel și se uită grăbită în altă parte. Nu mai părea supărat pe ea, dar avea în ochi un licăr foarte neliniștitor, care-o făcea să-și aducă aminte cât de neînțelept ar fi fost să-l provoace. Simți că se înroșea la față de jenă și reuși să spună cu o voce crispată:

– E foarte frumos, Daniel. Ți mulțumesc.

– Mă bucur să știu că un lucru făcut de mine beneficiază de aprobarea ta, Lani.

Daniel ieși din cameră, reapărând peste câteva minute însoțit de Tommy, cu bagaje.

Când plecă, Tommy îi făcu lui Lani cu mâna, spunându-i că avea să treacă pe la ea a doua zi dimineată. Cumva, faptul că era aproape singură cu Daniel în casa *lui* părea mult mai provocator decât acela de a se afla singură cu el în propria ei casă.

Daniel încă mai ținea ultimul bagaj în mână, dar îl lăsă să cadă în mijlocul covorului roz, cu o bufnitură dramatică.

– Ei, cred că ai ceva să-mi spui.

Lani își stăpâni imboldul de a-și freca palmele de blugi. Refuza să-i dea de înțeles lui Daniel cât o tulbura prezența lui.

– Am dreptul la propria mea opinie despre Prescott & Thomas și felul cum compania ta a profanat insulele, stăruie ea. Hotelul vostru cel nou...

– N-ai văzut hotelul meu cel nou, nici altceva făcut de mine de când am venit în Hawaii, îi reaminti calm Daniel. Nu crezi că ar trebui să arunci o privire în jur, înainte să mi te repezi la beregată?

Avea dreptate, desigur. Doar nu-l putea învinui pentru amenajările necugetate ale predecesorilor lui, și întrucât nu inspectase nici unul dintre proiectele lui personale, ar fi fost nedrept să le judece. Recunoscu încet:

– Cred că da. Numai că... știi... m-a necăjit foarte tare, Daniel. Totul e atât de diferit, acum...

– Mai mult în Waikiki, prințeso. Crede-mă, înțeleg de ce ești șocată. Și eu sunt. Dar celelalte insule sunt amenajate cu mai multă grijă.

Tonul îi deveni ușor tachinător.

– Și acum, nu crezi că ar trebui să-ți prezinți scuzele pentru că te-ai purtat ca o puștoaică obraznică?

– Să nu mă faci pe mine puștoaică obraznică! răspunse Lani, cam fără convingere, căci își dăduse seama că nu mai era supărat pe ea. Sunt femeie, nu copil!

Habar n-avea cât de provocator arăta, cu mâinile proptite în soldurile suple și buza de jos repezită înainte. Ochii lui Daniel îi studiară trupul pe toată lungimea; colțurile gurii i se arcuiră în sus, și-i făcu cu ochiul.

– Ăsta-i un lucru asupra căruia putem fi de acord, prințeso, spuse el cu glas târăgănat. Desigur, mai ai multe de învățat. Norocul tău că sunt pe-aproape, să te învăț.

Lani simți că i se împurpurau obrazii, ceea ce nu făcu decât să-l amuze și mai mult. În timp ce ieșea din cameră, fluiera vesel pentru sine, iar Lani își dădu seama cu tristețe că melodia era „Slavă Domnului pentru fete”.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, Brian năvăli în camera lui Lani, aruncându-se pe patul ei și înșirând o listă a jucăriilor „mișto“ pe care le descoperise pe rafturi.

— Hai să vezi ce-am construit! o chemă el.

— Bine... mormăi Lani buimacă, frecându-se la ochi.

Își luă pe ea halatul și-l urmă în camera lui, căscând. Cu siguranță, avusese parte de nopți mai odihnitoare în cei douăzeci și doi de ani ai ei de viață. Zăcuse trează ore întregi, încercând să înțeleagă comportamentul lui Daniel. În California, fusese atât de indiferent încât îi dăduse senzația că-l putea ține ușor la distanță. Dar, din momentul aterizării în Hawaii, începuse s-o tachineze, iar acele zâmbete amuzate ale lui aveau un mod propriu de a-i sabota stăpânirea de sine. Dumnezeuule mare, dacă ar fi cuprins-o în brațe, probabil că-n dimineața asta s-ar fi trezit în patul lui!

Nu mai avea nici un rost să nege că și la douăzeci și doi de ani îl găsea la fel de irezistibil ca la cincisprezece. Iar acest gând o speria îngrozitor.

Brian îi arată aeroportul pe care-l construisese din blocuri de plastic, apoi porniră spre scară, băiatul deschizând curios fiecare uşă pe lângă care treceau. Pe lângă propriile lor dormitoare, mai erau două băi complete, două camere mobilate ca pentru musafiri, şi o cameră mare, goală, cu pardoseală de gresie.

În seara trecută, Lani observase uşa din partea opusă a scării şi presupusese că ducea în apartamentul principal. Brian se repezi înăuntru înainte de a-l putea opri, iar când îl urmă, prudentă, Lani văzu uşurată că acolo nu mai era nimeni. Se aflau într-un salon folosit ca birou, având alături un dormitor decorat în tonuri masculine de maro şi bej, şi o baie mare. Cuvertura de pe pat era destul de răvăşită, dar în rest în cele trei camere domnea ordinea.

Lani îl împiedică pe Brian să mai folosească patul drept tramulină şi-l duse jos. La parter, sufrageria se afla dincolo de o arcadă, lângă baza scării. Brian alergă înăuntru şi strigă:

– L-am găsit pe Daniel!

Daniel stătea la o masă circulară, în bucătăria de dincolo de sufragerie. Aceasta era absolut modernă, contrastând cu stilul antic al decoraţiunilor din sufragerie. Daniel îşi sorbea cafeaua, ridicând privirea din ziarul pe care-l citea pentru a le da bună dimineata. Era îmbrăcat deja pentru lucru, într-un costum sobru, gri cu carouri. Brian îl rugă să vină la etaj ca să-i vadă aeroportul; în lipsa lor, Lani se uită prin dulapuri şi găsi o tigaie în care să facă jumările. Tocmai punea pe masă micul dejun pentru Brian, când acesta reapăru împreună cu Daniel.

– Mă gândeam să-l duc azi pe Brian la plajă, spuse ea. Poate-o să vină şi Tommy cu noi.

Îşi făcu de lucru curăţind pe bufet şi spălând tigaia.

– În regulă. Ai numai grijă să vă întoarceţi până la douăsprezece şi douăzeci. Am aranjat...

– Mulțumesc, Daniel, îl întrerupse ea. Sunt perfect capabilă să-mi fac și singură planurile.

N-avea nici un rost să-și amâne intenția de a-și afirma independența.

Privirea lui dezaprobatore îi dădu de înțeles că-l nemulțumise.

– Angajez o menajeră cu program permanent în locul femeii care s-a ocupat de casă cu jumătate de normă, spuse el calm. Vom avea nevoie de cineva care să aibă grijă de Brian când tu vei începe lucrul. Am programat interviuri azi la orele unu, două și jumătate și trei și jumătate. Sunt foarte ocupat la birou, Kaiulani, dar dacă pentru tine bronzul e mai important decât binele lui Brian, am să mă întorc aici ca să vorbesc personal cu candidatele.

Lani era prea uluită ca să răspundă. Să aibă grijă de Brian...? Când ea va începe lucrul...? Cum putuse lua o asemenea decizie fără s-o consulte mai întâi?

Daniel îl privi pe Brian, care-și abandonase micul dejun ca să le urmărească discuția. Apoi se apropie de Lani, aflată lângă chiuvetă, și o prinse de umăr. Lui Brian gestul i se părea afectuos, dar Lani știa ce știa. O fi arătat ca o mângâiere, însă de fapt era un avertisment.

– Calmează-te, prințeso, îi șopti el.

Apoi, destul de tare, pentru ca Brian să-l audă, continuă:

– Ai vrea s-o ajuți pe Lani să aleagă pe cineva care să aibă grijă de tine, Brian?

– Vreau ca Lani să aibă grijă de mine.

Lani își dădea seama că frățiorul ei era doar la un pas de o criză. Gestul ei instinctiv de a-l consola fu zădărnicit de apăsarea brațului lui Daniel.

– Lani s-a dus mult timp la școală, îi spuse el băiatului. A studiat din greu ca să-și poată găsi o slujbă care să-i facă plăcere.

– Îi face plăcere să aibă grijă de mine! insistă Brian. Nu vreau să rămân cu o babă rea.

– Toate îngrijitoarele sunt tinere, drăguțe și iubitoare, îl tachină Daniel. Și în cea mai mare parte a timpului vei fi în tabără, cu alți copii de vârsta ta. Tu și Lani puteți merge în vacanță pentru câteva săptămâni, dar apoi ea va începe să lucreze, iar tu te vei duce în tabără. Acolo vei putea să înoți, să joci tot felul de jocuri, chiar și să înveți să călărești pe cal. Cum ți se pare?

Brian îl privi lung pe Daniel câteva secunde, cu buza de jos tremurându-i ușor. Spre uimirea lui Lani, în loc de a se repezi afară din cameră, plângând, întrebă cu șiretenie:

– Pot să am și cizme de cowboy?

– Sigur, dacă se fac pe măsura ta. Cred că te vor învăța și să te scufunzi.

– Am încercat în piscina lui Christopher! exclamă Brian. A fost mișto!

– Bine. Atunci, că ne-am înțeles, du-te sus și ia-ți pe tine niște haine curate. Vreau să stau un timp de vorbă cu sora ta.

Brian ieși în fugă, încă zâmbind, cu gândul la tabără. Lani se îndepărtă de Daniel. Cum Dumnezeu ar fi putut să-și afirme independența, când îi venea să se arunce în brațele lui de fiecare dată când o atingea? Cu un mare efort, își adună forțele și-i spuse ferm:

– Nu-mi iau nici o slujbă. Angajează o menajeră dacă vrei, și în orice caz trimite-l pe Brian în tabără dacă și lui îi place, dar locul meu e aici. Nu sunt de acord să găsească o străină în fiecare zi când se întoarce acasă.

– I-ai fost ca o mamă de când aveai șaisprezece ani. E timpul să începi să-ți mai vezi și de viața ta. Vei lucra pentru hotel...

– Am să-mi găsesc singură o slujbă! strigă Lani, privindu-l încruntată. Nu mai încerca să-mi organizezi viața!

O privire tăioasă însoți tăcerea amenințătoare a lui Daniel, făcând-o pe Lani să se înroșească în obraji, plecându-și privirea spre podea. Dar, când îi vorbi în sfârșit, tonul lui era destul de măsurat:

– Te bazezi cu adevărat pe mine, prințeso. Mai ții minte ce s-a întâmplat acum șapte ani?

Cu o străfulgerare în ochii ei albaștri, Lani ridică smucit capul spre el.

– Asta ar vrea să fie amenințarea supremă? Că dacă nu-ți îndeplinesc ordinele, ai să mă săruți? Știi, Daniel, s-ar putea să reușești. Întotdeauna a fost o experiență dureroasă pentru mine, din mai multe puncte de vedere!

– Nu, fir-ai să fii! explodează el. Am vrut să spun că dacă mi te împotrivești cu forța, voi folosi forța și eu. Nu sunt cel mai calm om din lume, mai ales când e vorba de tine.

Se duse la filtrul de cafea, își turnă o cană mare și adăugă puțin zahăr. Lani avu impresia că-l interesa mai mult să-și controleze furia decât să-și astâmpere setea.

Următorul lui comentariu, rostit pe un ton nonșalant, o ului complet.

– Când voi ajunge să fac dragoste cu tine, prințeso, o să-ți placă, spuse el. O să-ți placă atât de mult, încât nu vei vrea să mă mai opresc, îți promit.

Apoi zâmbi, la vederea expresiei ei oripilate.

Când avea să facă dragoste cu ea? Ce voia să însemne asta? Lani avea impresia că Daniel voia s-o adauge pe lista femeilor pe care plănuia să le gratifice cu atențiile lui, și n-ar fi suportat niciodată așa ceva. Îi era greu să facă față până și flirturilor lui moderate. Se vedea clar că o tachina din nou, încercând s-o descumpănească.

Tot subiectul era mult prea periculos, așa că reveni la problema inițială – dacă era sau nu cazul să-și ia o slujbă.

– Dacă mă duc să lucrez, s-ar putea să aibă efect rău asupra lui Brian, sugera ea prudentă.

– Amândoi îl iubim pe Brian, dar acum are șase ani și nu există nici un motiv de a nu putea petrece câteva ore pe zi cu o guvernantă. În orice caz, folosește următoarele trei săptămâni pentru a-l ajuta să se adapteze, dar după Patru Iulie va pleca în tabără, iar tu vei începe să lucrezi. Ți-ai sacrificat destul viața, Lani. N-am să te las să mai continui.

Nu avea nici un rost să-l mai contrazică. Nu făcu decât să dea din cap, murmurând:

– Aș prefera să-mi găsesc singură de lucru. Te rog, Daniel.

– Nu-ți dau de ales. Dacă preferi să-ți iei altă slujbă decât cea pe care o am eu în vedere, voi vorbi pur și simplu cu patronul să te concedieze.

Probabil o putea face, cu relațiile lui!

– Asta-i o nedreptate, mormăi Lani, atât pentru sine cât și pentru Daniel.

– O fi o nedreptate, răspunse el, dar am slujba ideală pentru tine, și dacă nu cumva mă înșel, până și ție o să-ți convină.

– Nu zău!

I se trezise interesul, nu încăpea nici o îndoială.

– Într-adevăr. Vei fi ghid pentru V.I.P.-urile care vizitează Maunaloa Bay. Nu e o stațiune turistică oarecare, prințeso. Ne interesează două genuri de clientelă. Prima constă din sezonistii care caută eleganța și liniștea dar aleg Oahu dintre toate insulele învecinate, pentru că au aproape Honolulu cu toate distracțiile sale, dacă vor. A doua – cu adevărat pâinea și untul nostru – va consta în mici convenții și întruniri de afaceri. Nu va fi ușor să atragem acea clientelă de la alte hoteluri. Urmărim să le oferim clienților potențiali câteva avantaje în plus, pe lângă obișnuita excursie gra-

tuită. Când un om de afaceri vine aici să ne prospecteze, vreau să se ocupe de el cineva de calitate. Același lucru e valabil și pentru V.I.P.-urile de alte genuri – șefi de stat, neamuri regale, așa ceva. Ești ideală pentru funcția asta: hawaiiană din naștere, tânără, frumoasă și poliglotă. Și, adăugă el seducător, ai putea să programezi majoritatea întâlnirilor dimineata și la începutul după-amiezii, astfel încât să ajungi acasă înaintea lui Brian.

Opinia cândva fermă a lui Lani despre caracterul malefic al firmei Prescott & Thomas începu să se clatine când Daniel îi spuse despre funcția pe care o avea în vedere pentru ea. Își iubea statul natal și-i plăcea să fie cu oameni interesanți. Ar fi fost o adevărată plăcere să le arate locurile. Singura ei obiecție era doar simbolică:

– Aș vrea să văd mai întâi hotelul. Să văd dacă-mi place ce-ai făcut.

– S-a făcut, prințeso. Am să-l sun pe administrator și-ți va programa o întâlnire. Se numește Michiko Hansen. Ce-ai zice de mâine la ora zece?

– E perfect, răspunse ea, tocmai când Brian apărea din nou.

– Tot mai stați de vorbă? întrebă el exasperat. Credeam că Daniel trebuia să se ducă la serviciu.

– Mă duc, răspunse Daniel, ciufulindu-i părul. Sora ta mai mare îmi dădea de furcă.

Băiatul găsi aceste cuvinte neobișnuit de amuzante și chicoti sonor, în timp ce Daniel revenea cu atenția spre Lani.

– Te ocupi tu de angajarea guvernantei, sau trebuie să mă întorc acasă?

Lui Lani nu-i scăpă lucirea amuzată din ochii lui, așa că răspunse cu obraznicie:

– Nu vrei să vorbești personal cu solicitantele? Ești sigur că poți avea încredere în mine?

Daniel preferă să ia ambele întrebări în serios.

– Nu și da. Aș spune că ești o bună judecătoare de caractere, prieteso, cu o singură excepție.

– Și anume?

– Eu, desigur, replică el, adăugând pe un ton tachinator: într-o zi îți vei da seama că inteligența, banii și aspectul fizic nu sunt singurele mele calități.

Lui Lani îi venea să se ia la palme pentru că pășise atât de orbește în cursa întinsă de el.

– Ai dreptate, replică ea. Te mai caracterizează și umilinta, și obiceiul de a nu te amesteca în viețile altora.

Făcându-i cu ochiul lui Brian, Daniel îl întreabă:

– Acum înțelegi ce-am vrut să spun? Iar îmi dă de furcă.

Luă o servietă diplomat de pe bufet, oprindu-se doar atâta cât să-i spună ce salariu să-i ofere menajerei, ce program de lucru și ce zile libere. Cu un gest vag, indică unde se aflau dormitorul și baia acesteia.

Brian se repezi imediat să exploreze acea zonă a casei, iar Lani îl urmă mai încet. După ce se convinge că încăperea era spațioasă și imaculată, se hotărî să facă o scurtă inspecție și în restul casei.

Punctul de interes al livingului era un frumos șemineu de marmură, flancat de coloane din lemn de cireș. Camera era mobilată cu antichități americane timpurii, despre care Lani presupunea că erau originale, nu reproduceri, la fel ca tablourile impresioniste agățate sub cornișele de ipsos ce înconjurau tavanul. Parterul mai conținea și o bibliotecă, un salon neformal și o cameră de toaletă care dădea într-o verandă închisă, aerisită, din spatele casei.

Lani tocmai ieșise de la duș, când sună telefonul. Luă repede un prosop și alergă înapoi în dormitor să răspundă.

– Bună, Lani!

Tommy Prescott suna vesel în dimineata aceea.

– Pot să vă duc azi la plajă, pe tine și pe puști?

– Asta plănuiam și eu, răspunse râzând Lani, dar trebuie să ne întoarcem până la douăsprezece și jumătate. Daniel vrea să angajeze azi o menajeră. A organizat totul: trei candidate vin să dea interviuri.

– Tipica eficiență prescottiană. Ajung acolo în douăzeci de minute, așa că să fiți gata.

Lani răspunse în glumă că și Tommy moștenise aceeași aplecare spre eficiență, și închise. După ce-i strigă lui Brian să-și ia slipul, îmbracă și ea costumul de baie dintr-o bucată, albastru, și o tunică flaușată pe deasupra.

În timp ce-l așteptau pe Tommy, inspectară portretele de familie din hol. Mama lui Daniel, Laura, fusese o frumusețe oacheșă, și până și bunica lui, redutabila Victoria, arătase atrăgător, în pofida înfățișării ei severe. Dar cel mai mult o cuceri pe Lani prințesa hawaiiană care adusese bogăția și influența în clanul Prescott. În rochia ei de mireasă ornamentată în stil european, părea doar un copil, deși de o frumusețe uluitoare.

– Vreau ca guvernanta mea să arate ca ea! declară Brian.

Tommy îi duse pe Waikiki Beach, care era mult mai aglomerată decât în copilăria lui Lani, deși fata nu prea putea să se plângă. Plaja ei favorită din San Diego era o masă de trupuri omenesti, iar aceasta nu arăta mai rău. Brian alergă spre apă și se împrietenii repede cu un grup de copii care construiau un castel mare de nisip lângă mal; Tommy se scuză, închiriu un surfboard și porni spre valuri cu el.

Lani se mulțumi să stea la plajă, tolănită în șezlongul adus de Tommy. Mai târziu, îl duse pe Brian în apă, apoi se așeză turcește lângă ceilalți copii, ajutându-i la construirea castelului.

Tommy se întoarse tocmai când ea și Brian reveneau de la

chioșcul de răcoritoare, cu trei sucuri. Imediat, băiatul o tuli din nou spre noii lui prieteni.

– Ai ales perfect momentul, îi spuse Lani lui Tommy, întinzându-i o cola. Cum a fost surfingul?

– Bun pentru începători. Plicticos pentru mine.

Categoric, modestia nu se număra printre viciile familiei Prescott, își spuse Lani, stăpânindu-și un zâmbet. Se așeză cu Tommy pe prosoape, la șuetă, menționând munca pe care urma s-o înceapă în iulie și întrebându-l pe Tommy ce planuri avea pentru vara aceea.

– E ultima mea șansă de a fi liber, răspunse el. O dată ce voi începe facultatea de drept, voi lucra ca intern în departamentul juridic. Dar în vara asta voi asta la dispoziția lui Michi – managerul – ori de câte ori are nevoie de cineva. Nu sunt multe pe care nu le-am făcut, inclusiv să îmbrac o fustă de ierburi și să mă dau drept dansatoare tahitiană, zâmbi el. Încep de luni.

– Ai să-mi lipsești.

– Poate reușim să ne mai vedem în zilele mele libere. Nu și seara, însă, adăugă el cu amărăciune, Daniel e foarte protector cu tine, Lani. Poate că nu vă înțelegeți prea bine, dar aseară a stabilit regulile. N-am voie să te invit în oraș până nu ne cunoaștem mai bine. În nici un caz nu trebuie să te iau prea repede.

Lani fu surprinsă că-i era destul de recunoscătoare lui Daniel pentru asta. În fond, nu-i interzisese vărului său să se întâlnească – îi spusese doar să aștepte. Era clar că Tommy, deși de aceeași vârstă cu a ei, avea incomparabil mai multă experiență.

– Oricum, continuă el ridicând din umeri, dacă nu fac ce spune Daniel, am să mă pomenesc în următorul avion care pleacă de pe insulă. Și-mi place aici.

– Chiar ar face-o? Te-ar trimite pe Molokai? întrebă Lani.

Tommy începu să râdă.

– Pe Kona, mai degrabă. Ai înțeles despre ce era vorba aseară?

– Cred că da. O luaseși pe-acolo fiindcă știai cum aveam să reacționez. Voiai să-l împungi puțin pe Daniel și te-ai folosit de mine pentru asta. Am ghicit bine?

Tommy dădu din cap.

– Nu m-am putut stăpâni, Lani. Sper că n-ai avut probleme din cauza asta.

– Nu prea.

Lani nu avea intenția să repete conversația atât de jenantă pe care o purtase cu Daniel.

– Nici nu mă așteptam, fiindcă faci parte din familie, iar Daniel devine destul de îngăduitor când e vorba de oameni la care ține. Aseară, a trântit câteva cuvinte bine alese, apoi a început să râdă. De la mine și sora mea înghite unele lucruri pe care altcuiva nu i le-ar permite niciodată.

Oare și Lani intra în acea categorie? Gândul că Daniel i-ar fi putut nutri o anumită afecțiune era de-ajuns ca să-i inunde trupul cu o căldură periculoasă care nu datora nimic soarelui tropical. Cum să înfrunte asemenea sentimente? Răceala ei nu-l ținea pe Daniel la distanță. Poate ar fi fost mai bine doar să-i urmeze exemplul și să adopte o atitudine nepăsătoare și ironică, la fel ca a lui.

Se întoarse pe burtă și începu să-l chestioneze pe Tommy despre familia lui – un subiect de conversație mult mai sigur decât sentimentele lui Daniel față de ea. Află că sora sa, Hope, tocmai absolvise liceul în Japonia, unde învățase în cadrul unui schimb de experiență. Părinții lui Tommy se duseseră în Extremul Orient, ca s-o ia acasă, într-o călătorie de plăcere dar și de afaceri. Japonia și Hong Kong-ul erau piețe lucrative, nu numai pentru turism ci și pentru navlosiri, agricultură și afaceri cu proprietăți imobiliare.

Tommy îi lăsa acasă tocmai la timp pentru ca Lani să se scuture de nisip și să se schimbe. Toate cele trei candidate erau excelente, dar atât ea cât și Brian o preferară pe ultima. Linda Wong avea douăzeci de ani, era cea mai mare dintre șase copii și învățase să aibă grijă de frații și surorile ei mai mici, inclusiv un băiat de aceeași vârstă cu Brian despre care sugeră că ar fi fost un bun tovarăș de joacă, dacă primea slujba. Îi vorbea lui Brian cu naturalețea și afecțiunea unei mame cu experiență, iar după plecarea ei Lani telefonă imediat la câteva persoane de pe lista de referințe. Recomandările lor erau într-adevăr entuziaste, așa că sună imediat la agenție ca să anunțe că se hotărâse.

Când îi telefonă Lindei, fata păru atât de încântată că primise slujba, încât Lani o întrebă de ce o tânără cu inteligența și ambițiile ei se mulțumea cu rolul de menajeră. Răspunsul Lindei fu înviorător de candid. Era studentă cu program parțial și mai avea câțiva ani până să termine colegiul. După ce absolv ea, spera să se angajeze la o companie solidă, cu șanse de avansare. Concurența pentru asemenea posturi era feroce. Inițial, își căutase o slujbă de birou, dar când agenția îi spusese la cine ar fi putut să se angajeze, se răzgândise. Îi spuse lui Lani că spera ca domnul Reid să fie destul de impresionat pentru a-i da o șansă la Prescott & Thomas, când absolv ea, iar Lani îi răspunse că nu se îndoia de acest lucru.

Stabiliră ca Linda să înceapă munca de luni într-o săptămână, pentru a-i acorda lui Brian câteva săptămâni ca să se deprindă cu ea. Imediat ce terminase de stabilit ultimele detalii, Lani auzi ușa din față deschizându-se și îl văzu intrând pe Daniel. Acesta se uită la ea, apoi spre Brian, care era încă în slip.

— Ia-ți pe tine o cămașă și niște pantaloni, îi spuse el. Mergem să luăm cina.

Brian se repezi afară din bucătărie, tocmai când Lani închidea

telefonul.

– Se pare că ai angajat pe cineva, comentă Daniel.

Lani îi spuse despre Linda Wong și calitățile ei, subliniind faptul că părea demnă de încredere și apropiată de copii.

– Vrea să lucreze pentru Prescott & Thomas, când va absolvi, adăugă ea. E hotărâtă să te convingă că merită să-i oferi o slujbă.

– Să-mi ștergă biroul de praf? întrebă sec Daniel.

– Își va lua licența în afaceri. Ai să te gândești la ea, când va sosi momentul, nu-i așa, Daniel?

Lani știa că s-ar fi simțit îngrozitor de vinovată dacă Linda lucra trei-patru ani ca servitoare, fără nici o șansă de a se angaja în cele din urmă la Prescott & Thomas.

– Am s-o fac vicepreședintă a sectorului de întreținere, declară solemn Daniel. Când își va începe programul viitoarea noastră directoare?

Gluma lui o făcu pe Lani să chicotească.

– De luni într-o săptămână. În legătură cu cina... aș fi gătit ceva, dar în casă nu sunt prea multe și, fără mașină...

– Ai răbdare, prieteso, replică Daniel pe un ton tachinător. Sunt un om ocupat. O să luăm și o mașină, la sfârșitul săptămânii.

– N-a fost o aluzie!

– Nu poți plimba președinții de corporații cu autobuzul, domnișoară Douglas. Vei avea nevoie de o mașină confortabilă. Ți place cea cu care circul eu?

– O mașină atât de mare? întrebă Lani, cam abătută. N-aș putea avea două? Una mică, sport, pentru mine, și o limuzină mare pentru V.I.P.-uri?

Daniel nu părea să-și dea seama că glumea.

– Nu mă încântă ideea să circuli cu o mașină sport. Mașinile mari sunt mai sigure.

– Și-n plus, o poți trece pe numele firmei, nu-i așa, domnule Reid? adăugă ea cu un zâmbet larg.

– Exact, prințeso. Ca și cina din seara asta. Am primit prea multe reclamații în legătură cu mâncarea și serviciile dintr-unul din hotelurile pe care le-am achiziționat anul trecut. E timpul să verific.

Lani avea un simț al umorului suficient de bine dezvoltat ca să-și stăpânească un hohot de râs.

– Minunat! chicoti ea. Prima noastră seară în Hawaii, și unde ne inviți la cină? La un restaurant îngrozitor, cu un serviciu și mai îngrozitor.

Fu uimită să-l vadă pe Daniel înroșindu-se la față, pe sub stratul de bronz.

– Nu m-am gândit la asta, Lani. Îmi pare rău. Vom merge în altă seară.

– A, nu! răspunse ea, clătînând ironic din cap. Pentru nimic în lume n-aș vrea să pierd restaurantul tău de categoria a treia!

– Nu e de mâna a treia, răplică bătos Daniel, dar nu se ridică la standardele noastre obișnuite.

Noroc că Brian apăru tocmai în cel moment.

– Vom lua cina la unul dintre restaurantele fratelui tău mai mare, îi spuse Lani încet, conspirativ. Vom fi spioni. Gustăm mâncarea și vedem dacă ospătarul servește bine, apoi vom scrie un raport secret.

Brian era încântat de idee – atât de încântat, încât la restaurant fu mult mai cuminte decât de obicei.

– Mă mir că nu te-a recunoscut nimeni, îi spuse Lani lui Daniel, după ce făcură comanda. Credeam că Daniel Prescott Reid e destul de celebru ca să-l recunoască lumea în toată regiunea Pacificului de Nord.

Daniel o privi amuzat, pe sub pleoape.

– Evident. Și în Pacificul de Sud. Dar oamenii recunosc mai repede numele decât chipurile. Dacă veneam cu Michi sau Elizabeth, altfel ar fi stat lucrurile.

Chelnerul aduse salata, iar Lani observă că farfuria era caldă încă, semn că tocmai fusese scoasă din spălător, iar sosul avea un gust cam ciudat.

La început, Daniel își exprimă nemulțumirea față de mâncare prin câteva comentarii critice, dar în cele din urmă se lăasă influențat de buna dispoziție a lui Lani și a lui Brian și începu să glumească pe seama cusurilor restaurantului. Deși calitatea ingredientelor era excelentă, erau preparate fără har, și servite enervant de stângaci.

Buna dispoziție îi pieri în momentul când se scuza pentru a vorbi cu managerul restaurantului. Lui Lani îi păru rău pentru bietul om, când acesta îi conduse la bucătărie. Avea chipul transpirat de nervozitate și se înroși când Daniel începu să se uite prin dulapuri și sertare, făcând însemnări într-un carnetel.

– Ce-ai să faci? întrebă Lani, în timp ce mergeau spre mașină.

– Voi vorbi cu administratorul general al hotelului, și-am să-i trimit un raport scris. Îi voi recomanda înlocuirea responsabilului de restaurant și a bucătarului șef.

– Fără nici un avertisment?

– Au primit reclamații, ce alt avertisment mai vor? Nimănui nu-i place să concedieze oamenii, Lani, dar când conduci o firmă, uneori e necesar.

– Mă bucur că nu am funcția ta, recunosc eu.

Începea să înțeleagă cu ce fel de presiuni trebuia să aibă de-a face Daniel și cât de mult muncea.

Înainte de a se întoarce acasă, trecură cu mașina prin Waikiki,

iar Lani fu uimită să vadă cât de mulți turiști se plimbau pe străzi, îmbrăcați în tot felul de haine, de la blugi până la multicolora modă aloha. Daniel îi arată încă două hoteluri ale rețelei Prescott & Thomas, ambele vechi de zece ani. Deși era încântată să afle că firma planifica renovări și amenajări exterioare în plus, Lani ar fi preferat ca jumătate dintre hotelurile de pe esplanadă să fie demolate și înlocuite cu palmieri și plante decorative. Zarva, traficul, betonul și mulțimile nu se potriveau cu concepția ei de paradis tropical.

Întrucât Daniel era deja mult prea familiarizat cu procesul ei de vânzare, se abținu să și-l afirme din nou. Cumva, își spunea ea, reușiseră să petreacă împreună o seară întreagă fără schimburi de priviri sau replici furioase. Dimpotrivă, ultimele câteva ore fuseseră chiar plăcute. Poate că era o proastă, dar în acel moment n-avea nici un chef să redeschidă ostilitățile.

Capitolul 5

A doua zi dimineată, Tommy Prescott telefonă la ora nouă.

– Am primit ordinul de drum, anunță el. Trebuie să te iau la zece și un sfert și să te duc la hotel, apoi să-ți iau puștiul de pe cap în timp ce Michi o să te poarte prin marele tur de onoare.

Lani plănuiise să ia autobuzul și în mod normal s-ar fi bucurat de oferta lui Tommy de a o lua cu mașina. Acum însă o respinse, iritată că Daniel făcuse toate aranjamentele fără s-o consulte și pe ea.

– Serios? întrebă, cu o voce de gheață.

Din receptor se auzi un hohot de râs.

– Nu ți-a spus, hmm? Nu fi prea aspră cu el. Daniel dă ordine cum respiră.

Lani fierbea de furie.

– Atunci, n-are decât să le dea ordine altora! Am să vin acolo singură.

– Ba n-ai să vii singură, am să te duc eu.

Aroganța tipică a celor din neamul Prescott, își spuse revoltată Lani. În zece ani, Tommy urma să ajungă la fel de autoritar ca

Daniel.

– Haide, Lani, insistă el. Lasă-mă să te iau. Altfel, risc să ajung la spălatul vaselor în Kona.

– Nu s-ar răzbuna pe tine. Credeam că e foarte *îngăduitor* cu familia lui, replică ea pe un ton numai lapte și miere.

– Au!

Lani își putu imagina strâmbătura.

– Ai inimă, Lani. O să se *răzbune* pe mine.

Făcu o pauză, încurcată.

– Ăă, ascultă, cred că... Adică, trebuia să te întreb dacă vrei să mergi la plajă, iar când tu îmi spuneai că trebuie să te duci la hotel, eu m-aș fi oferit să te duc acolo. Ce zici?

Lani bănuia că această explicație ingenuă era destul de interesată.

– Anume ai făcut-o, nu-i așa? Mi-ai spus că Daniel ți-a dat ordin, fiindă voiai să mă înfurii pe el.

– Bine, recunosc. Încă mă mai ustură decretul lui de a nu te invita în oraș. Tiranie prescottiană curată. Dacă n-aș face parte și eu din familie, m-aș răscula! adăugă el glumeț.

Lui Lani îi era imposibil să mai rămână supărată pe el. În fond, nu-l putea acuza că-i trăsesese câteva împunsături vărului său, când și ea o făcuse de-atâtea ori, în ultimii șapte ani. Îi spuse să vină în patruzeci și cinci de minute, adăugând că avea să facă un pachet cu costumul de baie și prosopul lui Brian, în caz că hotărau să se ducă din nou la plajă.

Maunalua Bay Hotel avea o poziție „*kokohead*” – spre Koko Head Crater, aflat în estul districtului Kahala. Drumul de acces de la șosea traversa un teren de golf de lângă hotelul propriu-zis. Clădirea principală era construită în formă de arc, urmând curbura țărmlui, în timp ce o prelungire cu un etaj se arcuia într-o latură

a turnului cu cincisprezece niveluri, formând un complex în formă de S. Efectul fațadei moderne a hotelului era atenuat de copaci și arbuști înfloriți.

Tommy opri mașina în față, pentru a o lăsa pe Lani la intrare. La fel ca multe alte hoteluri din Hawaii, nici Maunalua Bay nu avea uși, pentru a lăsa să intre briza oceanului. Holul era enorm, cu plafon înalt și un candelabru de cristal în mijloc, pardoseală cu dale închise la culoare și un covor oval pe care erau puse câteva grupuri de fotolii și canapele. Numeroasele plante se combinau cu schema cromatică pentru a da ambianței un sentiment natural și odihnitor.

Lani se opri la recepție pentru a întreba cum putea ajunge la biroul administratorului, apoi își continuă drumul pe lângă un șir de lifturi, până într-un hol unde o săgeată discretă arăta direcția spre administrație. Bătu ușor în ușa cu inscripția „Manager general“.

– Intră! îi răspunse o voce feminină melodioasă.

Lani nu-și formase nici o imagine preconcepută despre Michiko Hansen, dar în nici un caz nu se așteptase la femeia fermecătoare care o întâmpină. Părea să aibă vreo treizeci și cinci de ani, și era în culmea frumuseții. Deși purta pantofi cu tocuri cui, rămânea mai scundă cu câțiva centimetri decât Lani. Părul negru îi lucea ca o caschetă mătăsoasă, iar în ochii migdalați i se citea o expresie caldă și primitoare. Trupul cu forme perfect proporționate îi era îmbrăcat într-un taior elegant de mătase bej, având jacheta încinsă cu o centură de piele neagră. Lani își dori să fi avut pe ea ceva mai formal decât rochia de vară albă cu buline albastre.

Michi Hansen se apropie cu pași hotărâți care distonau cu înfățișarea ei delicată și, când îi întinse mâna dreaptă, Lani îi observă verigheta de aur filigranat de pe inelarul mâinii stângi.

– Mă bucur foarte mult că te cunosc în sfârșit, spuse managera

zâmbind. Sau poate ar trebui să spun: *Hagime-mashite do-zo yoroshi-ku*, repetă ea formula de salut, în japoneză.

Lani îi răspunse în aceeași limbă, felicitând-o pentru frumusețea hotelului.

– N-am nici un merit, teamă mi-e, spuse Michi, revenind la limba engleză. A fost conceput de un arhitect tânăr și talentat, un localnic pe care l-a descoperit Daniel. După cum vezi, rezultatul justifică încrederea lui Daniel în el.

Lani dădu din cap, presupunând că acel comentariu era un preludiu al vizitei, dar în loc s-o conducă în hol, Michi Hansen o invită să ia loc pe canapea și-i oferi o cafea.

– Nu, mulțumesc.

După ce-și turnă cafeaua într-o ceașcă de porțelan fin, administrația se așează într-un fotoliu de lângă canapea.

– Vorbești excelent japoneza, remarcă ea. Unde-ai învățat-o atât de bine?

– Când eram mică, în Hawaii, cea mai bună prietenă a mea era japoneză, îi explică Lani. Stăteam la fel de mult pe la ea pe-acasă ca la mine, și am prins-o din zbor. Deși ne-am mutat în California când aveam zece ani, n-am uitat-o, revenindu-mi totul când am început s-o învăț la colegiu. Limbile străine mi-s ușoare – vorbesc și franceza, și spaniola, plus puțină hawaiiană, desigur.

– Îmi dau seama că ne vei fi de mare folos, Lani, îi zâmbi îmbietor Michi Hansen. Mărturisesc că ardeam de nerăbdare să te cunosc. Daniel vorbea foarte des despre tine.

– Probabil numai de rău, îi scăpă lui Lani, care apoi se înroși la față. Vreau să zic, adăugă ea încurcată, nu ne înțelegem tot timpul prea bine. Cred că mai mult din vina mea.

– Cătuși de puțin, răspunse netulburată Michi. Daniel recunoaște că are și el o parte din vină. Când e vorba de tine, îi e

greu să-și păstreze calmul. Cred că vei observa un mare progres, acum că ai venit în Hawaii.

Privirea ei era atât de directă și intensă, încât Lani se simți datoră să dea un răspuns lămuritor, deși nu avusese intenția. Managera o fi arătat eterică și delicată ca un boboc alb de ghimbir, dar Lani bănuia că pe dinăuntru era la fel de dură ca frunzele fibroase ale aceleiași plante. Întrucât păreau să discute fără ascunzișuri, o întreabă:

– De cât timp îl cunoști pe fratele meu vitreg?

– De șase ani. Soțul meu, Keith, era manager asistent la un hotel de pe Big Island, când Daniel l-a recrutat pentru aceeași funcție la unul dintre hotelurile rețelei Prescott & Thomas din Waikiki. Toți trei am devenit prieteni buni, aproape imediat. Pe măsură ce fiica noastră, Sarah, creștea, am avut tot mai mult timp să-l ajut pe Keith. Am format o echipă și, peste doi ani, am fost avansați în funcția de co-manageri. Anul trecut, când compania a aprobat planurile pentru Maunalua Bay, Daniel ne-a spus că voia să administrăm noi hotelul.

În vocea și ochii lui Michi se ivi o expresie tristă.

– Keith a murit într-un accident de mașină, acum zece luni. Daniel m-a convins că voi fi capabilă să administrez hotelul și fără soțul meu. De la moartea lui Keith, s-a purtat extraordinar. Nici nu mi-aș putea dori un șef sau un prieten mai bun.

– Îmi pare rău, murmură Lani cu voce răgușită de emoție. Știu cum e...

– Te-am tulburat. Nu trebuia să menționez moartea lui Keith, când pierderea suferită de tine e încă atât de recentă. Pot să-ți ofer un pahar cu apă, sau să te conduc până la toaletă?

Lani clătină din cap și-și scoase un șervețel din poșetă.

– N-am nimic, serios. Mi-ar face plăcere să văd hotelul.

Michi își consultă ceasul de aur cu diamante de la mână.

– Bine. Daniel ar trebui să sosească din clipă-n clipă. Hai să-l așteptăm în hol.

– Daniel? întrebă Lani, cu vocea ca un chițait subtil.

Daniel nu-i spusese nimic despre intențiile de a veni și el – ba chiar, îi dăduse tocmai impresia opusă.

– Sigur că da, răspunse amuzată Michi. Doar nu te-ai aștepta ca fratele tău vitreg să-i permită altcuiva să-ți arate hotelul. E la fel de mândru ca un tată a cărui soție tocmai a născut, dar în cazul de față, copilul a ieșit destul de mare, adăugă ea în glumă.

În hol, Daniel vorbea cu un paznic în uniformă, iar peste o clipă veni spre ele cu pași mari. Michi îi întinse ambele mâini, iar Daniel i le luă într-ale lui, aplecându-se s-o sărute.

– Cum te înțelegi cu Lani? murmură el.

Încet, Michi își desprinse mâinile și se retrase câțiva pași.

– Foarte bine. Am vorbit despre tine.

Aceste cuvinte părură să-i amintească lui Daniel de prezența lui Lani.

– I te-ai plâns lui Michi de mine, fără îndoială, o tachină el zâmbind.

– Pentru asta aș avea nevoie de mai mult de cincisprezece minute, replică Lani râzând, începând cu telefonul pe care i l-ai dat lui Tommy în dimineața asta.

Daniel o cuprinse pe după umeri, cu o mutră destul de spășită.

– Mai târziu, prieteso. Acum vreau să-ți arăt locurile.

Lani îl lăasă s-o escorteze prin hol, spre magazinele hotelului. Pe lângă obișnuitul magazin cu produse diverse, mai erau câteva de îmbrăcăminte, o florărie, o bijuterie fină, o galerie de artă și un magazin de suveniruri cu diverse piese de colecție făcute din materiale prețioase.

Apoi urcă la ultimul etaj, care găzduia unul dintre cele două restaurante ale hotelului și un bar cu nightclub. Prin ferestrele cât peretele se vedea o superbă panoramă a masivului montan Koolau într-o parte, și a Oceanului Pacific în partea cealaltă. Daniel îi explică lui Lani că restaurantul era deschis pentru public numai la orele cinei. Nightclubul era folosit pentru spectacole care aveau loc de câte două ori pe noapte.

Michi deschise câteva apartamente și camerele de la etajul inferior. Nu erau atât de mari pe cât se așteptase Lani, deși recunoștea în sine ei că fiecare concepție coloristică era fermecătoare. Camerele aveau balcoane spre ocean sau spre terenul de golf.

Ieșiră din hotel prin partea din spate a holului. La dreapta, Lani observă parcare subterană; Daniel îi spuse că cea mai mare parte a construcției fusese clădită sub nivelul solului, pentru a nu obstrucționa vederea. Trecură pe sub o pasarelă acoperită și pe lângă un eleșteu unde înotau alene pești tropicali. Celălalt restaurant al hotelului, Bay Terrace, se afla la etajul unei cădiri separate, lângă iazul cu pești.

După o scurtă inspecție a sălilor de conferințe de la parter, reveniră la restaurant. Datorită pantei pe care se afla hotelul, sala de mese era la același nivel cu holul principal. Acolo atmosfera era mai puțin formală decât în Koolau Room de la etajul cincisprezece. Mulți dintre meseni purtau doar halate și sandale.

Bazinul oval al hotelului se afla în cealaltă latură a Terasei Golfului, înconjurat cu o pardoseală de beton. Turiștii stăteau la plajă în șezlonguri, iar la o tarabă din apropiere se găseau gustări, sandvișuri și răcoritoare, în timp ce barul de lângă piscină nu mai prididea cu băuturile exotice. Dincolo de terasa piscinei se întindea un gazon spațios și o fâșie de nisip mai îngustă, încadrate între geamanduri care indicau o zonă lipsită de corali, bună pentru înot.

În spatele piscinei creșteau câțiva copaci înalți, ascunzând o fermecătoare grădină cu plante tropicale înflorite din abundență. Deși orice turist putea să se plimbe pe cărările întortocheate, grădina funcționa și ca un paravan exotic pentru aripa cu un etaj a hotelului pe care Lani o observase de pe șosea.

— Aici sunt cele mai scumpe apartamente, preciză Daniel, aruncând o privire spre Michi. Putem intra într-unul?

— În capăt, Daniel.

Michi deschise ușa cu o cheie universală, dezvăluind un apartament miniatural compus din salon, baie și sufragerie la parter, plus două dormitoare și alte două băi la etaj. Lani privi furniturile luxoase, inclusiv un bar complet utilat, vasele cu flori și fructe proaspete, mocheta de pluș și mobila scumpă.

— Cât costă ăsta pe noapte? întrebă ea, cu gura căscată.

Daniel pronunță o cifră mai mare decât salariul pe o lună al multor oameni.

— Dar majoritatea apartamentelor noastre sunt mai ieftine. Avem douăzeci și șase în total, majoritatea doar cu două camere.

Făcură ultimul popas la parter, care conținea alte unități de întreținere și pentru conferințe.

— N-ai vrea să mănânci de prânz, Michi? întrebă Daniel, în timp ce luau liftul.

— Nu pot.

Bruneta cea scundă se uită la ceas.

— Mi-am programat o întâlnire cu managerul convenției peste zece minute. Rămâne pe altă dată, Daniel?

Începură să discute despre apropiata întâlnire, în timp ce Lani, care nu înțelegea mare lucru, se îndreptă spre magazinele hotelului. Petrecu câteva minute explorând galeria de artă, apoi examinează cele mai noi costume de baie ale sezonului. Tocmai studia o fâșie

provocatoare de nailon negru, când două mâini i se depuseră pe umeri, făcând-o să tresară și să se întoarcă.

– De ce nu-l probezi? o întrebă Daniel pe un ton glumeț.

Lani se îndepărtă repede.

– M-ai speriat, îi reproșă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Ai noroc că n-am făcut decât atât, domnișoară Douglas. De ce-ai dispărut așa? De zece minute te tot caut.

– Tu și Michi discutați probleme de afaceri și mă simțeam... în plus, recunosc Lani. Nu știu nimic despre administrarea unui hotel.

– Motiv pentru care te invit la masă.

Și o luă de braț, ca s-o conducă spre hol.

Lani refuză să se clinească din loc. Era momentul ideal ca să-l inițieze pe Daniel în obiceiul de a lansa invitații în loc de ordine.

– Mai întâi Tommy, acum masa. Nu te saturi niciodată să mă tot împingi de colo-colo? întrebă ea, cu o privire piezișă pe sub gene.

– Ce-a fost cu Tommy?

De parcă n-ar fi știut!

– I-ai *ordonat* să mă ia cu mașina azi-dimineață. Ar fi trebuit să mă întreb dacă voiam să merg cu el sau nu.

– Și de ce să nu fi vrut? A încercat să te seducă ieri, în fotoliul-cupă al Porsche-ului?

Colțurile gurii lui Daniel se arcuiseră într-un zâmbet.

– Ce-am mai răs. Și încă ceva, domnule Reid. De când îmi spui cu cine pot să ies în lume și cu cine nu? Dacă vreau să mă întâlnesc cu Tommy...

– I-am spus *lui*, nu ție. Și ar trebui să-mi fii recunoscătoare. Nu i-aș încredința vărului meu nici o persoană de sex feminin trecută de șaisprezece ani.

De-acum, Daniel râdea de-a binelea.

– Nu fac decât să-ți protejez virtutea, prințeso.

– Ești imposibil!

Exasperată, Lani își aruncă mâinile în sus și vru să plece, dar nu reuși să facă decât doi pași înainte ca Daniel s-o prindă de talie și s-o tragă înapoi.

– Flirtezi cu mine, prințeso? Întrebă el încet.

Sigur că asta făcuse, însă n-ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului.

– Dă-mi drumul! șuieră ea.

– Îmi promiți că nu fugi?

În acel moment, Lani i-ar fi promis orice, numai să scape de senzațiile amețitoare pe care i le provoca trupul lui dur.

– N-am să fug, se grăbi ea să accepte.

Daniel îi dădu drumul, întorcând-o cu fața spre el și sărutând-o ușor pe frunte.

– Îmi pare rău pentru azi-dimineață, prințeso. Plănuiisem să te iau eu, iar când a intervenit ceva l-am sunat pe Tommy, care e clar că nu s-a putut abține să nu arunce câteva împunsături. Data viitoare, adăugă el, am să te sun mai întâi. Și acum, mergem la masă?

– Da... sigur, murmură Lani, cam buimăcită de sărutul lui și scuzele care urmaseră.

Nu s-ar fi purtat atât de blând dacă n-ar fi ținut cu adevărat la ea, nu? Mulțumită în sinea ei de acest gând, îl lăsă s-o conducă la Bay Terrace.

– Bună ziua, domnule Reid. Mă bucur să vă revăd. Unde doriți să luați loc?

Era clar că privirea admirativă a șefei de sală era adresată atât atracției masculine a lui Daniel, cât și funcției lui de șef al firmei Prescott & Thomas.

– Cred că domnișoara preferă să decidă ea. Lani? Ce preferi să vezi, oceanul sau eleșteul cu pești?

– Eleșteul, răspunse Lani, zâmbindu-i ca răsplată pentru că o consultase.

Daniel aruncă o privire peste lista de bucate, apoi sugeră să comande mahimahi, un pește local pe care bucătarul îl prepara în sos de vin alb. Lani acceptă imediat. Peste o clipă, Daniel întrebă:

– Ce părere ai despre hotel?

Întrucât în ultima vreme se înțelegeau atât de bine, Lani consideră că-l putea tachina puțin.

– Aș prefera plaja în stare naturală, dar cred că dacă tot vei distruge frumusețea insulelor, un hotel ca ăsta e mai acceptabil decât o bombă pentru turiști. Desigur, ca să stai aici, trebuie să fii milionar.

– Una dintre exagerările tale tipice, răspunse el pe un ton acid. Te indignează calitatea unora dintre construcțiile din Waikiki, dar vrei ca un hotel să fie frumos, exclusivist și cu prețuri modice. Toate la un loc nu se poate. Construirea și întreținerea unui complex ca Maunalua Bay costă o avere. Prescott & Thomas așteaptă să scoată profituri din afaceri, și stabilim prețurile în consecință. Însă chiar și așa, poți închiria aici o cameră dublă, la un preț doar cu douăzeci-treizeci de dolari mai mare decât într-un hotel comparabil din Waikiki. Așa că revenim la întrebarea mea: având în vedere că am profanat opt sute de picioare de plajă virgină, îți place hotelul?

Lani avea senzația că Daniel tocmai o aruncase în tocătorul de hârtie. Îl privi cu o expresie șocată.

– Nu se poate! Ai vrut să râzi de mine, așa e?

Tonul lui era spășit, iar Daniel nu așteptă răspunsul.

– Sunt atât de obișnuit cu felul cum mă sâcăiai mereu... Îmi pare rău, scumpo.

– Hotelul tău e foarte frumos, Daniel, răspunse încet Lani. Totul e perfect – arhitectura, amenajările exterioare, decorațiunile interioare... Nici chiar un ecologist get-beget n-ar putea avea nici o obiecție.

Apoi, văzându-i expresia satisfăcută de sine de pe chip, riscă să adauge:

– Singurul lucru care-ți lipsește e delfinariul.

– Ne-a luat-o înainte Kahala Hilton, zâmbi el. Și nu vreau să-i imit.

În timpul mesei, Daniel îi descrie unele dintre problemele și dificultățile pe care le întâmpinase firma Prescott & Thomas în proiectarea și construirea hotelului Maunalua Bay. Când ajunseră la desert, un preparat păcătos de indigest din fructe tropicale învelite în clătite și garnisite cu frișcă și ciocolată, Lani era aproape topită de admirație. Dacă și celelalte unități ale lui Daniel erau la fel de frumoase ca Maunalua Bay, abia aștepta să le vadă.

– Apropo, continuă Daniel, în timp ce Lani râdea de o anecdotă amuzantă pe care i-o spusese, Michi mi-a spus că vărul meu Richard i-a dat telefon azi-dimineață. E în Japonia, cu soția și fiica.

– Știu, răspunse Lani. Mi-a spus Tommy.

– Familia japoneză a fiicei lui a dat o recepție de rămas-bun pentru familia Prescott, iar Richard a intrat în vorbă cu un tip pe nume Isamu Mayakawa. Îți spune ceva?

– Mayakawa? De la Mayakawa Electronics? întrebă Lani cu interes.

– Bravo! Își aduce soția și fiica în vacanță aici, săptămâna viitoare. Richard l-a convins să contramandeze locurile rezervate în Waikiki și să stea la noi. Părea să creadă că putem aranja ca Mayakawa să-și organizeze aici următoarea conferință de vânzări internaționale.

– Vărul Richard aleargă pe cai mai, cu siguranță, comentă Lani.

Norocul tău că Michi le va putea arăta totul.

– Michi e prea ocupată, Lani. Va trebui s-o faci tu.

Lani îl privi sfidător.

– A, nu! Am avut o înțelegere, Daniel Reid. Voi începe să lucrez când pleacă Brian în tabără, nici o zi mai devreme.

– Vei începe munca de marți într-o săptămână. Familia Mayakawa sosește de pe Maui luna viitoare, după-amiaza. În săptămâna următoare, vei întreține un om de afaceri australian cu portofelul cât pieptul unui fundaș centru. Nici nu discut.

– Nici eu nu discut! explodă Lani. Am avut o înțelegere. Nu poți să...

– Pe-atunci, încă nu știam că-mi vin doi tipi de categorie grea, o întrerupse ferm Daniel. Fii rezonabilă, Lani.

– Și cu Brian ce să fac? Să-l arunc la gunoi, ca pe-un ziar vechi? Poate că ție nu-ți pasă de el, dar eu, întâmplător...

– Destul, Lani!

Alarmată, Lani tresări din tot trupul când Daniel bătu cu pumnul în masă. Niciodată nu-l mai văzuse atât de aproape de a-și pierde controlul, iar când vorbi din nou, glasul îi tremura de furie.

– Nu Brian e problema. Linda începe munca de luni într-o săptămână, dar dacă intervine ceva, se poate ocupa de el și Sarah, fiica lui Michi. Lui *Brian* nu-i va lipsi nimic. Problema ești tu, și reacțiile tale față de mine. Speram că ai lăsat în urmă reflexele astea condiționate – că tot ce fac eu e rău, că întotdeauna am cele mai nedemne motive. Dar e clar că gândești la fel.

– Nimănui nu-i place să fie făcut de râs, replică înțepată Lani. M-ai invitat la masă și ți-ai pus în aplicare farmecul numai fiindcă voiai ceva de la mine. Data viitoare, de ce n-ai încerca să mă întrebi? S-ar putea să economisești mult timp.

– Mai bine să plecăm de-aici până nu fac ceva ce-o să regretăm amândoi, mârâi Daniel.

O luă pe Lani de încheietura mâinii și nu-i mai dădu drumul decât când ajunseră în garaj.

– Urcă! ordonă el, deschizându-i portiera din dreapta a Mercedesului.

Deși era iritată de tratamentul lui dur, Lani își ținu gura. Se temea că dacă-l provoacă din nou, fie avea s-o zgâlțâie până leșina, fie o culca pe genunchi și o bătea la fund. Nici o perspectivă n-o prea atrăgea.

Nervozitatea îi spori când trecură de casa lui, iar Daniel o luă pe scurtătura spre Diamond Head Crater, parcând mașina în spațiul pentru vizitatori din interiorul vulcanului stins, cu forma sa de cuvă largă. Câțiva turiști urcau pantele cu iarbă, spre buza îndepărtată a craterului.

– Ai vrea să faci o plimbare?

Lani îi privi prudentă chipul, căutând un semn de furie sau ironie. Nevăzând nici unul, dădu din cap, ușurată că-i trecuse supărarea.

După câteva minute, Daniel se așează pe iarbă, zâmbindu-i.

– Nu stai și tu? o invită el, afabil.

Așezat pe iarbă, în costumul lui albastru de birou, Daniel arăta destul de discordant, iar Lani nu-și putu stăpâni un zâmbet. Se așează lângă el, având grijă să nu-și păteze cu verde materialul deschis al rochiei de vară.

– Ce te amuză?

Tonul lui iritat o făcu pe Lani să chicotească.

– Tu. Ești atât de urban... Arăți foarte comic, tolănit pe iarbă în costum.

Smulse un fir de iarbă și-l mirosi.

– Ce plăcut miroase... E foarte frumos aici.

– Măcar cu asta suntem amândoi de acord. Iarba miroase fru-

mos și e excelentă pentru terenurile de golf și de tenis, și pentru parcuri, ca să nu mai vorbim de picnicuri. Și pentru făcut dragoste, adăugă el ștregărește.

– Despre care tu știi totul, replică Lani cam acru, bănuind că Daniel se amuza pe seama ei.

– Într-adevăr, încuviință el sec. Și mai este și un loc ideal pentru explicații și scuze.

– Așa...?

Lani nu putu spune mai mult. Oare arogantul Daniel Prescott Reid avea să-și prezinte scuzele lui, pentru a doua oară într-o singură zi?

– N-a fost o manipulare. Te-am invitat la masă fiindcă voiam să-ți vorbesc despre hotel. Păreai să fii într-una din rarele tale dispoziții receptive, așa că am adus vorba și despre vizita familiei Mayakawa. Nimic mai simplu.

– Și trebuia neapărat s-o faci să sune ca un ordin? Nu puteai pur și simplu să mă întrebi? întrebă Lani pe un ton tânguitor.

– Așa intenționeam. La început am încercat să-ți explic situația, dar tu ai sărit așa de repede că nici n-am apucat să te întreb nimic. Mi-am dat seama că voiai să refuzi, așa că m-am hotărât să nu-ți mai las posibilitatea asta.

Lani nu voia cu adevărat să refuze, dar o pornire răutăcioasă o determină să întrebe:

– Și dacă spun totuși nu?

– Mă provoci să te silesc?

– N-ai putea!

– Bine, n-aș putea, răspunse el temperat – deși Lani bănuia altceva.

– Și australianul cu portofel cât dulapul? Țsta cum intră în combinație?

– L-am introdus ca argument de negociere, recunosc Daniel răsând. Mă mulțumesc și cu unul din doi, dacă mai mult nu se poate, prițeso.

Lani se ridică și-și netezi rochia, întinzând apoi timidă mâna pentru a-l ajuta și pe el să se ridice, deși nu avea nevoie.

– Va trebui să vorbesc cu Brian mai întâi, spuse ea. Dar sunt sigură că n-o să aibă nici o obiecție.

Daniel își înălță întrebător o sprânceană.

– Japonia și Australia?

– Sigur.

Abia acum buzele i se arcuiră încet într-un zâmbet triumfător care o făcu pe Lani să simtă că se înfiora și se burzuluia în același timp. Daniel o prinse de umeri în timp ce porneau înapoi spre mașină, vizibil mulțumit de rezultatul muncii de lămurire.

Capitolul 6

Sâmbătă dimineața, Daniel îi duse pe Lani și Brian să le cumpere o mașină. Aleseră un Mercedes mare, ușor de condus și care se deplasa lin.

– Și culoarea, domnule Reid?

Administratorul magazinului îl expediase pe vânzătorul care-i abordase mai întâi. Daniel nu-i lua în seamă comportamentul slugarnic, dar probabil era atât de obișnuit cu asemenea atitudini încât nici nu le mai observa.

Lani arătă spre un model albastru, cu tapiserie bej.

– Asta-i o combinație foarte frumoasă, spuse ea.

Managerul făcu o mutră încurcată.

– Îmi pare îngrozitor de rău, domnișoară Douglas, dar acesta e singurul pe care-l avem. Și este pentru alt client. Vine luni să-l ia. Vă promit că vă obțin și dumneavoastră unul, în mai puțin de două săptămâni.

– Avem nevoie de mașină imediat, declară ferm Daniel. Vreau ca domnișoara Douglas să-și petreacă următoarea săptămână la volan,

obișnuindu-se cu ea.

– Poate doriți să luați un model demonstrativ până atunci? se grăbi administratorul să propună. Toate sunt...

– Nu țin neapărat la culoare, Daniel, interveni Lani, care găsea că toată discuția era absurdă. Iau ce au în magazin.

Daniel îi ignoră total cuvintele, întrebându-l pe manager:

– Pentru cine e mașina albastră?

Pe administrator începeau să-l treacă nădușelile, iar chipul i se schimonosise într-o expresie încruntată de îngrijorare. Până și Lani recunoscuse numele pe care-l murmură: Robert Bradley era un alt om de afaceri hawaiian puternic, asemenea lui Daniel, urmaș al unei familii regale și de misionari.

Fratele ei vitreg dădu din cap, cu un aer aristocratic.

– Să văd ce reușesc să aranjez. Pot da un telefon de-aici?

Nu așteptă răspunsul, ci porni spre birou și se făcu stăpân pe telefon.

Lani nu mai avusese de-a face cu asemenea atitudini și ascultă uimită cum Daniel îi explica vesel situația omului de la celălalt capăt al firului.

– Nu, spunea el râzând, n-am să închid Maunalua Bay, dacă accepți. Dar îi voi cere surorii mele vitrege să-ți fie ghid personal, într-o vizită.

Făcu o scurtă pauză.

– Înaltă, zveltă, păr arămiu închis, ochi albaștri. Arată spectaculos, Rob.

Mai ascultă vreo câteva momente, zâmbind în continuare, apoi încheie:

– Okay, Rob, ai făcut un târg inteligent. Ce-ar fi să i-l confirmi și lui Atkins?

Îi dădu receptorul managerului, care se avântă într-un șir de

„Da, domnule“ și „Vă mulțumesc, domnule“, arătând foarte ușurat când închise telefonul.

Nu peste mult, Lani stătea la volanul noii sale mașini, ieșind din parcare în urma lui Daniel. În timp ce conducea, se întreba ce fel de „târg inteligent“ i se oferise lui Robert Bradley și de ce intrase în discuție înfățișarea ei. Oare Daniel chiar o găsea „spectaculoasă“? Ideea era la fel de amețitoare ca o mângâiere.

Nemaiputându-și stăpâni curiozitatea, opri mașina lângă Mercedesul lui Daniel, în garaj, și întreabă prin fereastra deschisă:

– Ce târg?

Fu convinsă că expresia lui întrebătoare era prefăcută.

– Ce târg? repetă el, încruntat cu falsă nedumerire.

– Cu Robert Bradley. Pentru mașină!

Daniel ridică alene din umeri, înainte de a coborî, cu Brian după el.

– A, târgul *ăla*... O nimica toată. Vrea să-și petreacă noaptea cu tine în schimbul mașinii.

– Daniel!

O tachina, desigur, și era ridicol că-i făcea jocul, roșind ca o elevă.

– Te-a invitat la cină de diseară-n două săptămâni, prințeso. E-n regulă?

Deși Daniel izbucnise în râs după reacția ei șocată, Lani reuși să-l ierte.

– Cu condiția să nu fie un supeu în doi, în dormitorul lui, replică ea.

Brian începuse să chicotească, deși Lani era sigură că nu înțelegea nimic. Daniel îl alungă în casă, luând-o pe Lani de braț și spunându-i pe un ton sec:

– Nu te-aș lăsa singură cu Rob în dormitorul lui decât dacă ar fi

leșinat sau legat fedeleș!

* * *

După ce luară masa, Daniel se închise în biroul lui de la etaj, în timp ce Lani îl duse pe Brian pe terenul de tenis, unde începu să facă schimburi de mingi cu el. Apoi ieșiră la o plimbare pe plajă, în timpul căruia îi explică fratelui ei mai mic că Daniel voia să înceapă munca pentru el în săptămâna următoare.

– Chiar?

Brian tăcu câteva clipe, apoi spuse:

– Dacă așa zice Daniel, trebuie s-o faci.

– Ai ceva împotrivă, scumpule?

– O să aibă grijă de mine Linda?

Lani dădu din cap:

– Dacă-ți convine.

– E ca lumea.

O nouă pauză.

– Și pe urmă, dacă spune Daniel, trebuie să faci ce zice el.

Din partea lui, era clar că Daniel era șeful, iar ordinele lui se executau fără discuție, întocmai și la timp.

Se întoarseră acasă spre seară. Daniel apăru în bucătărie tocmai când se așezau să-și bea limonada. Era îmbrăcat într-un sacou închis de seară, o cămașă albă cu volane și o cravată neagră, și arăta atât de frapant de chipeș, încât Lani fu nevoită să-și țină ochii spre pahar, pentru a nu se holba la el uimită.

– M-a recrutat o veche prietenă ca înlocuitor de cavaler, în seara asta, îi spuse el lui Lani. E un bal de caritate prezidat de mama lui Elizabeth, așa că trebuie să facă act de prezență. Partenerul ei e plecat în Hong Kong, cu afaceri.

Lani reținuse doar un singur cuvânt din toată explicația.

– Elizabeth? întrebă ea.

– Elizabeth Thomas. Ai s-o cunoști peste două săptămâni. Mai deunăzi am menționat o nuntă, mai ții minte? Se căsătorește fratele ei, Everett.

Îi întinse o hârtie de zece dolari.

– Du-l pe Brian la un burger.

– Inflația încă n-a ajuns *atât* de rea, glumi ea, luând banii. Ai să întârzii?

Daniel ridică din umeri.

– Pe urmă, are loc o petrecere privată. Cred că va trebui să mă duc și acolo, ca s-o împac pe Elizabeth. Nu mă aștepta.

Îl ridică pe Brian cu picioarele pe scaun, ca să-l îmbrățișeze.

– Să ai grijă de sora ta, superstarule, îl instrui el.

* * *

Petrecură o seară liniștită în bibliotecă, Lani sortând broșurile de voiaj și ghidurile turistice, în timp ce Brian se uita la televizor. Pe la ora unu, când în sfârșit Lani se duse la culcare, Daniel încă nu apăruse. Cu doar câteva zile în urmă, remarcase că oamenii erau obișnuiți să-l vadă cu femei frumoase, „ca Michi și Elizabeth“. Lani se întreba dacă aristocratica Elizabeth Thomas era la fel de frapantă ca Michi Hansen. Tommy Prescott îi spusese că mama lui era o Thomas. Oare căsniciile între cele două familii erau comune – și, dacă da, Daniel se gândea cumva să pășească pe urmele vărului său, Richard? Din cine știe ce motiv, lui Lani îi dis plăcea enorm ideea.

După o așteptare interminabilă, pe la ora trei, lumina unor faruri proiectă umbre în mișcare pe pereții camerei. Lani sări din pat și alergă până la scară, fără să-i pese cât de mult i se vedea din

trup, prin pijamaua transparentă. După un minut, lumina de jos se aprinse și apăru Daniel. Era îmbrăcat doar în slipul bleumarin cu dungă aurie într-o parte, și avea un prosop umed petrecut pe după gât. Pe braț își ducea cămașa, costumul și pantofii.

– Am fost îngrijorată! strigă Lani, în timp ce Daniel urca scara. Știi ce oră e?

– Ți-am spus că am să-ntârzii.

Din cine știe ce motiv, prezența ei părea să-l irite.

– Du-te și te culcă, Lani.

Lani refuză să se lase intimidată de tonul lui autoritar. Rămase pe loc până când Daniel ajunse pe palier, apoi îi spuse:

– În regulă, *domnule* Reid. Atunci, când voi ieși cu Robert Bradley, am să stau și eu cât am chef, și n-am să-ți dau telefon, indiferent cât de târziu mă voi întoarce!

Daniel oftă exagerat de adânc.

– Ai stat trează ca să mă aștepti? Pentru că, dacă așa e, nu-mi plac gusturile tale în materie de ținută nocturnă. Arăți ca o fetiță.

– Spre deosebire de Elizabeth?

Imediat, lui Lani îi veni să-și muște limba. De ce Dumnezeu spusese asta?

Se simți și mai stânjenită când văzu cât îl amuza comentariul ei.

– Elizabeth doarme goală, răspunse el cu un zâmbet leneș. Crede-mă pe cuvânt – știu ce vorbesc!

– Nici nu mă mir!

Lani se răsuci pe călcâie și intră valvârtej în dormitorul ei.

* * *

După o noapte atât de agitată, nu se miră să se trezească din somn mai aproape de ora prânzului decât de a micului dejun.

Traversă holul spre camera lui Brian, o găsi goală și aruncă o privire pe fereastra din spatele casei. Daniel și Brian erau pe terenul de tenis; fratele ei vitreg, râzând și alergând după mingi, nu dădea nici un semn al dezvățului din noaptea trecută.

Când Lani se îmbracă și coborî să mănânce, îi găsi în bucătărie, bând suc de ananas cu gheață. Daniel propuse să ia o gustare la Maunalua Bay Hotel, apoi îi duse pe Lani și Brian la plajă, în drum spre birou, unde plănuia să lucreze toată după-amiaza.

În săptămâna următoare, Lani constată că Daniel lucra mult mai mult decât opt ore pe zi. În general, pleca la birou înainte ca ea să se fi dat jos din pat, de obicei pregătind micul dejun pentru Brian și el însuși. Copilul se trezea o dată cu soarele și se culca în același timp cu acesta. Spre dezamăgirea lui Lani însă, nu existau seri intime petrecute împreună cu Daniel.

Fu o săptămână ocupată pentru Lani. Își obținu permisul de conducere local, făcu aprovizionarea și începu să se pregătească metodic pentru munca de ghid. Vineri, Daniel plecă la Hilo, pe Big Island, pentru o conferință care avea loc în weekend; nu se întoarse până duminică seara. Lani știa că-l însoțise și Michi Hansen și se întreba dacă cei doi plănuiau să combine afacerile cu plăcerea. În timp ce și-i imagina împreună, simțea cum o rodea gelozia.

Linda Wong sosi luni, ajutată de cei doi frați ai ei adolescenți. Impresia favorabilă inițială a lui Lani fu confirmată de relațiile strânse care se legară imediat între Linda și Brian. Profită de timpul liber și se duse la centrul comercial din Ala Moana ca să-și cumpere șase costume necesare pentru noua ei slujbă și o rochie pentru nunta lui Everett Thomas.

Daniel o asigurase că nu avea nici un motiv să se teamă de petrecere. Totuși, avea să fie prezent un contingent numeros de Prescoți și Thomași, precum și mulți *kamaiina*-și – hawaiiieni de viță veche.

Lani voia să arate cât mai bine.

Alese o rochie în stil grecesc clasic, cu croială simplă, de culoare verde ca menta care-i accentua lucirile de flăcări din păr. Avea poalele lungi până la glezne, înfoiate, și o fâșie de material strâns care-i înfășura talia și corsajul pentru a se termina cu o fundă înno-dată larg pe un umăr, lăsându-i umărul celălalt gol, ispititor.

Spre seară, o sună Michi Hansen, invitând-o să ia cina cu ea și familia Mayakawa, pentru a discuta itinerarul. Lani stabili să-i întâl-nească la intrarea în Koolau Room.

Luă pe ea una dintre rochiile cumpărate în aceeași zi, imprimată cu frunze și flori roz, pe fond alburii. Avea un corsaj pensat, un decolteu pătrat și o cingătoare strânsă, care o făcea să arate la fel de delicată ca bobocii de pe material.

Înarmată cu ghiduri și broșuri, Lani ajunse la hotel tocmai când Michi Hansen și soții Mayakawa veneau pe coridor, dinspre admin-istrație. Se așezară la o masă din restaurant, conversând agreabil în japoneză. Deși domnul Mayakawa vorbea fluent engleza, soția lui rămăsese la nivelul cursului introductiv din liceu. Aveau maniere formale și politicoase, și-i mulțumiră în avans pentru serviciile ei ca ghid.

Lani propuse un itinerar lejer, știind că fiica de șase ani a celor doi, care acum se afla în apartament cu o guvernantă, avea să vină și ea. Ziua de marți era rezervată pentru un tur cu mașina prin zona orașului Honolulu, cu popasuri la câteva dintre cele mai populare atracții; pentru miercuri plănuiră o vizită la Centrul Cultural Polinezian de pe malul de nord al insulei Oahu; iar joi, Michi aran-jase o excursie la Palatul Iolani și o croazieră până la Pearl Harbor, unde a rudă a domnului Mayakawa murise în război.

După cină, Michi îi duse pe toți alături, la nightclub, să asiste la spectacolul de seară. Soții Mayakawa se scuzară pentru câteva

momente ca să vadă ce făcea fiica lor, iar Lani profită de ocazie ca s-o întrebe pe Michi:

– Cum poate un hotel de mărimea asta să întrețină atâtea restaurante?

– Nightclubul e concesionat, îi explică Michi. Domnul Kent a închiriat spațiul, și ține sub control toate activitățile.

Lani știa că Jimmy Kent cântase peste tot, de la Londra până la Nashville și Las Vegas, iar vocea, talentul său de instrumentist și stilul dezinvolt îl făcuseră să-și câștige fani în întreaga lume.

– L-a abordat pe Daniel anul trecut, la scurt timp după ce se mutase definitiv în Hawaii. Considera că viața lui personală avusese prea mult de suferit de pe urma tuturor acelor turnee.

– Așa că s-a hotărât să-și deschidă un club propriu, replică Lani. Judecând după afiș, programul combină muzica gen country și cea polineziană. Se potrivesc?

Michi râse ușor.

– Știu că e o alăturare ciudată, dar oamenilor le place. Ai să vezi.

Făcu un semn aproape imperceptibil cu capul spre un chelner, și comandă o sticlă de vin.

– Cât despre bucătarul șef de la Koolau Room, Daniel l-a adus de la un restaurant de trei stele din Paris, continuă ea. Atragem clienți și de la hotelurile din Waikiki, precum și mulți localnici, dar operațiunea aduce mai degrabă prestigiu decât profituri. N-am putea să ne întreținem locatarii, fără să ținem Bay Terrace deschisă pentru cină.

Spectacolul începu la câteva momente după ce soții Mayakawa reveniră la masă, iar Lani fu atât de încântată de confruntarea veselă între băiatul de la țară întruchipat de Jimmy Kent și talentata trupă de cântăreți și dansatori polinezieni, încât nu observă sosirea unui personaj înalt, în costum închis la culoare. Când mâinile lui Daniel

i se depuseră ușor pe umeri tresări, întorcându-se brusc în scaun, gata să-și răstoarne paharul cu cotul.

– Cum poți să mă iei așa, pe furis? Sau îți pretind prea mult dacă vreau să dai vreun semn că ne onorezi cu ilustra ta prezență? întrebă Lani furioasă – dar încet: nu voia ca soții Mayakawa și Michi Hansen să vadă cât de iritată era. Ar fi trebuit să te faci spion, ai un mare talent.

Drept răspuns, Daniel se aplecă și-i șopti la ureche:

– Am multe talente pe care nu le-ai descoperit încă, inclusiv câteva care au nevoie de o demonstrație intimă. Te interesează, prieteso?

Lani clătină din cap, murmurând:

– Nu...

Dar mințea cu nerușinare. Când respirația lui Daniel îi adiașe peste gât, iar gura lui îi atinsese o clipă lobul urechii, îi fusese imposibil să se mai gândească și la altceva decât la „talentele intime” menționate de el pe un ton atât de tachinator. În nightclub era destul de întuneric, așa că probabil nu avea cum să-i observe roșeața din obraji, dar Lani preferă să întoarcă totuși capul. O zări pe Michi, iar aceasta îi zâmbi cu simpatie. Nu dădea nici un semn de gelozie, dar probabil Michi era foarte sigură pe sentimentele lui Daniel la adresa ei.

După spectacol, toți rămaseră la masă ca să stea de vorbă și, din respect pentru doamna Mayakawa, Lani și Michi continuă să vorbească în japoneză. Lani era satisfăcută că în sfârșit găsise un lucru pe care ea îl putea face, iar Daniel nu. Se vedea clar că talentul la limbi nu se număra printre calitățile lui, și cu toate că Michi îi traducea pe scurt, în unele momente pierdea șirul conversației. Cu alte ocazii, Daniel și domnul Mayakawa discutau între ei, încet, probleme de afaceri.

În seara aceea, Lani văzuse o altă față a omului pe care-l iubea și era impresionată. Multe alte persoane s-ar fi simțit iritate sau depri-mate că erau excluse din discuție. Lani nu se îndoise nici o clipă că demiurgicul Daniel Prescott Reid era de fapt un om ca toți oamenii, dar uneori se întreba dacă se deranjase vreodată cineva să-i destăinuiască și *lui* acest secret. Latura lui vulnerabilă o mișca adânc.

Se întoarseră acasă fiecare cu mașina lui și, când intrară în bucătărie, Lani întreabă:

– Ai pus mâna pe convenția lui Mayakawa?

Daniel fu atât de vizibil nedumerit de întrebarea ei, încât Lani continuă:

– După spectacol... când ați discutat între patru ochi.

– Abia ne-am cunoscut. Știe de ce l-am invitat – vom avea timp să discutăm afaceri după ce se întoarce la Tokyo. Am vorbit despre familie, despre tradiție, lucruri din astea. Ne preocupă pe amândoi.

Făcu o pauză.

– Dar tu? Ai stabilit traseul?

Lani îi contură schița lor de program în timp ce urcau scara, menționând că propusese un ritm mai destins, pentru că avea să-i însoțească și fetița celor doi japonezi.

Daniel dădu din cap.

– Pare în regulă. Ai numai grijă să ții minte că în următoarele câteva zile ești ghid turistic, nu doică. Ocupă-te de familia Mayakawa, și lasă-l pe Brian în grija Lindei, prițeso.

Gratuitatea acestei admonestări blânde o răni profund pe Lani, dar nu făcu decât să dea din cap, intrând în camera ei. Cum putea crede Daniel că i-ar desconsidera intenționat dorințele? Nu se mai certaseră de o săptămână – nici măcar o singură privire furioasă nu fusese schimbată între ei. Și poate că, își spuse ea amărâtă, această

stare de fapt îi convenea lui Daniel de minune. Chiar dacă ținea la

ea, nu-l interesa deloc dragostea ei – ci numai docilitatea.

Capitolul 7

A doua zi dimineată, Lani se trezi neobișnuit de devreme, arzând de nerăbdare nervoasă la gândul primei sale zile de muncă, și porni spre hotel la ora nouă și douăzeci, deși avea întâlnire cu familia Mayakawa abia la zece.

Își ocupă timpul rămas vorbind cu Michi Hansen; se întâlniseră în hol, iar administratoarea o invitase în biroul ei, la o cafea. Conversară despre simandicoșii vizitatori, iar Michi îi propuse ca la sfârșitul zilei să treacă pe la ea ca să-i spună cum merseseră lucrurile.

Zâmbind, Lani îi răspunse că abia aștepta, apoi se duse la apartamentul familiei Mayakawa. Îi deschise ușa o făptură mică și drăgălașă ca o păpușă, cu păr negru ca pana corbului și ochi căprui imenși.

– Bună dimineată, domnișoară Douglas, o salută ea, pronunțând cu mare grijă fiecare silabă. Numele meu este Noriko.

Lani se aplecă, ajungând cu ochii la nivelul ei.

– Îmi pare foarte bine de cunoștință, Noriko. Ești gata să vii la o

excursie pe Oahu?

Întrebarea îi fu întâmpinată de o expresie atât de solemnă, încât Lani își dădu seama că micul discurs de bun venit fusese memorat anume pentru acea ocazie. Zâmbi și repetă în japoneză ceea ce spusese, iar de astă dată Noriko dădu din cap.

Peste câteva momente, sosiră și soții Mayakawa. Lani îi instală pe toți în mașină, pornind de-a lungul coastei, în direcția opusă acelor de ceasornic. Se opriă într-un punct de observație de dincolo de Koko Head Crater, admirând un peisaj liniștitor care consta din două insule, Rabbit Island și Turtle Island, aflate dincolo de un canal oceanic îngust. Domnul Mayakawa făcu câteva fotografii.

Continuă să urmeze coasta până în satul Kailua și luă prânzul într-o braserie mică din centrul comercial local.

În continuare, Lani îi duse spre interiorul insulei, la Nuuanu Pali, un loc istoric aflat deasupra localităților Kailua și Kaneohe. Cu aproape două sute de ani în urmă, Kamehameha I, regele care unificase arhipelagul Hawaii, respinsese armatele unui conducător rival peste acea faleză înaltă de trei sute de metri din munții Koolau. Acum, un monument și o platformă de observație din beton însemnau locul victoriei, prilejuind admirarea uneia dintre cele mai frumoase priveliști de pe insulă, cu valea luxuriantă dedesubt și piscurile învăluite în nori ale munților deasupra.

În timp ce coborau de pe munte, doamna Mayakawa o felicita pe Lani pentru „accentul japonez minunat“, iar fata începu să-i povestească despre familia ei. Știa că era sora vitregă a lui Daniel Reid, iar acum Lani adăugă că tatăl ei fusese ucis de o explozie, când ea avea doar cinci ani. Era înmormântat împreună cu încă douăzeci de mii de militari americani, în Cimitirul Memorial Național al Pacificului.

Cimitirul era numit de localnici Vasul-de-punci, pentru că se afla

în craterul cu pante blânde al unui vulcan stins de mult. Soții Mayakawa îi cerură lui Lani să oprească și acolo pentru câteva minute.

Doamna Mayakawa îi observă expresia nostalgică, în timp ce privea spre miile și miile de morminte, și-i șopti ceva soțului ei, care se întoarse spre Lani și-i spuse încet, în engleza lui aproape perfectă:

– Am dori să mai stăm puțin aici. Ai putea să ne iei peste o jumătate de oră?

Zâmbind, Lani îi mulțumi. Dar, peste câteva minute, în timp ce privea numele tatălui ei gravat pe o lespede de piatră rece, gândul i se îndreptă spre Jonathan Reid. Îi era imposibil să-l plângă pe James Douglas, care pentru ea nu era mai real decât portretul de pe scrin, aflat lângă o fotografie asemănătoare, cu mama ei și Jonathan. De Jonathan îi era dor, cu atât mai mult cu cât nu avea pe nimeni care să-i amintească de el. Brian semăna cu mama lui, care fusese zveltă și blondă, iar la Daniel nu se observa nimic de la Jonathan, numai frumusețea patriciană a Laurei și distincția tatălui ei, Thomas Prescott senior.

Reveni la soții Mayakawa, cu gândurile încă departe, și-i duse la un punct de observație de lângă marginea craterului, de unde se vedeau orașul Hawaii și portul. Apoi, doamna Mayakawa îi ceru să oprească la un magazin unde se vindeau confecții polineziene „după moda aloha“, ca să cumpere cadouri pentru nepoții și nepoatele ei din Japonia.

După ce-i lăsă pe soții Mayakawa la hotel și făcu o scurtă vizită în biroul lui Michi, Lani reveni acasă, unde o întâmpină o aromă apetisantă de costiță prăjită. Masa era pusă deja, iar Brian se afla în bibliotecă, unde se uita la televizor. Linda Wong îi dădu lui Lani un pahar cu limonadă rece, făcând-o să se simtă la fel de răsfațată cum

fusesse tiza ei de neam regal.

Daniel intră pe ușă tocmai când se așezau la masă. Linda se repezi să-i ofere ceva de băut, iar Daniel acceptă cu un zâmbet atât de fermecător, încât până și cea mai înveterată domnișoară bătrână s-ar fi topit după el. Linda rămase ca trăsniță. Câteva minute, Daniel și Lani disutară despre ziua petrecută cu familia Mayakawa, apoi Daniel se întoarse spre Linda, comportându-se ca și cum nimic n-ar fi fost mai firesc și mai fascinant pentru el decât să afle totul despre noua menajeră. Lani bănuia că nu încerca decât să aprecieze cât de potrivită era, dar puține femei ar fi putut rezista stilului seducător al interogatoriului pe care-l efectua Daniel. Se întrebă, geloasă, cam câte femei stăteau lângă telefon, așteptând să le sune.

* * *

Miercuri, după ce bău o cafea cu Michi, Lani luă familia Mayakawa pentru drumul de o oră până la Centrul Cultural Polinezian din Laie, pe malul nordic al insulei Oahu.

Centrul Cultural, un muzeu non-profit, găzduia reconstituiri după șapte sate de pe insulele din mările sudului, reprezentând stilurile de viață tradiționale ale băștinașilor din Samoa, Noua Zeelandă, Fiji, Tahiti, Hawaii, Marquesas și Tonga.

După o plimbare cu o canoe prin toată zona, merseră pe jos până la satul din Samoa. Deși revenirea la natură și la viața în colibe simple, cu acoperiș de crengi și pe jos pământ acoperit cu rogojini, exercita o atracție profundă, Lani prefera confortul dormitorului ei din casa cu aer condiționat a lui Daniel.

După ce vizitară și celelalte sate, se duseră la teatrul în aer liber să vadă un spectacol despre istoria muzicală a Polineziei. Cel mai interesant era un dans tahitian viguros, executat cu rotiri nebunești

ale șoldurilor. Apoi intrară în restaurantul Centrului să ia o gustare rece la prânz, după care vizitară cu tramvaiul celelalte sate rămase, înainte de a pleca înapoi spre hotel.

Când ajunse acasă, Lani nu mai voia decât să închidă ochii și să se odihnească. Brian o trezi peste o oră, cu știrea că era gata cina și că Daniel tocmai telefonase ca să anunțe că el lua masa cu Michi Hansen.

A doua zi dimineată, Lani nu ținu neapărat s-o vadă pe Michi – era încă obosită și n-avea nici un chef de cafele cu amoreza lui Daniel. Dar întâlnirile lor de dimineată și după-amiază deveniseră elemente fixe din program, și știa că absența ei n-ar fi trecut neobservată.

Când îi deschise ușa, managera aruncă o singură privire spre fața ei trasă și observă:

– Am impresia că te simți la fel ca mine. Ce-ai zice de o cafea neagră și tare?

Lani acceptă o ceașcă, în timp ce Michi îi spunea oftând:

– Nu credeam că se mai termine vreodată întâlnirea de aseară. De obicei, Daniel rezolvă toate problemele astea mai repede decât oricine, dar aseară părea distrat, numai la afaceri nu-i stătea mintea.

O privi îngândurată pe Lani, așteptând o explicație despre comportamentul lui Daniel.

– Păi... știi... se bâlbâi Lani, mai întâi v-ați dus la cină și... ăă... poate că era cu gândul la... la altele...

– Și ce crezi c-am făcut la cină? râse Michi. Înainte de întâlnire se ivise o problemă, iar Daniel a vrut s-o discutăm. N-a fost tocmai o cină romantică!

Subiectul o făcea pe Lani să se simtă foarte stânjenită. Nu voia să audă despre relația lui Daniel cu Michi. Își termină cafeaua și se scuză, plecând să ia familia Mayakawa, care avea locuri rezervate la

ora zece pentru o vizită la Palatul Iolani. Frumoasa clădire restaurată fusese cândva reședința oficială a familiei regale hawaiiene, iar vizitatorii erau prea numeroși pentru ca Lani să poată face și ea parte din grup. Plănuise s-o ducă pe Noriko la un teren de joacă din apropiere, în timp ce părinții ei vizitau palatul, dar în timp ce mergeau spre Honolulu începu să presupună că domnul Mayakawa prefera o altă formulă.

Noriko începea să devină cam agitată după atâtea zile de excursii, spuse el în stilul său politicos și ponderat. Poate că-i lipsea compania copiilor de vârsta ei.

Fetița era atât de liniștită și bine crescută, încât comentariile lui o nedumeriră pe Lani. Amintindu-și admonestarea lui Daniel, că trebuia să fie ghid turistic, nu guvernantă, se oferă s-o ducă pe Noriko la ei acasă, explicând că menajera lor ar fi fost încântată să aibă de grijă atât de ea cât și de Brian.

Doamna Mayakawa însă dădu ușor din cap. Cu siguranță, spuse ea, guvernanta nu știa limba japoneză. Lani tocmai se pregătea să ofere serviciile fiicei lui Michi Hansen, când își dădu seama că soții Mayakawa preferau să rămână singuri în ziua aceea. Propunerea ei de a-l lua pe Brian și a-i duce pe ambii copii la hotel să se joace fu primită cu două zâmbete largi.

Aveau multe de văzut în zona din jurul Palatului, inclusiv Capitoliul Statului Hawaii, Chinatown-ul din Honolulu și „*Falls of Clyde*“, o corabie din secolul al XIX-lea. Bazinul Kewalo, punctul de pornire al Croazierei la Pearl Harbor, era doar la mică distanță cu autobuzul. La Palatul Iolani, Lani luă harta orașului Honolulu și încercui locurile diverselor puncte de atracție, aranjând să întâlnească familia la sfârșitul croazierei.

Acasă, i-o prezentă pe Noriko lui Brian și luă pe ea un costum de baie imprimat cu motive tapa, iar deasupra, o rochie de vară fără

mâneci, lungă până la glezne, înainte de a duce copiii la hotel. Deosebirea de limbaj nu părea să le pună probleme celor doi micuți de șase ani, care comunicau prin chicoteli și gesturi, în timp ce se bălăceau împreună la capătul piscinei și construiau castele de nisip pe plajă.

La sfârșitul zilei, după ce soții Mayakawa veniră să-și ia fiica, Lani tocmai strângea jucăriile pe care le adusese, când la picioarele sezlongului se așază Michi Hansen.

– Am vorbit la telefon cu Daniel. Întâmplător, i-am menționat că te-am văzut azi cu copiii aici, și a părut destul de... contrariat. Vrea să te duci la el în birou, după ce-l duci pe Brian acasă.

– În Honolulu? întrebă Lani. Se va face ora șase, până să ajung acolo. Oricum, probabil e vorba de programul de azi al copiilor, dar așa au vrut soții Mayakawa.

– Atunci, îți propun să te duci și să-i explici lui Daniel, spuse Michi. Și nu încerca să-l contrazici. E atât de obișnuit să-i nescotești dorințele, încât probabil e firesc să se aștepte la tot ce poate fi mai rău.

Managera zâmbi înțelegător și plecă. Lani se hotărî să-i urmeze sfatul. Voia ca Daniel să știe că putea avea încredere în ea, așa că-l lăsa pe Brian acasă și porni spre Honolulu, hotărâtă să-i explice tot ce se întâmplase.

Clădirea cu douăsprezece etaje a sediului firmei Prescott & Thomas, Inc., era aproape pustie când Lani intră, singurul om din hol fiind un paznic în uniformă.

– Domnișoara Douglas? întrebă el.

Lani dădu din cap și fu îndrumată la etajul unsprezece.

– Biroul domnului Reid e pe dreapta. Sigur o să-l găsiți.

Când ieși din lift, o întâmpină un perete de sticlă; cuvintele „Divizia de recreere“ erau scrise cu litere aurii la stânga unei uși

duble. Nici o tânără frumoasă nu stătea la recepție, iar murmurul instalației de aer condiționat era singurul sunet. Lani căută o ușă cu aspect potrivit de important, găsind-o la capătul unui coridor scurt – dublă, din lemn sculptat. Biroul nu avea nici un însemn de identificare, dar ușa din dreapta era puțin întredeschisă.

Sandalele ei nu scoaseră nici un sunet în timp ce mergea pe mocheta groasă de pe culoar. Privi înăuntru; Daniel stătea cu picioarele ridicate pe un birou victorian de mahon, tolănit într-un fotoliu de piele. Avea ochii închiși și murmura ceva în receptorul unui telefon bej.

Lani făcu câțiva pași spre el și distinse cuvintele.

– Îmi pare rău, iubito, sunt scos din circulație.

Pe chipul lui Daniel se citea un zâmbet leneș. Apoi, încheind conversația, deschise ochii, întinse mâna să închidă telefonul – și o văzu pe Lani, drept în fața biroului.

Ochii lui cenușii deveniră reci ca gheața, în timp ce-și cobora picioarele pe podea și se ridica, arătând un loc aflat cam la un metru distanță.

– Vino – imediat – aici, ordonă el, punctându-și cuvintele cu pauze scurte, autoritare.

„Lasă-l să se descarce,” își spuse Lani, încordată. Se vedea clar că Daniel n-avea chef de explicații, oricât de rezonabile. Se apropie de locul indicat, resemnată, constatând nemulțumită că mâinile-i tremurau, deși nu făcuse nimic rău.

– Pentru cine lucrezi? întrebă el, pe un ton măsurat care nu făcea decât să-i sublinieze furia.

Lani își stăpâni imboldul de a se arunca la picioarele lui Daniel, plângând cu amarnică pocăință: „Pentru Măria Ta lucrez, o, prea venerate Stăpân al Insulei!” În schimb, se limită la un răspuns stoic:

– Pentru Maunlua Bay Hotel.

– Care e proprietatea cui?

– Prescott & Thomas.

De ce se purta așa? Nu avea nici un drept s-o pună să stea drepti în timp ce o interoga ca pe o elevă neastâmpărată. Nu mai avea opt-sprezece ani!

– Și ce divizie administrează firma noastră? continuă el, pe un ton rece.

– Divizia de recreere, se răsti Lani, enervată de-a binelea. Iar Daniel o acuza pe ea că se repezea să tragă concluzii pripite!

– Și cine conduce divizia asta?

– Tu o conduci! explodă ea. Și dacă ai vrea să mă ascuți...

– Ceea ce înseamnă că sunt șeful tău, o întrerupse el aspru, iar când îți spun să faci ceva – sau să nu faci – n-ar strica să mă ascuți. Nu te plătim ca să lenevești la piscină cu doi puști de șase ani!

Era ocazia ideală pentru ca Lani să întrebe: „Nici chiar la cererea clientului?” Dar era prea furioasă, și nu putu decât să strige:

– Atunci, păstrează-ți dracului salariul!

Și, răsucindu-se pe călcâie, porni spre ușă.

– Nu pleci nicăieri!

Cuvintele furioase îi ajunseră la urechi în aceeași clipă în care Daniel o prinse de la spate, cu mâinile încleștându-i-se pe brațele ei.

Eforturile instinctive ale lui Lani de a se elibera fură de scurtă durată. După un momernt, lăsă capul în piept, cu ochii plini de lacrimi.

– Te rog, Daniel, spus ea cu voce răgușită. Mă doare.

– *Auwe!*

Exclamația în hawaiiană însemna „Au!” sau „Vai!”, dar Lani nu avu timp să se gândească la schimbarea dispoziției lui Daniel. Făcuse un pas înainte, cu trupul lipindu-i-se de spatele ei. Îi

cuprinse trupul cu brațul stâng, până ajunse cu mâna pe umărul ei drept, apăsându-i ușor gâtul cu antebrațul.

În timp ce buzele lui îi atingeau ceafa, mâna lui trase de fermoarul din față al rochiei, coborându-i-l până la mijloc pentru a avea acces la pielea fină de dedesubt.

Lani fu atât de șocată, încât nu putu nici să se miște, nici să vorbească. În trecut, Daniel se comportase seducător și făcuse comentarii provocatoare, dar n-o atinsese niciodată – nu așa. Își simțea sânii întărindu-se, cu sfârcurile ca niște pietricele, încă înainte ca mâna lui să se strecoare sub sutienul costumului bikini.

– Liniștește-te, prițeso.

Respirația lui îi încălzea pavilionul urechii, în timp ce dinții o mușcau ușor. Sfâșiata de sentimente contrare, Lani îl lăsa s-o mângâie și s-o atingă, reacționând doar printr-un tremur speriat. Apoi, Daniel își strecură mâna în josul abdomenului ei, alarmând-o atât de tare încât starea de transă se dizolvă într-o șoaptă rugătoare:

– Te rog, Daniel... Nu...

Fu îngrozită, când din ochi îi scăpară câteva lacrimi.

Daniel îi dădu încet drumul, retrăgându-se pentru a o lăsa să-și ridice fermoarul și să-și vină în fire. Lani începu să tremure violent când, după numai câteva clipe, îi simți iar mâinile pe umeri, întorcând-o cu fața spre el.

– Încă nu pleci, spuse hotărât Daniel. Nu înainte de a-mi da câteva răspunsuri.

Își înclină din nou capul, atingându-i cu gura buzele care nu se împotriveau, mângâindu-i-le seducător, apoi ridicându-se, numai pentru a coborî iar și a repeta acțiunea pentru a doua oară... a treia... a patra. Brațele lui o cuprinseseră cu o fermitate posesivă care nu-i lăsa nici o speranță de scăpare. Iar Lani nici nu mai era capabilă să scape. Trupul i se aprinsese de dorință, care-i alunga din

minte orice logică și rațiune. Daniel își deschise gura peste a ei și-i despărți ușor buzele, sondând atent cu limba, încercând să simtă cât de binevenit era.

Lani nu se prea pricepea la bărbați, dar își spunea, ameită, că dacă o iubea, ar fi trebuit desigur să fie mai pățimaș, mai dornic. Dumnezeu din ceruri, cum se făcea de râs, reacționând atât de pasional! Își rezemă mâinile pe pieptul lui, cu gândul de a-l respinge.

Daniel o lăsa să se retragă, eliberând-o imediat ce-i simți împotrivirea, pentru ca apoi s-o țină la o lungime de braț, cu o privire amuzată.

– E mult mai bine așa, prințeso, murmură el zâmbind.

Lani se desprinse din strânsoare, înroșindu-se la față, jenată că Daniel trecuse atât de ușor peste obiectiile ei. Iar acum, mai și râdea de ea.

Daniel își înclină capul spre o canapea acoperită cu brocart, în capătul biroului.

– Stai jos. Am să-ți aduc un pahar de vin.

– Nu vreau... adică... cred... e târziu, Daniel, și Linda... cina...

Lani nu voia decât să scape. Nu putea rămâne acolo cu Daniel, singură, necum să-l mai lase și să se așeze lângă ea, pe canapeaua atât de mică.

Daniel păru să-i ghicească gândurile.

– N-am să profit de tine, prințeso. Am să stau la birou, și vom discuta.

Când Lani nu schiță nici un gest de a-i respecta ordinul, o întrebă sec:

– Te duci acolo singură, sau te iau eu pe sus?

– Mă duc... răspunse Lani.

În sfârșit, inima-i bătea mai normal. Avea senzația că Daniel

obținuse ceea ce voia și n-avea s-o mai atingă.

Îi dădu un pahar de vin roșu și se așează, așa cum îi promisesese, în fotoliul de la birou. Era clar că nu avea de gând să-și discute propriul comportament.

– Spune-mi ce-ai făcut azi cu Brian și Noriko, îi ceru el, în timp ce se instala comod.

Vorbea exact ca un șef care cere o explicație, dar din ton îi dispăruseră furia și sarcasmul dinainte.

Încă temătoare, Lani îi povesti într-un monolog prudent și monoton de ce trecuse peste instrucțiunile lui.

– Bine, și de ce nu mi-ai spus de la început? exclamă Daniel exasperat.

Lani simți că se înroșea la față, și tocmai se pregătea să protesteze că el era de vină pentru că se grăbise s-o considere vinovată, fără s-o asculte, când Daniel ridică o mână, întrerupând-o.

– Nu ți-am dat nici o șansă, așa e? recunosc el, vizibil amărât. Iartă-mă, Lani. Am avut o zi foarte proastă, iar când Michi mi-a spus că erai acolo cu copiii, enervarea m-a împins la concluzia că anume o făcuseși. Și am stat aici, așteptând doar să-ți trag o săpuneală.

– A...

Lani luă o sorbitoră de vin. Scuzele lui Daniel o încurajau să-l întrebe ce intenționase să rezolve sărutând-o într-un mod atât de intim și insistent. Formulă în minte întrebarea, dar simplul fapt de a se gândi la pasiunea reacției ei o făcu să roșească și nu putu decât să repete că era târziu și probabil Linda se întreba ce se întâmplase cu ei.

– Nu-ți face griji. I-am telefonat înainte să apari tu. O să ne aștepte cu mâncarea caldă.

Nu cu Linda Wong vorbise la telefon când intrase Lani în birou. Își amintea clar cuvintele lui: „Îmi pare rău, iubito, sunt scos din cir-

culație.“ În acel moment, fusese prea încordată ca să facă mai mult decât să înregistreze fraza, dar acum, reflectând la sensul ei, își dădu seama că Daniel refuzase o invitație – fără îndoială, din partea unei persoane atrăgătoare. Oare era prea apropiat de Michi Hansen ca să mai vadă și pe altcineva? Și dacă da, cum putea să justifice avansurile pe care i le făcuse lui Lani? Cum putea continua să locuiască în aceeași casă cu un bărbat care putea să seducă o femeie în timp de se presupunea că-i era devotat altelea?

– Cred c-ar trebui să-mi iau un apartament propriu, Daniel.

Ridică privirea spre el, pentru a-i observa reacția. Chipul lui era lipsit de orice expresie.

– Vreau să zic, nu mai pot locui cu tine, adăugă ea, cu oarecare disperare.

– Serios? Și de ce nu?

Acum, Daniel zâmbea, iar Lani începu să se enerveze din nou. Poate că *lui* situația i s-o fi părut comică, dar *ei* numai de râs nu-i ardea!

– După... după ce s-a întâmplat adineaori? Nu poți vorbi serios!

– S-a întâmplat foarte puțin, răspunse el netulburat. Iar ceea ce *s-a* întâmplat n-o să se mai repete, îți dau cuvântul meu. N-am pus gând rău virtuții tale, Lani. Vei fi virgină în noaptea nunții noastre, crede-mă.

Se ridică.

– Mi-e foame. Hai să mergem acasă.

Lani se supuse, dându-i paharul lui Daniel și ieșind din birou înaintea lui. Cuvintele lui rostite alene o răscoliseră și nu-l putea lăsa să-i vadă fața. Poate că pentru el interludiul lor romantic însemna „foarte puțin“, dar pentru ea fusese copleșitor. Își amintea fanteziile despre felul cum ar fi făcut Daniel dragoste cu ea, iar acum avea răspunsul. Dacă o iubea, ar fi fost cea mai dulce-exci-

tantă experiență din lume. Dar n-o iubea, iar durerea era atât de

sfâșietoare încât nu-și mai dorea nimic altceva decât singurătatea

camerei ei, ca să poată plânge după pofta inimii.

Capitolul 8

Lani avea refugiul singurătății ei; acuză o durere de cap și se duse sus, în camera ei, de cum ajunseră acasă. Totuși, cumva, îngrijorarea exprimată imediat de Daniel părase atât de sinceră, încât după ce rămase singură își regăsi optimismul. În fond, situația nu era disperată. Adevărat, Daniel n-o iubea, dar nici nu făcea cereri în căsătorie lui Michi sau altei femei. Prefera să-și spună că felul cum reușea să i se strecoare pe sub piele era un semn de bun augur.

Vineri spre seară, tocmai juca tenis cu Brian, când Linda ieși s-o cheme în casă, la telefon.

– A zis că-l cheamă Robert Bradley. Să fie oare *acel* Robert Bradley?

Lani avu nevoie de un moment ca să-și aducă aminte de ce-i telefona.

– Da, spuse ea, și-i explică Lindei, care o asculta cu ochi mari, în ce împrejurări își cumpărase mașina.

Lani nu ținea neapărat să ia cina cu el, dar știa că avea nevoie de o diversiune, dacă voia să nu cadă pradă depresiei și lacrimilor. Ar

fi fost o prostie să stea singură sâmbătă seara, chinuită de gelozie, fiindcă Daniel se distra cu Michi Hansen. Încercă să imite un ton cât mai entuziast când răspunse la telefon.

– Abia aștept să ne vedem.

Glasul lui Robert Bradley era profund și plăcut.

– Daniel m-a sunat acum câțva timp ca să mă informeze că ieșim în patru. Cred că nu are încredere să mă lase singur cu tine.

Această informație o făcu pe Lani să se înroșească, jenată. Daniel o bănuise întotdeauna că era o destrăbălată, iar reacția ei pasională de joi după-amiază trebuia să-l fi convins câtă dreptate avea.

– În mine nu are încredere, îi scăpă ei, și imediat își mușcă buzele.

Comentariul îi fu întâmpinat cu un hohot de râs.

– Dacă vrei să spui că te crede o novice, are dreptate. A ținut să-mi aducă aminte că n-ai decât douăzeci și doi de ani. Așa că dă-mi voie să te asigur, Lani: am o fiică în vârstă de cincisprezece ani. Mașina e un cadou de ziua ei. Mai am și un fiu de șaptesprezece ani. Îmi dau prea bine seama că ești prea tânără pentru mine.

– Atunci, de ce mă inviți la cină?

Întrebarea îi scăpase înainte de a avea timp să și-o stăpânească.

Auzi un nou chicotit.

– Mai mult ca să-l enervez pe prietenul meu, Daniel. Se zvonește că e destul de protector față de tine. Am auzit că era cât pe ce să-l expedieze pe vărul-său, Tommy, pe o insulă învecinată, numai ca să nu se apropie de tine.

Lani zâmbi pentru prima oară din după-amiaza trecută. Poate că o întâlnire în patru n-avea să fie atât de insuportabilă, la urma urmei, dat fiind că Robert Bradley părea hotărât doar să-l zădărească pe fratele ei vitreg. Daniel nu putea pune la punct egal la fel de ușor cum făcea cu Tommy sau cu ea însăși. Și era într-adevăr un

ipocrit de neiertat, dacă insista ca alți bărbați să păstreze distanța, când el făcuse tocmai contrariul – deși motivul lui nu avusese nimic de-a face cu o pasiune irezistibilă față de ea.

– Tommy nu e întotdeauna un gentleman perfect, replică Lani vesel. Ne întâlnim într-un loc anume, mâine?

– Michi și cu mine vom trece pe la voi, la un aperitiv. Vom lua și mașina lui Daniel, ca s-o ducem la restaurant. Ne vedem mâine seară, Lani.

– Da. Și-ți mulțumesc că m-ai sunat.

Salutul ei de rămas-bun fusese cam distant. Cum putuse pierde din vedere faptul că Daniel avea să vină cu Michi? Trebuia să stea la aceeași masă cu ei câteva ore, privindu-l cum învrednicea altă femeie cu toată atenția și afecțiunea lui. Dintr-o dată, toată seara începu să-i inspire oroare.

Poate i-ar fi fost mai ușor dacă ar fi simțit cea mai vagă undă de antipatie sau desconsiderație la adresa lui Michi, dar nu era așa. Michi se purta prietenos și cald cu ea, și-i era tot mai apropiată de când ajunseseră să se cunoască mai bine. Evident, era hotărâtă să-și creeze o relație pozitivă cu viitoarea ei cumnată, își spusese abătută Lani.

* * *

În seara următoare, pe când se îmbrăca pentru întâlnirea cu Rob, Lani se pomeni dorindu-și să fie duminică după-amiază și să-și ia pe ea rochia cea nouă și frumoasă, în așteptarea nunții lui Everett Thomas al III-lea. Numai de-ar fi trecut mai repede seara aceea! În ultimele două zile, reușise să-și închipuie că îmbrățișarea pasională a lui Daniel din joia trecută nu se întâmplase cu adevărat. Îl văzuse numai la masă, unde el era atent în special la Brian. Când

catadicsea s-o observe și pe Lani, o trata exact ca pe o soră mai mică, iar ea în schimb afișa o nonșalanță rece. Dar se îndoia că ar fi fost capabilă să salveze aparențele o seară întreagă.

Nu coborî la parter până când auzi soneria. Când intră în living, Robert Bradley stătea lângă Michi Hansen. Părul lui încărunit și trăsăturile de patrician îi aminteau lui Lani de o versiune mai vârstnică a lui Daniel. Michi, elegantă ca întotdeauna, într-un costum de mătase de culoarea caisei și o bluză asortată, îi zâmbi lui Lani și o felicită pentru îmbrăcăminte. Lani știa că arăta atrăgător în fusta galbenă ca lămâia, despicată în față, și bluza albă cu galben, dar asta n-o înveselea cu nimic.

Daniel o prezintă lui Robert Bradley, care imediat o cuprinse cu brațul pe după umeri și o conduse la bar. Îi turnă un vin de Xeres, purtându-se vizibil ca la el acasă în locuința prietenului său. Apoi Linda aduse niște gustări chinezești și toți începură să discute despre turism, pentru o jumătate de oră.

Restaurantul se afla într-unul din hotelurile lui Robert Bradley. Cei doi bărbați se așezară pe bancheta din față a Mercedesului, pentru a vorbi despre o afacere, lăsându-le pe Lani și Michi în spate. Pe măsură ce timpul trecea, Rob devenea tot mai atent, aplecându-se să-i vorbească lui Lani cu glas scăzut și senzual și adresându-i numeroase zâmbete fermecătoare. Daniel, dacă avea vreo obiecție, n-o arăta. Părea prea interesat de Michi ca să observe, iar Lani, încercând să-și ascundă gelozia, răspundea flirturilor lui Rob cu mult mai mult entuziasm decât ar fi manifestat în alte situații.

Nu prea avea poftă de mâncare, deși aceasta era excelentă. Totuși, Daniel insista că nu se compara cu cea de la Maunaloa Bay's Koolau Room.

— Ai dreptate, încuviință Rob cu un zâmbet leneș. Nici bucătarul meu nu se compară cu al tău... e mai bun.

Conversația lor lua adesea aspectul unor asemenea jocuri, dar concurența dintre cei doi nu-i împiedica să fie nu numai parteneri de afaceri, ci și buni prieteni. Cele două firme aveau discuții preliminare despre un *joint venture* pe insula Kauai.

După cină, Daniel îi invită pe Michi și Rob acasă, la un păhărel înainte de culcare, iar acum Lani se pomeni așezată pe canapea lângă partenerul ei de moment, încercând să reacționeze natural la avansurile lui. Michi și Daniel stăteau lângă pian, părând pierduți într-o lume a lor proprie.

Câteva minute mai târziu, Rob o luă pe Lani de mână și o întrebă pe un ton de conversație:

– Când am să te mai văd?

– Ai s-o vezi mâine, la nuntă.

Răspunsul scurt al lui Daniel străpunse atmosfera din cameră ca o lance.

– Lângă trei sute de alte persoane? Mă gândeam la ceva mai intim, Daniel, răspunse târăgănat Robert.

– Las-o baltă, Rob. I-ai putea fi tată.

Daniel o luă pe Michi de braț și o conduse spre canapea.

– Acum, am să vă dau afară. Mâine dimineață am o partidă de golf.

Lani rămase tăcută. Robert Bradley era mai mult decât capabil să-i țină piept lui Daniel. Ba chiar, bănuia că putea fi întru totul la fel de arogant ca fratele ei vitreg.

Rob ignoră cuvintele lui Daniel.

– Trebuie să mă duc pe continent cu afaceri, pentru o săptămână. Ce-ar fi să ne întâlnim de mâine în două săptămâni? Luăm iar cina împreună?

Lani aruncă o privire spre Daniel, îi observă expresia dezaprobatore și-l învrednici pe Rob cu un zâmbet strălucitor:

– Cu mare plăcere, Rob. Ți mulțumesc.

Îl lăsa s-o ajute să se ridice de pe canapea și stătu docilă în timp ce Rob, cu spatele spre Daniel, îi depunea un sărut stăruitor pe obraz. În realitate, îmbrățișarea lor era doar amicală, dar de unde privea Daniel putea să pară aproape pasională. Lani agrea compania lui Rob, dar nu avea nici o reacție fizică în momentele când o atingea. Numai Daniel era capabil s-o excite atât de mult, încât numai mândria o împiedica să facă tot ce i-ar fi cerut el.

– Când termini, Rob...

Ca răspuns la aceste cuvinte nerăbdătoare, Rob înălță capul, făcându-i cu ochiul lui Lani.

– ...vreau să discutăm ceva, continuă răstit Daniel, luându-l pe Rob de braț și ducându-l în bucătărie.

Lani observă că Michi Hansen abia-și stăpânea zâmbetul și murmură jenată:

– Ți ia foarte în serios rolul de frate mai mare. Întotdeauna a făcut-o.

– Dar nu e fratele tău, replică Michi, cu un zâmbet glumeț.

– Încearcă să-i spui *lui* asta!

– Nu e nevoie. O știe foarte bine, râse Michi. Lani se întrebă, nedumerită, de ce o amuza așa spiritul protector al lui Daniel.

Bărbații se întoarseră peste câteva minute. Daniel părea nemulțumit, iar Robert zâmbea îngâmfat. Imediat ce ușa se închise în urma oaspeților, Daniel se uită la Lani cu aceeași privire de oțel pe care i-o văzuse ultima oară joi.

– Nu-l interesezi, să știi.

Știa, și n-avea de gând să susțină contrariul. Dacă-l provoca pe Daniel, acesta putea să riposteze în același fel ca în urmă cu două zile, iar Lani se îndoia că l-ar fi oprit, când îl iubea atât de mult încât își petrecea nopțile imaginându-se pe sine însăși în brațele lui. Nu

spuse nimic.

– Știe că nu-mi place... și o face ca să mă enerveze, mormăi Daniel printre dinți; apoi adăugă, mai tare: de când a murit soția lui, acum trei ani, Rob n-a avut de-a face cu nici o femeie mai tânără de treizeci de ani. De fapt, credeam că-l atrăgea Michi.

– Te-ar deranja dacă ar invita-o în oraș?

În clipa următoare, lui Lani îi veni să se ia la palme pentru că pusese această întrebare. Păruse mult prea preocupată să-i audă răspunsul.

Daniel ridică din umeri.

– De ce să mă deranjeze?

Răspunsul lui nu putea să reflecte decât o încredere totală în relația pe care o avea cu Michi, își spuse nefericită Lani. Dată fiind zădărnicia iubirii ei pentru Daniel, i-ar fi prins bine să iasă cu Rob, care era amuzant și amabil, și nu i-ar fi cerut nimic mai mult decât lucruri prietenești.

– Deci, ce-ați hotărât, tu și Rob? Întrebă ea nervoasă. Ieșim în oraș, peste două săptămâni?

Daniel dădu din cap.

– Sigur. Atâta vreme cât înțelege situația. Dar să nu te aștepti la scene toride de amor, prințeso. Pentru Rob, afacerile vin înaintea plăcerii.

Lani îl privi uimită.

– Ce vrei să spui?

– Întreabă-l pe Rob. Ai să-l vezi mâine.

Și cu o ultimă privire de gheață, Daniel se întoarse și porni spre scară.

* * *

Duminică dimineata, Linda îi invită pe Lani și Brian la biserică împreună cu ea și familia ei, iar după aceea mama sa, o femeie scundă și cu voce înecată, îi chemă să ia prânzul la ei acasă. Întrucât Daniel avea să joace golf până după-amiază, Lani acceptă.

Curând, Brian dispăru cu cei doi frați mai mici ai Lindei, iar cei trei copii se distrară atât de bine împreună, încât Lani rămase mai mult timp decât plănuise. Îi era greu să fie atentă la conversația cu Linda și părinții ei pentru că, pe măsură ce minutele treceau, se temea tot mai mult de nunta la care trebuia să se ducă. Iubitul ei tată vitreg fusese tratat dur de anumiți *kamaainas* și, cu toate că tre-cuse mult de-atunci, Lani își putea imagina ușor cum ar fi privit-o de sus. Spre deosebire de Jonathan, se îndoia că le-ar fi putut întoarce și celălalt obraz, zâmbind.

Când se întoarce acasă, găsi câteva cuvinte mângălite de Daniel după mesajul pe care i-l lăsase ea: ieșea pe mare cu vărul lui și avea să se întoarcă la timp pentru nuntă.

Cam peste o oră, Lani stătea în fața oglinzii, îmbrăcată doar într-un halat flaușat scurt, și-și inspecta înfățișarea. Părul i se unduia grațios pe spate; machiajul, deși subtil, era mai gros decât de obicei, făcând-o să arate cu câțiva ani mai matură. Bronzul uniform pe care-l dobândise în primele săptămâni îi conferea o înfățișare sănătoasă și atrăgătoare, și i se părea imposibil că doar cu o lună în urmă aceleași trăsături fuseseră palide și frământate de griji. Deși se împotrivise cu încăpățănare tuturor deciziilor de viitor ale lui Daniel, era nevoită să recunoască faptul că de fiecare dată avusese dreptate.

Brian se simțea minunat în Hawaii, cu Daniel ca un înlocuitor de tată de care avea mare nevoie. Cât despre ea însăși, dacă ar fi rămas în San Diego, încercând să aibă singură grijă de Brian, viața de zi cu zi ar fi devenit o luptă epuizantă. Iar acum, era aproape

păcătos de liberă și avea o slujbă pe care o adora. Își iubea cu adevărat statul natal și nici chiar ravagiile noilor construcții nu-i puteau schimba sentimentele.

Dar, în fond, ajunsese să-și dea seama că Prescott & Thomas nu reprezenta cel mai mare rău în societatea de pe insulă. Turismul era acum principala activitate economică din Hawaii, furnizând aproape o sută de mii de locuri de muncă, o treime din toate impozitele și miliarde de dolari pentru economia statului. Cât de bine își amintea seara când Daniel îi aruncase în față aceste cifre! Lani își azvârlise părul pe spate, cu un gest iritat, și-l provocase să se înscrie într-un grup ecologic local din care făceau parte mulți *kamaainas*. Spre uimirea ei, Daniel acceptase imediat.

Două bățai scurte în ușă o smulseră din gânduri.

– E timpul să mergem, prițeso. Ești gata?

– În cinci minute! răspunse ea, dându-și seama dintr-o dată că stătea de un sfert de oră în fața oglinzii. În timp ce-și încălța sandalele verzi ca menta cu argintiu, își spuse ferm că niciodată n-avea să arate mai bine decât în acel moment. Privirea aprobatoare a lui Daniel, caldă și admirativă, îi spori și mai mult încrederea în sine.

Teama i se risipi curând în fața primirii fermecătoare de care avu parte. După ceremonia religioasă urmară un bufet opulent și o cină formală. Daniel stătea lângă ea, prezentând-o unui șir nesfârșit de rude zâmbitoare, prieteni și asociați de afaceri. Printre primii pe care-i întâlni fură sora lui Tommy Prescott, Hope, tatăl lui, Richard, președintele firmei Prescott & Thomas, și soția acestuia, Marilyn Thomas Prescott, care era și mătușa mirelui. Tommy îi promisese cândva lui Lani că avea să-i îndrăgească mama și, într-adevăr, Marilyn era o femeie caldă și vivace, de care oricine se îndrăgostea de la prima vedere.

Robert Bradley și Michi Hansen erau și ei printre invitați,

ajutând-o pe Lani să se destindă și să se distreze. Dar, în fond, cu Daniel lângă ea, atât de atent și protector, cum s-ar fi putut simți altfel decât minunat?

La scurt timp după ce mirii pășiră pe ringul de dans pentru primul vals, Lani fu invitată de Robert Bradley. Șampania franțuzească se revărsase ca apele Cascadei Waimea, iar Lani băuse cu câteva pahare mai mult decât era obișnuită. Încăperea arăta fermecător de cetoasă. Obișnuitele ei inhibiții se risipiră în fața curiozității față de conversația lui Daniel cu Rob din seara precedentă, și întrebă cu un chicotit:

— Ce-a vrut spună Daniel aseară, când mi-a zis că pui afacerile înaintea plăcerii?

— M-a informat că dacă-ți fac avansuri, aș putea să uit despre afacerea pe care o discutam.

Rob o trase puțin mai aproape, și se aplecă să-i șoptească la ureche:

— Daniel e foarte posesiv, chiar și pentru un frate mai mare protector. Aș zice că e îndrăgostit de tine, *prințeso*.

Accentuase ușor ultimul cuvânt, ironizând modul lui Daniel de a o alinta.

— Aș vrea eu...

Lani se opri, dar nu destul de repede. De ce acceptase acel ultim pahar de șampanie de la fratele ei vitreg?

— Când roșești așa, ești irezistibilă, o tachină Rob. Nu-l pot condamna că s-a lăsat cucerit.

Lani se grăbi să-l corecteze:

— Te înșeli. Ani de zile n-am făcut decât să ne certăm încontinuu. Crede doar... vreau să zic, se teme să nu dau de vreun necaz, așa că mă păzește.

— Dacă așa zici tu, Lani...

Robert Bradley îi respinsese calm explicațiile, dar n-avea de unde să știe despre relația ei înghețată dinainte cu Daniel. Și chiar dacă ținea puțin la ea, de iubit, pe Michi o iubea.

După dans, se scuză și intră la toaletă. Conversația o tulburase. Interpretarea greșită a sentimentelor lui Daniel de către Robert Bradley îi amintise de visele care n-aveau să i se împlinească niciodată, și avea nevoie să stea câteva momente singură ca să-și revină.

Se așază la masa de toaletă și începu să se pieptene, observând în oglindă că pe ușă intrase o blondă înaltă și zveltă. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, cu umerii goi, despicată în ambele părți până la talie, lăsând să se vadă pantalonii de matador asortați. Părul lung și argintiu îi cădea drept pe spate, iar brățara de argint i se potrivea cu cerceii.

– Mă tem că Daniel a fost neatent cu prezentările, toarse ea cu o voce senzuală, în timp ce se așeza lângă Lani să-și retușeze machiajul. Eu sunt Elizabeth Thomas, sora mirelui.

Lani reuși să afișeze un zâmbet vag. Elizabeth Thomas fusese una dintre domnișoarele de onoare, dar pentru ceremonie și fotografii purtase o rochie pastelată sobră și avusese părul strâns într-o coadă franceză. Era clar că se schimbase înainte de cină, iar actuala ei înfățișare sugera fantezii pitorești despre ceea ce făcuse cu Daniel în noaptea când el se întorsese acasă la ora trei și jumătate.

Își scoase țigările din poșetă, aprinse una și trase un fum, prelung.

– Daniel are un aranjament foarte convenabil, cu tine în casă, așteptând să te repezi în patul lui ori de câte ori fluieră, comentă ea tărgănat. Chiar *arăți* uluitor de inocentă, scumpo, dacă stau să mă gândesc.

Lani fu atât de copleșită de acuzație, încât aproape că-și scăpă

peria.

– Dar e o... Daniel n-ar face niciodată asta! protestă ea, cu voce gâtuită.

– Și de ce nu? Om e și el, nu-i așa? Lumea *vorbește*, continuă veninos Elizabeth, suflându-i fumul în față. Și toți știu că ești ultima lui amantă. Dar n-o să te țină mult. O să se sature să se joace cu copiii.

Și, înainte ca Lani să mai spună ceva, Elizabeth ieși agale din cameră.

Timp de câteva secunde, Lani rămase prea stupefiată ca să se miște din fața oglinzii, privindu-și doar fața palidă reflectată, fără s-o vadă. Oare Elizabeth spusese adevărul, sau era doar o invenție răutăcioasă, ca s-o sâcăie? Nu vedea nici un motiv ca s-o fi atacat cu atâta dușmănie; probabil repeta o bârfă comună.

Lani nu se mai putea întoarce la recepție, să înfrunte privirile sutelor de ochi ale invitaților care auziseră bârfele. Și nu putea nici să stea la toaletă, în timp ce femeile intrau și ieșeau, înfierând-o cu tăcerea lor. Ochii amenințau să i se umple de lacrimi, și se refugie deznădăjduită într-o cabină a toaletei, unde nu putea s-o vadă nimeni.

– Lani?

Era vocea lui Michi Hansen și, cu toate că reușise în sfârșit să-și controleze emoțiile, Lani nu avea de gând să-i răspundă. Voia să fie lăsată în pace.

– Lani, știu că ești acolo. Îți văd rochia. Sau ieși să-mi spui ce s-a întâmplat, sau îl chem pe Daniel să te scoată el de-acolo, cu forța!

Era o perspectivă înfiorătoare, așa că Lani ieși încet din cabină.

– Vreau să mă duc acasă, îi spuse ea lui Michi cu voce răgușită. Mă duci tu cu mașina?

Și imediat, spre deznădejdea ei, izbucni în plâns.

Michi o conduse la canapea și-i oferi un șervețel. Îi murmură câteva cuvinte liniștitoare, până când Lani reuși să-și stăpânească lacrimile, apoi o întrebă ce se întâmplase. Lani refuză să scoată o vorbă. Imediat, Michi o amenință din nou că avea să-l cheme pe Daniel. Lani știa că orice ar fi fost mai puțin jenant decât o confruntare cu el.

– A fost... a fost Elizabeth Thomas, spuse ea, trăgându-și nasul. A intrat aici... și a zis... a zis... a zis că toată lumea crede că Daniel și cu mine... că noi...

– Măta aia sălbatică!

Lani fu atât de uimită de înverșunarea din vocea de obicei imperturbabilă a lui Michi, încât un moment uită de nefericire și o privi cu ochi mari. Apoi, femeia oftă exasperată.

– Elizabeth și Daniel au petrecut împreună o vară cam... pasională, acum șapte ani. Toată lumea se aștepta la o logodnă, poate pe la Crăciun. S-au întors amândoi la studii în New England, toamna, dar se pare că între timp s-a întâmplat ceva care l-a făcut să se răzgândească. De-atunci, Elizabeth se ține întruna după el, și poate deveni ca o fiară cu oricine despre care crede că-i face concurență.

– Dar e... e ridicol! protestă Lani. Daniel și cu mine... noi nu... dar dacă toată lumea *crede* că... nu mai pot locui acolo.

– Hai că acum chiar ești ridicolă! declară ferm Michi. Pe toată insula asta nu există nici o persoană care să-l creadă pe Daniel capabil de ceva atât de sordid, inclusiv Elizabeth Thomas.

Zâmbi cu expresia ei tachinatoare, irezistibilă.

– E un om mult prea onorabil ca să-și importe o mică *haole* inocentă ca tine să-i încălzească patul, și sper că n-ai să lași acuzațiile lui Elizabeth să te tulbure. Altfel, nu vei face decât să-i dai satisfacție.

Era singurul argument pe care l-ar fi putut aduce Michi ca s-o

convingă pe Lani să revină la petrecere; era mult prea încăpățânată ca să se lase învinsă de o felină aristocratică de pe insulă. Își ridică bărbia puțin mai sus și-i spuse lui Michi:

– În regulă. Lasă-mă doar câteva minute să-mi aranjez machiajul, și vin.

Totuși, când reveni în salon, Lani avu senzația că toate capetele se întorseseră spre ea pentru a o urmări cu privirea. Îi venea să se răsucescă pe călcâie și să fugă iar, până observă privirea pizmașă a lui Elizabeth Thomas, care o înfurie atât de tare, încât îi aruncă la rândul său o privire de gheață și se duse drept spre scaunul ei. Tocmai ajunsese la masă, când Daniel se ridică, o luă de braț și o conduse pe ringul de dans.

Lani încercă să ignore privirile speculative care întâmpinaseră această manevră.

– Te simți bine, prințeso? o întrebă el.

– Am băut doar... doar puțin cam prea multă șampanie, minți ea. M-am dus la toaletă să mă întind puțin.

Nu voia să discute despre acuzațiile lui Elizabeth, și-n nici un caz cu fratele ei vitreg.

Îi auzi râsul gros și-i simți trupul scuturându-se lângă al ei, în timp ce dansau în ritmul lent al muzicii.

– Serios? Era din recolta 1952, cu o culoare argintie și un buchet înghețat?

Lani era prea stânjenită ca să răspundă. Evident, Daniel insistase ca Michi să-i dea raportul.

– Nu te mai gânde, iubito, continuă el. Elizabeth n-a fost nicio dată în stare să accepte faptul că...

Se întrerupse o clipă, apoi continuă:

– ...că m-am hotărât să nu mă mai însor cu ea. Părinții ei au răsfățat-o îngrozitor. Are nevoie de un tip care s-o țină în mână, dar

n-am să fiu eu acela.

Brațele i se strânsesă, trăgând-o mai aproape, într-un stil menit să provoace comentarii.

– Te rog, Daniel, se foi stânjenită Lani. Îi faci să bârfească și mai mult.

Spre ușurarea ei, Daniel slăbi strânsoarea, privind-o în ochi, cu o expresie care-i deveni solemnă când îi observă deznădejdea.

– Ți-am promis că vei fi virgină în noaptea nunții, nu-i așa, prințeso? Întrebă el pe un ton liniștitor. Ești sora mea vitregă și răspund de tine, iar în faptul că locuiești la mine nu e nimic imoral... mai ales când Brian are nevoie de amândoi să avem grijă de el. Dar oamenii *vor avea* ce să comenteze, dacă începi să te porți defensiv.

Și o strânse din nou la piept, ușurel, nu prea strâns, iar de astă dată Lani nu se mai retrase. Se simțea prea plăcut în îmbrățișarea lui.

Capitolul 9

În următoarele câteva săptămâni, Daniel fu un model de companion plin de considerație. Lua cina cu Lani și Brian aproape în fiecare seară și-i scotea în weekend – la plajă, la picnicuri, pe mare. Nu mai aveau loc certuri, nici critici aspre. După cină, stătea adesea de vorbă cu Lani, în timp ce Brian se uita la televizor, iar orele acelea petrecute împreună erau cele mai prețioase și mai dulci-amăruie dintre toate.

Daniel vorbea despre ideile lui pentru posibile proiecte și-și descria viziunea personală asupra viitorului insulelor, menționând chiar și că dorea să se căsătorească și să-și întemeieze o familie. Lani știa că-i destăinuia visele lui, și răspundea cu interes și câteva confesiuni de-ale ei proprii. Avea grijă să nu-și dezvăluie sentimentele, dar îl lăsa pe Daniel să vadă că era fericită în Hawaii. Desigur, n-avea să știe niciodată ce paradis era pentru ea să fie atât de aproape de bărbatul iubit – și ce infern, să-și dea seama că viitorul despre care-i vorbea avea să fie împărtășit cu altă femeie.

Wade Thorpe, „australianul cu portofelul cât un spate de

fundaș,,, sosi la Honolulu luni după-amiază, împreună cu soția și cei doi fii ai lor. Lani primi instrucțiuni să-i ia de la aeroport, iar în restul săptămânii fu ocupată să distreze clanul Thorpe. Trecea pe la biroul lui Michi în fiecare dimineață și după-amiază, dar oricât de mult o plăcea, îi era greu să-și ascundă gelozia după o fațadă amabilă de fiecare dată când Michi spunea că Daniel luase prânzul cu ea sau că aveau să iasă împreună la cină.

Uneori, își îngăduia câte o fărâmbă de speranță, pentru că deși sentimentele lui Daniel pentru Michi erau vizibile, Michi încă mai ținea doliu după soțul ei. Lani bănuia că nu simțea pentru Daniel decât recunoștință și o profundă afecțiune prietenească. Dar, într-o zi, avea să fie gata pentru o nouă iubire, și poate că Daniel era hotărât s-o aștepte.

Hotelul organiza un dineu pentru data de 4 Iulie, cu un bufet și un program de divertisment cu Jimmy Kent. Prețul unui bilet depășea costul unei cine pentru două persoane la multe dintre restaurantele elegante de pe insulă, însă chiar și așa, toate locurile se vânduseră cu mult timp înainte.

Lani arăta foarte atrăgător în costumul fără bretele și sarongul pe care și le cumpăraseră cu câteva săptămâni în urmă. Era o ținută care reușea să pară senzuală, dar nu exhibiționistă, și abia aștepta să audă părerea lui Daniel. Acesta o aștepta în hol, cu Brian, îmbrăcat într-o pereche de blugi strâmți și o cămașă hawaiiană înflorată.

Un moment, în ochii lui se văzu o privire atât de înghețată, încât lui Lani îi veni să fugă înapoi în camera ei și să se schimbe. Apoi își spuse că probabil era furios din alte motive, căci dintr-o dată Daniel îi zâmbi, spunându-i că-i stătea foarte bine.

– Mai bine du-te și ia-ți un șal, adăugă el. Se întetește vântul.

Când sosiră, barul era deja plin de clienți. Zeci de mese lungi

fuseseră aranjate pe peluza dintre piscină și plajă, și sute de invitați forfoteau prin zonă, cu paharele în mâini. Pe terasa de beton a piscinei fusese înălțată o estradă demontabilă, iar formația lui Jimmy Kent cânta alternativ muzică hawaiiană și șlagăre americane. Decorațiunile roșii, albe și albastre, cu lampioane de aceleași culori agățate în copaci, sporeau aerul sărbătoresc.

Lani recunoscuse câțiva membri ai familiilor Prescott și Thomas de la nuntă, inclusiv pe Elizabeth, care purta o rochie atât de sumară încât abia reușea să arate decent în ea. Se apropie imediat și-l luă pe Daniel în stăpânire, iar Lani începu o conversație cu părinții lui Tommy, Richard și Marilyn Prescott. Erau într-adevăr niște oameni minunați. O tratau cu multă căldură, ca și cum le-ar fi fost o nepoată favorită.

Brian se dusesese pe plajă să caute scoici, împreună cu câțiva dintre verii mai mici ai lui Tommy. Lani se relaxă treptat, uitând de Elizabeth, în timp ce conversa cu soții Prescott. În cele din urmă, li se alăturară și părinții lui Richard. Charles și Mary Prescott erau atât de amabili și de prietenoși, încât lui Lani nici nu-i venea să creadă că erau fiul și nora celor doi care se purtaseră atât de disprețuitor cu tatăl ei vitreg.

Festivitățile începură cu o demonstrație de pescuit, un tânăr pilotând o canoe cu făclii aprinse, în timp ce un al doilea arunca de mai multe ori un năvod mare în ocean. Apoi, tradiționalul kalua, sau porc fript, fu scos din *imu*, un cuptor îngropat, din piatră fierbinte, de doi tineri îmbrăcați numai în fustanele scurte de pânză. Primul era un polinezian oacheș, iar Lani începu să chicotească, recunoscându-l pe celălalt.

— O înlocuire de ultim moment, îi șopti Marilyn. L-au recrutat pe Tommy, când băiatul care o face de obicei s-a îmbolnăvit de varicelă!

Mesele bufetului fuseseră pregătite în restaurantul Bay Terrace, care în seara aceea nu primea alți clienți. Pe lângă porcul kalua afumat și sărat, se mai serveau și alte mâncăruri tradiționale, ca poi, niște paste de culoare vântă-de-schisă, făcute din rădăcină de taro pisată și apă, pipi kaula, o piftie de vită condimentată, somon lomi-lomi, un pește sărat și afumat, cu ceapă verde și roșii, mahimahi, sau pește-delfin – altceva decât delfinii adevărați – vită teriyaki, fructe tropicale proaspete, și haupia, un desert ca o budincă, preparat din lapte de cocos fermentat. Pe listă mai erau și specialități americane favorite, ca șunca prăjită, puiul fript și diverse genuri de plăcinte.

Marilyn o ajută pe Lani să așeze copiii la o masă separată, apoi se duseră amândouă la coada de la bufet. Deși era dezamăgită s-o vadă pe Elizabeth Thomas așezată la celălalt capăt al mesei, Lani avu un moment de triumf când Daniel li se alătură, ridicându-l pe Tommy de pe scaunul de lângă al ei. Tommy se ridică vesel, luă un scaun liber de la o masă vecină și se mută lângă Elizabeth, care stătea bosumflată.

Dacă oricare dintre rudele lui Daniel bănuiau că relația lui cu Lani era altfel decât respectabilă, nu dădeau nici un semn. După câteva mai tai-uri, Lani reuși să ignore privirile veninoase ale lui Elizabeth și să se delecteze cu concurența binevoitoare și glumeată dintre clanurile Prescott și Thomas. Când se întoarse la bufet să-și ia desertul, trecu pe lângă masa lui Brian. Acesta chicotea și striga cu verii lui vitregi, iar Lani simți un junghi de remușcare că avusese intenția să-l țină la San Diego. Ar fi fost foarte egoist din partea ei să-l lipsească de acea familie extinsă, iar dacă se întorcea vreodată pe continent, știa că ar fi trebuit să-l lase cu Daniel.

Spectacolul lui Jimmy Kent fu uluitor, deși costumele dansatorilor datorau mai mult Las Vegas-ului decât Polineziei. Cam pe la

jumătatea programului apăru și Michi Hansen. Până atunci, își petrecuse seara supervizând pregătirile, și se așează la masă tocmai la timp pentru concursul de hula.

Elizabeth Thomas se repezi imediat să participe.

– Nu dansezi și *tu* hula, Kaiulani? strigă ea batjocoritor. Cu un nume ca ăsta, ar trebui să le dai clasă la toți.

„E sigură că m-aș face de râs“, își spuse Lani, furioasă. Începu să se ridice, dar simți mâna lui Daniel pe încheietură, trăgând-o la loc.

– Nici vorbă, spuse el repezit. Nu în costumația asta... și în fața a cinci sute de oameni.

Spiritul lui protector nu făcu decât să provoace un nou sarcasm din partea lui Elizabeth.

– Așa e, Kaiulani, gânguri ea. Fii fetiță cuminte și fă ce-ți spune fratele mai mare.

– Lani arată fermecător, interveni Michi nervoasă. Zău așa, Daniel, ești imposibil. Las-o să danseze, dacă vrea.

Fără tragere de inimă, Daniel îi eliberă încheietura, iar Lani o urmă pe Elizabeth spre scenă. Dacă altcineva în afară de Michi ar fi îndrăznit să sfideze așa autoritatea lui Daniel, își spuse ea, l-ar fi strivit fără milă pe nesimțit. Dar Michi era o persoană deosebită și, în timp ce dansa, Lani încercă să nu se gândească la privirea mahnită și tandră pe care i-o aruncase Daniel în timp ce-i îndeplinea dorința.

Lani învățase încă din copilărie mișcările grațioase și seducătoare ale dansului hula și, hotărâtă s-o întrecă pe Elizabeth Thomas, își alungă orice inhibiții. Cele mai multe femei venite de pe continent fură eliminate rapid, iar în cele din urmă pe scenă mai rămaseră doar Lani, Elizabeth și încă două localnice. În timp ce dansau, Jimmy Kent ceru publicului să-și indice favorita, care era în mod clar Lani. Când coborî de pe scenă, din privirea lui Elizabeth

țâșnea venin pur. Lani era destul de zguduită. Cu siguranță, nu făcuse nimic ca să merite o asemenea antipatie.

– N-ați dori ca domnișoara să ofere un solo?

Întrebarea lui Jimmy fu întâmpinată cu aplauze și fluierături de entuziasm, mai ales din partea bărbaților. În timp ce Lani dansa, privirea ei o întâlnește pe a lui Daniel, și se întreabă dacă expresia lui ostilă nu cumva anunța niște artificii de 4 Iulie proprii. Spera că nu.

După dans, Jimmy o cuprinse de umăr și spuse cu dezinvoltură:

– Pari familiară, domnișoară. Dansezi hula ca o localnică.

– Sunt, zâmbi ea. Poate m-ați observat la spectacol, acum câteva săptămâni. Eram cu doamna Hansen și cu domnul Reid.

Un zâmbet de lup luminează chipul lui Jimmy.

– I-auzi! Voiam să înmânez personal premiul, dar nu-l pot lipsi de plăcerea asta pe bunul meu prieten, Daniel Prescott Reid. Vino aici, Daniel!

Lani privi cu teamă cum Daniel se apropia de scenă, cu neplăcerea de pe față înlocuită de un zâmbet în clipa când se întoarse spre public. Jimmy îi dădu o ghirlandă de orhidee și spuse:

– Dăruiește-i domnișoarei unul dintre salutarile noastre hawaiene, prietene.

Daniel clătină din cap.

– Cred că onoarea ar trebui să-i revină unchiului meu, Charles. Astă seară, el e cel mai vârstnic membru prezent al clanului.

– Ce ziceți, domnule Prescott? strigă Jimmy.

Charles Prescott se ridică și răspunse cu glasul său bubuitoare:

– Nici nu mă gândesc! Nepotu-meu nu mi-ar ierta-o niciodată, Jimmy!

Dat fiind faptul că pe fiecare listă, broșură și cutie de chibrituri a hotelului scria „*The Maunaloa Bay Hotel / A Prescott & Thomas Resort*“, nu era surprinzător că spectatorii înțelesesă repede că

Daniel Prescott Reid și Charles Prescott erau doi membri importanți ai companiei. Începură să aplaude și să ovaționeze, în timp ce Daniel petrecea ghirlanda pe după gâtul lui Lani, sărutând-o ușor pe obraji. În clipa următoare, o conduse jos de pe scenă, ținând-o de braț nu tocmai cu blândețe.

Dar, în timp ce spectacolul continua, Lani avu impresia că lui Daniel începea să-i revină buna dispoziție. Când Jimmy Kent invită publicul să cânte cu el în cor, se dezghețase suficient ca să-și alăture celorlalți plăcutul lui timbru baritonal. Lani nu avea idee de ce-l nemulțumise participarea ei la concurs, și nici nu intenționa să întrebe. Era doar ușurată că, pe când ultimele artificii se stinseră de pe cerul înstelat și fără lună, incidentul părea să fi fost dat uitării.

* * *

În zilele următoare, Daniel fu iar blând, atent și calm. Brian plecase de luni într-o tabără cu câțiva veri vitregi cu care se împrietenise la petrecere. Lani își începuse slujba, prima ei însărcinare fiind aceea de a se ocupa de primul ministru al unei mici țări africane. Acesta și soția lui admirară franceza fluentă a lui Lani, în timp ce se ocupa de principalele lor interese: muzeele și clădirile vechi.

Îi duse la Muzeul Caselor Misionare, care includea și cea mai veche clădire americană de pe insulă. Casa fusese construită inițial în New England, apoi demontată și transportată pe insulele Sandwich, acum botezase arhipelagul Hawaii descoperitorul său englez, căpitanul Cook. Apoi, fusese clădită din nou, ca reședință pentru primii misionari, în 1821. Muzeul mai conținea și o colecție de obiecte originale din perioada misionară a istoriei hawaiiene.

Exponatele arheologice și relicvele din perioada monarhiei erau

expuse în Muzeul Bishop, unde Excelența Sa fu impresionat de spectaculoasele cape cu pene galbene și stacocii purtate de regii hawaiiieni. Apoi, Lani îi însoți pe la o duzină de alte palate, biserici și morminte, iar joi îi lăsa la Conacul Guvernatorului de pe Strada Beretania, o clădire care data din 1846, ca să ia prânzul cu oficialitățile de stat. Pradă unui impuls neașteptat, se hotărî să-și umple timpul liber invitându-l pe Daniel la masă.

Paznicul din holul sediului era același pe care Lani îl cunoscuse săptămâna trecută; îi zâmbi și-i făcu cu mâna, în timp ce intra pe ușă. Dar, când ascensorul porni cu mare viteză spre etajul unsprezece, Lani își aminti dintr-o dată telefonul pe care i-l dăduse lui Daniel în ziua morții tatălui său și răceala cu care secretara refuzase să-i facă legătura. Dacă femeia aceea continua să se poarte ca un caporal, ce-avea să facă? Să se repeadă pe coridor și să-i ia biroul cu asalt, neanunțată?

La recepție erau două femei: o brunetă frumoasă așezată lângă mașina de scris și o roșcată atrăgătoare, între două vârste, care părea să-i dea instrucțiuni. Amândouă ridicară privirile când Lani deschise ușa.

– Bună ziua, salută ea cu un tremur nervos în voce. Domnul Reid e aici? Eu sunt...

– Dumneata ești Lani! o întrerupse femeia mai vârstnică, neașteptat de entuziasmată. Pe biroul domnului Reid e o fotografie a dumatăle, cu Brian, adăugă, ca răspuns la privirea nedumerită a lui Lani. Eu sunt Karla Darin, secretara lui, iar ea este Gerry Ybarra, recepționera de secție.

Se uită la ceas și zâmbi.

– Pe moment, e domnul Prescott la el, dar ar trebui să termine curând. Am să-l sun, ca să-l anunț că ești aici.

– Nu, nu e nevoie, o opri grăbită Lani. Nu vreau să-l deranjez,

dacă e cu vărul lui.

– Scrupulele dumitale, sau slujba mea, replică ironic Karla. Mi-a părut foarte rău să aud despre tatăl dumitale vitreg, continuă ea mai încet, și n-am să uit niciodată ziua când ai telefonat. Lucram aici de aproape șase luni, iar domnul Reid nu ridicase niciodată tonul la mine, nici chiar când am răătăcit un contract important de care avea nevoie. Știu că ar fi trebuit să-ți recunosc numele – mi s-a menționat chiar din prima zi după angajare. Dar l-am uitat, și imediat ce mi-am dat seama ce făcusem, i-am prezentat scuzele și condoleanțele mele.

Se cutremură vizibil.

– S-a înfuriat îngrozitor – am crezut că avea să mă concedieze pe loc. Mi-a ținut o muștruluială ca un sergent la instrucție, iar când a terminat, ți-a luat fotografia și mi-a vârat-o sub nas. Mi-a spus că dacă vii vreodată aici, să fac bine să te recunosc.

Lani o privi, nevenindu-i să creadă, iar într-un târziu reuși să spună cu voce slabă:

– Cred că era foarte tulburat. El și tatăl lui fuseseră extrem de apropiați.

– La fel mi-am spus și eu dar, indiferent de motiv, sper să nu se mai repete niciodată. Pe urmă, toată ziua am tremurat.

Secretara tocmai întindea mâna spre interfon, când Daniel ieși din birou, însoțit de Richard Prescott. Amândoi îi zâmbiră lui Lani, Richard salutând-o cu un sărut pe obraz și un jovial:

– Bună, draga mea.

– Totul e-n regulă? întrebă Daniel.

– În perfectă regulă. Primul ministru și soția lui iau masa cu guvernatorul. Aveam câteva ore libere, și m-am gândit că... dacă ești liber... am putea ieși acum.

Daniel îi puse vărului său o mână pe umăr:

– Richard, tocmai ai asistat la cea mai plăcută invitație pe care am primit-o de săptămâni de zile. Putem lăsa pe altă dată?

– Categorie.

Richard porni spre ușă, apoi adăugă peste umăr:

– Nu uita partida de golf de sâmbătă. Vreau ca măcar o dată să te bat.

Daniel o duse pe Lani la un cunoscut restaurant cu mâncăruri marine din Waikiki, sugerând să comande una dintre specialitățile casei: abalone tăiat în felii subțiri ca hârtia și servit cu sos de vin alb. Când Lani își exprimă îngrijorarea că sosirea ei îi dăduse peste cap planurile, clătină din cap, răspunzând cu căldură:

– Iau masa cu Richard o dată pe săptămână, dar asta-i prima dată când ți-ai exprimat dorința de a-ți petrece timpul cu mine. Mă bucur foarte mult, prințeso. Vreau să te simți bine aici.

Lani luă paharul cu vin ca să-și ascundă roșeața din obraji, gândindu-se cât de minunată putea fi viața dacă sentimentele lui Daniel ar fi fost mai romantice. Totuși, se purta atât de fermecător cu ea, încât în curând începu să recunoască multe dintre lucrurile pe care până atunci le ținuse pentru sine.

Îi spuse că se bucura că venise în Hawaii, că-i plăcea familia lui și că se simțea bine la serviciu. Și, în primul rând, Brian era încântat cu noii lui prieteni și-l admira enorm pe Daniel. Acesta o ascultă atent, și deși se abținu să spună pe un ton atâteștitor „Ți-am spus eu“, zâmbetul lui victorios transmise la fel de clar mesajul.

– Cred că nu te pot învinui că ești satisfăcut, mărturisi Lani. Ți-am creat probleme destul de mari, nu-i așa?

Daniel se rezemă de spătar, cu un zâmbet cam răutăcios.

– Asta-i puțin spus. Dacă-ș fi știut că aveam să purtăm un război rece în următorii șapte ani, spuse el tărăgănat, nici în ruptul capului nu te-aș fi sărutat așa de... lasciv.

Lani se simți atât de jenată, încât îi veni să se ascundă sub masă. Își coborî ochii spre farfuria goală, cu gândul la diverse răspunsuri posibile. Într-un târziu, dorind cu disperare să schimbe subiectul, murmură:

- Au o mâncare foarte bună aici, nu-i așa?
- Cea mai bună, prințeso, răspunse simplu Daniel. Ce vrei la desert?

Din fericire, conversația trecu la subiecte mai inofensive.

* * *

Duminică dimineța, Lani se gândea fără entuziasm la întâlnirea cu Robert Bradley din seara aceea. N-avea chef decât de compania lui Daniel și, dacă n-ar fi știut că o escorta pe Michi la un dineu, ar fi inventat un deranjament de stomac ca să refuze cina promisă lui Robert.

Acesta îi dădu telefon spre seară, ca să stabilească ultimele detalii, deschizând convorbirea cu declarația tachinătoare:

- Sper că-ți dai seama că mă folosesc de tine, domnișoară Douglas.

– Te folosești de mine?

– Ai fost recrutată ca însoțitoare. Diseară, fiica mea își sărbătorește ziua de naștere, cu un picnic și o petrecere la piscină. Cum te încântă ideea de a-ți petrece o seară întreagă cu câteva zeci de liceeni maniaci?

Lani era încântată să dea o mână de ajutor. Daniel Prescott Reid o preocupa prea mult ca să ofere o companie amuzantă la un dineu în doi, dar era sigură c-ar fi putut ajuta la supravegherea unui grup de adolescenți. Știa că dorul și frustrarea îi tulburau zilele și o împiedicau să doarmă nopțile, și bănuia că o activitate fizică ener-

gică era lucrul cel mai binevenit din lume.

De fapt, prietenii lui Dee Dee Bradley erau în general politicoși și manierați, dar mai erau și mândăcioși și energici. Înfulcau ca lupii și înotau ca marsuinii. Lani își luase costumul bikini cu modele tapa pe sub rochia flaușată, și în cele din urmă Rob o convinsese să se joace cu mingea în apă. Era o distracție înviorătoare să sară și să înoate după ea, iar giumbușlucurile prietenilor lui Dee Dee o amuzau. După câteva partide, abia mai respira, dar se simțea prea bine ca să iasă din piscină.

Mingea era aruncată înainte și-napoi peste plasă, iar jucătorii împróscau cu valuri și spumă când se aruncau s-o prindă. Dintr-o dată, unul dintre acele trupuri masive, cu mușchi ca oțelul, o lovi pe Lani în plin, tăindu-i răsuflarea. Ultimul lucru de care mai fu conștientă era că încerca să rămână la suprafață.

Leșinul dură scurt timp, iar când își reveni, inhala ferenetic, în vreme ce unul dintre băieți o scotea din apă, lângă Rob Bradley.

– Ușurel, o sfătui el cu glas răgușit, în timp ce Lani gâfâia, înnebunită. Ai să hiperventilezi, scumpo.

Lani încercă să respire mai încet, în timp ce Rob o ducea în dormitorul lui, dar începuse deja să tremure de șoc, suspinând. O așeză pe pat, mângâindu-i părul și murmurându-i cuvinte liniștitoare, în timp ce Lani plângea lângă umărul lui. Își dădu vag seama că Dee Dee intrase cu niște haine, iar după ce schimbă câteva cuvinte cu tatăl ei, plecă din nou.

În cele din urmă, Lani se opri din plâns, dar continua să se simtă înfrigurată, în pofida căldurii din cameră.

– Dee Dee ți-a adus niște haine de-ale ei, spuse Rob. Să te-ajut să te îmbraci, Lani.

– Mă descurc... îngăimă ea.

Dar, când încercă să se ridice, camera se balansă atât de alar-

mant în jurul ei, încât Rob fu nevoit s-o prindă în brațe și s-o așeze iar pe genunchii lui.

– Nu te descurci singură. Am să te ajut.

Își duse mâinile la spatele ei și începu să-i deznoade baretele costumului.

– Nu poți face asta... găfâi Lani. Cheam-o pe Dee Dee...

– N-am să te las singură. Pentru numele lui Dumnezeu, Lani, era să te îneci. Sunt destul de bătrân ca să-ți fiu tată, așa că nu te mai purta ca un copil și lasă-mă să te ajut.

Lani era prea zguduită ca să se mai opună, așa că-și rezemă capul de umărul lui, lăsându-l să-i scoată sutienul. Rob îl aruncă pe pat și luă bluza polo adusă de Dee Dee, iar în clipa următoare ușa zbură de perete.

– Ce se-ntâmplă aici?!

– Nu te repezi, Daniel. O ajutam pe Lani...

– Văd și singur ce o ajutai pe Lani să facă, fir-ai al dracului să fii! se răsti Daniel. Ieși afară până nu te pocnesc!

Rob o așeză ușor pe Lani pe pat, răspunzând calm:

– Poți să te scuzi după ce vei auzi ce s-a întâmplat.

Apoi ieși din cameră.

Lani își ridică bluza în față, amuțită de mânia lui Daniel. În șapte ani intempestivi, nu-l mai văzuse atât de furios. Intră cu pași mari în baie și aduse un halat lung de prosop, pe care i-l aruncă aproape ca și cum ar fi vrut s-o lovească. Lani îl luă pe ea, acum tremurând nu numai de frig, ci și de frică. Nu protestă când Daniel o ridică în brațe și o scoase din casă, ducând-o la mașină.

După câteva minute, se hotărî să riște o explicație, care începea cu cuvintele:

– N-a fost ceea ce...

Dar Daniel i-o reteză scurt:

– Gura!

Când introduse mașina în garaj, Lani își mai revenise. Putu intra în casă fără ajutor, dar nici Daniel nu i-l oferise. În timp ce urca scara, îi simțea ochii arzători sfredelindu-i spatele, și se ținu de balustradă ca de o coardă de salvare, făcând eforturi să ajungă la adăpost, în camera ei.

Înainte de a apuca să cotească pe culoar, Daniel o luă iar în brațe. O duse în dormitorul lui și o aruncă fără ceremonie pe pat. Lani se îndreptă într-o clipă, strângându-și protector halatul pe trup și păstrând o tăcere prudentă, în timp ce-l urmărea din privire cum se plimba înapoi și-ncolo prin cameră.

– Mă cunoști de paisprezece ani, spuse el încet, înversunat. De paisprezece ani! Și de fiecare dată când mă apropii de tine, sau devii țeapănă ca și cum ți-aș inspira silă, sau tremuri de parc-aș fi cine știe ce monstru.

Se opri brusc, ținându-l cu o privire de oțel.

– Credeam că în sfârșit reușisem să te mai înmoi, dar la a doua întâlnire cu Rob Bradley, l-ai și lăsat să-ți dea jos hainele!

– Nu-mi dădea jos...

– Nu ți le dădea pe dracu'! o întrerupse el furios. Amândoi, aproape goi... Tu, cu brațele în jurul lui... cu capul pe umărul lui... Haide, zi că te viola!

– Sigur că nu mă...

– Nici nu vreau s-aud! i-o reteză din nou Daniel.

Lani înghiți cu nervozitate, încercând să-și umezească gâtul.

– Eram în piscină, jucându-mă cu copiii...

– Ți-am spus că nu vreau s-aud!

În clipa următoare, Daniel fu lângă ea pe pat, cuprinzând-o brutal în brațe și acoperindu-i buzele cu ale lui. Când Lani încercă să se retragă, gura lui deveni și mai agresivă. Nu-i mai putea opune

nici o rezistență, deși inima îi bubuia în piept, înnebunită de frică.

Cu mișcări inspăimântător de deliberate, Daniel stinse lampa de pe noptieră. Mai rămase doar lumina lunii în primul pătrar, care intra pe fereastră. Lani deveni țeapănă, în timp ce Daniel îi mângâia părul încă umed cu un gest surprinzător de tandru, înainte de a se apleca să-i șteargă lacrimile cu sărutări.

– Iartă-mă că te-am lovit, prințeso, murmură el răgușit.

Mâna îi coborî pe umărul ei, împingând-o ușor spre perne, dar Lani se rezemă în brațe, încercând să reziste.

– Daniel, nu... Te rog, nu... îl imploră ea.

Drept răspuns, Daniel o împinse atât de tare încât o doborî pe spate. Dispariția ca prin farmec a tandreței lui o lăsă înmărmurită.

– Nu te opune, spuse el cu glas aspru. Altfel, am să te forțez.

Rezistența pasivă îi mai reușise și în trecut, așa că Lani o încercă din nou. Rămase nemișcată, aproape amorțită de teamă, în timp ce Daniel se culca alături, îi desfăcea halatul și începea să-și plimbe mâna peste trupul ei, depunându-i sărutări mărunte pe gât. Atingerea lui era seducătoare dar blândă, și deși Lani se feri instinctiv când își coborî buzele pe sâni ei, Daniel nu păru să se supere. O cuprinse doar cu un braț, pentru a o ține nemișcată.

Lui Lani îi era imposibil să ignore acea metodă de a o excita, sau să ascundă rezultatele. Când ambele sfârcuri i se întăriră de dorință, Daniel își lipi urechea de pieptul ei, pentru a-i asculta bătăile accelerate ale inimii. Apoi se ridică și spuse încet, amuzat:

– În cinci minute te voi întreba dacă vrei să mă opresc. Poți oricând să spui da, prințeso.

Promisiunea lui era extrem de ademenitoare. Când îl iubea atât de mult, lui Lani îi era dificil să-i reziste celui stil blând dar insistent. O voce lăuntrică trădătoare o îndemna să-l lase s-o mai mângâie încă cinci minute. S-ar fi putut chiar să n-o mai atingă

niciodată – ce rău făcea dacă savura fiecare senzație, dacă le păstra pentru zilele de singurătate care o așteptau? În orice caz, îi dăduse clar de înțeles că în următoarele cinci minute avea să-i fie prizonieră, indiferent dacă se opunea sau consimțea. Ar fi fost atât de îngrozitor să nu se mai împotrivescă și să-nceapă să coopereze?

Mâinile lui își reluară explorările, calde și ferme, și mult prea îndemânatic pe trupul ei. Gura i se abătu de la gâtul ei spre față, apoi se opri deasupra buzelor, sărutând-o cu o tandrețe dulce, irezistibilă. Lani încercă să-și aducă aminte că o seducea din furie, nu din dragoste, dar emoțiile îi inundau rațiunea, trupul i se arcuia între mâinile lui, buzele i se mișcau reacționând sub gura lui, iar mâinile, cumva, i se întindeau să-l cuprindă pe după gât.

Daniel se întoarse într-o parte și o strânse lângă el, cu duritatea trupului său aprinzându-i o reacție învăpăiată într-al ei. Lani se agăță convulsiv de el și-l auzi gemând, îl simți cutremurându-se lângă ea. Dintr-o dată, gura lui deveni insistentă și poruncitoare, despărțindu-i brutal buzele pentru a-i sonda interiorul catifelat cu o ferocitate care nu făcea decât să-i întetească excitația. Îl lăsă s-o învețe cum să se miște, blocându-și în minte orice gând, mai puțin nevoia de a se supune și a face tot ce-i cerea el.

În sfârșit, Daniel își desprinse gura de a ei și mârâi gros:

– Ei...?

Lani nu putu decât să-i geamă numele. Nu avea idee ce voia să spună.

– Vrei să mă opresc? întrebă el nerăbdător.

Ar fi putut s-o posede ușor, fără cel mai mic protest din partea ei, își spusese Lani, cu mințile încă tulburi. Dar se ținuse de cuvânt și-i cerea consimțământul, iar pe acela nu i-l putea acorda, atâta vreme cât n-o iubea. Deși simțurile ei inflamate cereau contrariul, șopti:

– Da... lasă-mă să plec.

Daniel înjură printre dinți și se ridică, privind-o cu o expresie vecină cu ura. Apoi murmură:

– M-am săturat să tot aștept.

Și o cuprinse pe Lani în brațe, acoperindu-i gura cu a lui, dureros de posesiv.

În cele câteva secunde petrecute în afara îmbrățișării lui, Lani își venise în fire. Cum putuse coopera la propria ei seducție, aproape dăruindu-se unui bărbat care n-o iubea? N-avea să îngăduie să se mai întâmple. Îi împinse umerii și încercă să-și elibereze gura, dar Daniel îi rezista la fel de ușor ca un armăsar alungând cu coada o muscă. Un moment mai târziu, fu imobilizată sub el, neputincioasă, cu gura îndurerată de brutalitatea sărutului. Iar de astă dată, când încetă să se mai zbată și rămase inertă, păru doar să-l înfurie și mai mult. Mâna lui coborî la catarama centurii, iar spaima o făcu pe Lani să opună o rezistență înnebunită.

Apoi auzi un sunet ascuțit în urechi și-și spuse că probabil avea halucinații, din cauza isteriei.

Capitolul 10

Sunetul continuă câteva secunde, sâcâind insistent mintea buimăcită a lui Lani până când își dădu seama că era telefonul. Îl distrase și pe Daniel, care încremeni doar atât cât să-i lase timp să-și elibereze o mână și să înhațe telefonul. Nu putu scoate nici o vorbă, doar un găfâit sufocat, chinuit.

– Daniel? Ce se-ntâmplă acolo?

Era glasul lui Robert Bradley și, în timp ce Lani încerca să găsească un răspuns, Daniel îi smulse receptorul din mână și mormăi repezit:

– Da?

Tăcu o clipă, apoi întrebă furios:

– Ce mai vrei și *tu*?

Urmă o nouă pauză, în timpul căreia văzu chipul furios al lui Daniel devenind alb, șocat.

– Ce-a *făcut*? îl întrebă el pe Rob, cu un glas la fel de uluit ca expresia feței.

Da data asta, pauza fu mult mai lungă. Daniel stătea cu capul

rezemat în palmă, murmurând câte o interjecție din timp în timp. Când în sfârșit vorbi, glasul îi era frânt de durere.

– Îmi pare rău, Rob. Dacă nu m-ai fi sunat... cu Lani, pur și simplu îmi pierd mințile...

Rob îl întrerupse cu un comentariu menit să risipească tensiunea, căci Daniel zâmbi.

– Asta și am de gând. Fiindcă știi ce-o să se întâmple dacă n-o fac.

Tăcu un moment, pe gânduri, apoi continuă:

– De luni într-o săptămână. Vreau să-mi fii cavalier de onoare, Rob.

Lani simți că-i fugea sângele din obraji. Cavalier de onoare? Cu cine plănuia să se însoare? Cu Michi, ca s-o folosească drept paravan în acea situație imposibilă? Sau cu ea însăși, din remușcare și, poate, atracție fizică?

Daniel închise telefonul și o privi solemn pe Lani, care ascultase atât de atentă conversația, încât uitase că avea halatul descheiat. Închizându-i-l la loc, Daniel i-l legă strâns cu cordonul.

– Era să te îneci, după care era să fii violată. Ce mai seară...!

În tonul lui se simțea muștrarea de sine.

– Îmi pare rău, iubito. Când te-am găsit cu Rob, ceva a... cedat în mine. Iar când mi-ai spus să mă opresc, n-am putut... și eram furios că tu *te puteai* opri.

Clătină din cap, dezgustat de el însuși.

– Situația asta nu mai poate continua. Ne căsătorim luna viitoare, iar dacă n-ar trebui să plec mâine la New York, am face-o chiar mai devreme.

Lani clătină din cap, copleșită de durere, căci trebuia să refuze tocmai lucrul pe care-l dorea din toată inima.

– Sunt de acord... nu mai putem locui în aceeași casă... dar n-o

să ne căsătorim. Atracția... atracția asta fizică dintre noi nu e de ajuns. E nevoie și de iubire.

– O să vină și iubirea, răspunse răgușit Daniel. Ai încredere-n mine, Lani.

Îi dăduse o ocazie clară să-i spună că o iubea, dar el n-o făcuse. O durea atât de tare încât, o clipă, Lani simți un rău fizic, după care o cuprinse o amorțeală binecuvântată. Clătină iar din cap.

– Nu, spuse ea ferm, uimită de propriul ei calm. Nu folosește la nimic.

De astă dată însă, obiecția ei nu făcu decât să-l înfurie pe Daniel.

– Termină, Lani! De ani de zile mă tot contrazici. Când ai să recunoști că știu ce e mai bine pentru tine?

– Ce arogantă...!

Exclamația ei nervoasă fu retezată când Daniel o trase în brațe și se aplecă s-o sărute. Gura lui era blândă și persuasivă, iar Lani nu mai avea nici o putere să se apere. Un spasm arzător de dorință îi străbătu tot trupul și, cu un geamăt, începu să-i răspundă. După câteva momente de explorări tandre, Daniel se retrase, spunând amuzat:

– Așa am de gând să mă ocup de refuzul tău. Ai de ales, prițeso. Sau accepți să te măriți cu mine luna viitoare, sau te iau fără cununie. Chiar acum.

Lani deveni țeapănă, căutând cu febrilitate un mod de a-l face să asculte de glasul rațiunii.

– Și... și ce s-a întâmplat cu promisiunea ta... că voi fi fecioară în noaptea nunții?

– Vei fi, dar mai întâi trebuie să accepți nunta. Când o facem, Lani? Acum, sau luna viitoare?

Dintr-o dată, Lani își dădu seama că până în luna următoare putea să se întoarcă în California, ca să scape de toată acea situație

nouă și chinuitoare.

– În regulă, atunci, spuse ea supusă. Lunea viitoare.

Daniel îi zâmbi.

– Presimțeam eu că așa aveai să răspunzi.

Lani îl lăsa s-o ia de mână și s-o conducă în biroul lui, unde Daniel deschise un seif din perete, scoase câteva casete de bijuterii și alese un inel antic superb, cu diamante și rubine.

– Întotdeauna am... vreau să zic, aş vrea să-l porți ca inel de logodnă. A fost al bunicii mele, apoi al mamei. Știu ce părere ai despre familia mea, dar m-aș bucura foarte mult dacă l-ai accepta, prințeso.

Lani îl lăsa să-i pună inelul pe deget, adânc mișcată că-i dăruia un obiect de o asemenea valoare sentimentală.

– E puțin cam mare, dar mâine dimineață o să-l ducem la bijutier, continuă el. Avionul meu decolează la amiază. Vom avea doar atâta timp cât să ne scoatem certificatul prenuptial și să alegem verighetele. Am s-o sun pe mătușa Marilyn, ca s-o rog să te ajute cu pregătirile. Aș dori să ne căsătorim aici, cu pastorul meu, dacă n-ai nimic împotrivă.

Lani dădu din cap, admirându-i în sinea ei eficiența, mai ales că nici nu se gândise la căsătorie până cu câteva minute în urmă. Apoi, Daniel o luă în brațe și o duse pe culoar până în dormitorul ei, unde o vârî în pat.

– Noapte bună, prințeso, zâmbi el. Și vise plăcute.

* * *

Visele ei fură oricum, numai plăcute nu. Zăcu trează ore întregi, neputându-se hotărî dacă să meargă înainte sau nu, și până la urmă o fură un somn agitat și tulbure. Până dimineața, se hotărî.

Avea să-i facă jocul până pleca la New York, apoi urma să se pregătească pentru plecarea din Hawaii. Știa că dacă rămânea pe insulă Daniel ar fi găsit-o, iar a doua oară nu i-ar mai fi dat de ales.

Cât despre durerea de a-l părăsi pe Brian, Lani încerca să și-o alunge din minte. Trebuia să facă ce era cel mai bine pentru băiat și, lăsând la o parte considerentele legale, Daniel avea să-i dăruiască o familie, iubire și fericire, precum și mari avantaje materiale, câtă vreme ea nu i-ar fi putut oferi decât ani de eforturi și de chin.

Dimineata, Daniel intră în cameră cu un zâmbet poznaș pe față.

– Pentru o fată proaspăt logodită, nu pari prea veselă.

Lani mormăi ceva despre noaptea nedormită.

– Din cauza emoției, cred, adăugă ea cu voce slabă.

Brian primi vestea logodnei cu nonșalanța tipică a copiilor, comentând pe un ton plictisit.

– Mă așteptam eu să vă căsătoriți. Tot mereu vrea să te strângă-n brațe.

Cum, necum, Lani reuși să reziste până la prânz fără să izbucnească în lacrimi. Relațiile lui Daniel făceau ca formalitățile, ca analizele sangvine și obținerea certificatului prenuptial, să meargă strună. Îi ceru să aleagă el verighetele, două inele simple de aur care-o încântară – și-i sfâșiară inima, știind că pe-a ei n-avea s-o poarte niciodată.

– Iar acum, să mergem s-o anunțăm pe Michi, spuse Daniel, în timp ce ieșeau din magazinul de bijuterii al Hotelului Maunaloa Bay.

Frumoasa manageră era ultima persoană din lume pe care Lani dorea s-o vadă. Cum și-ar mai fi putut păstra calmul, și așa destul de șubred, în compania femeii pe care Daniel o iubea cu adevărat?

Când Daniel îi dădu lui Michi vestea, privirea lui era atât de tandră și iubitoare, încât lui Lani îi veni să fugă din încăpere.

Reacția femeii nu făcea decât să confirme ceea ce bănuise încă dinainte. Daniel acceptase faptul că Michi mai ținea doliu după soțul ei și nu-i putea împărtăși sentimentele; altfel, în veci nu s-ar fi căsătorit cu Lani.

Căci încântarea lui Michi nu putea fi altfel decât sinceră.

– Era și timpul! Mă bucur că în sfârșit vei fi și tu fericit, Daniel.

– Nu înainte de luna viitoare, răspunse el abătut. Va fi cea mai lungă săptămână din viața mea.

Le sărută pe amândouă în semn de rămas-bun și ieși din birou, să prindă avionul.

– Stai jos și hai să bem o cafea, o invită Michi pe Lani, cuprinzând-o de talie. Sau, dacă stau să mă gândesc mai bine, aș suna la room service, ca să comand două Bloody Mary. Pari să ai nevoie.

O conduse pe Lani la canapea și o ajută să se așeze.

– Și acum, spune-mi ce te chinuiește, draga mea. Cu siguranță, faptul că te măriți cu un om care e absolut nebun după tine nu justifică lacrimile astea.

Lani o privi cu ochi mari.

– Dar nu e nebun după mine, spuse ea cu voce gătită. Daniel nu mă iubește. Chiar i-am spus că e nevoie și de iubire, că atracția fizică nu ajunge, și a spus... a spus să am încredere-n el... Că o să vină...

– Evident, presupunea că vorbeai despre propriile tale sentimente, nu despre ale lui, replică Michi. Daniel te iubește de ani de zile.

Făcu o pauză, îngândurată.

– Dar dacă nu ți-a spus asta, cum de-a ajuns să te ceară în căsătorie?

O ascultă cu răbdare, iar când Lani termină, nu făcu decât să cla-

tine din cap.

– Sunteți încăpățânați ca niște catări, amândoi. Îl cunosc pe Daniel. E prea nesigur de sine ca să-ți spună că te iubește, dacă nu-i spui tu mai întâi. Și îl iubești, nu-i așa?

Lani o privi uimită. Daniel Prescott Reid? Nesigur de sine? Era imposibil. Cumva, Michi își făcuse o impresie complet greșită despre el.

– Da, îl iubesc, recunosc ea, dar... dar el te iubește pe tine. Am văzut... în felul cum te privește...

– Ce lucruri ridicole spui! Pentru numele lui Dumnezeu, Lani, soțul meu și cu mine am fost doi dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Daniel. Ne-am simțit onorați că ne-a încredințat sentimentele lui pentru tine. Sigur că mi-a fost un prieten foarte drag și bun, de când a murit Keith, și ținem mult unul la altul, dar numai ca prieteni.

Făcu o pauză, apoi zâmbi, în stilul ei tachinător.

– De fapt, Daniel ar vrea să mă combine cu cineva. Recunosc că încep să mă gândesc la relații noi, și de vreme ce Daniel tot laudă calitățile lui Rob Bradley, s-ar putea să mă hotărâsc să descopăr cât adevăr e în toată propaganda asta.

– Cred c-am să beau cafeaua aia, murmură Lani.

Îi era imposibil să creadă ceea ce auzea.

– Nu mi-ai spus niciodată nimic, îi reaminti ea lui Michi. Nici măcar o dată nu mi-ai dat vreun semn că ai fi crezut că Daniel ținea la mine.

– Cum să nu, deși mi-a interzis categoric să suflu o vorbă. În prima zi când ne-am întâlnit, ți-am spus că-i era greu să-și păstreze calmul când era vorba de tine.

Turnă cafea în două cești și reveni la canapea.

– Am insistat să-ți dau de înțeles cât de distrat era în ultima

vreme, și abia săptămâna trecută, după ce Elizabeth ți-a dăruit atât de mărinimos doza de otravă, ți-am spus că un lucru întâmplat acum șapte ani l-a făcut să întrerupă relația cu ea. Trebuia să-ți dau în cap, ca să pricepi mesajul?

Lani simți că se înroșea ca focul și sorbi din cafea, ca să-și ascundă jena.

– Știi despre *aia*? Întrebă ea cu voce slabă.

– Sigur că da. Ți-am spus doar, Keith, Daniel și cu mine am fost foarte apropiați. A fost atât de zguduit de reacția pe care o avusese față de tine, încât a încetat legătura cu Elizabeth. Desigur, asta s-a întâmplat înainte să-l fi cunoscut – noi ne-am angajat la Prescott & Thomas cam în perioada când a murit mama ta. A trecut aproape un an până să ne spună ceva despre tine, iar între timp se îndrăgostise de-a binelea. Te găsea minunată, cum aveai grijă de Brian și de Jonathan, și mai matură, la șaisprezece ani, decât majoritatea fetelor cu care se întâlnea el aici. Totuși, îi făceai niște probleme îngrozitoare, și n-avea de gând să se lase călcat în picioare.

Zâmbi cu expresia ei glumeață, pe care Lani o găsea absolut fermecătoare.

– Tare mi-ar mai fi plăcut să văd și eu unele dintre discuțiile alea! Crede-mă, dacă ar fi fost după el, ai fi ajuns mireasă încă de la optsprezece ani, adusă la ordine și subjugată pentru totdeauna!

– Nu înțeleg, spuse Lani, începând în sfârșit să creadă că era posibil ca Daniel să țină totuși la ea.

– Jonathan nici n-a vrut să audă. Considera că erai prea tânără, că dacă-i permitea lui Daniel să se însoare cu tine, ai fi rămas toată viața la discreția lui. A insistat că aveai nevoie de mai mult timp ca să te maturizezi, să devii independentă. Keith și cu mine am fost de aceeași părere. Daniel era absorbit de cariera lui și i-am atras atenția că ar fi putut folosi următorii patru ani mult mai profitabil concen-

trându-se asupra afacerilor și așteptându-te să termini colegiul.

Între timp, lui Lani începuse să-i mai revină buna dispoziție – și, o dată cu ea, o undă de pică la adresa lui Daniel.

– Și sentimentele *mele*? Nu era cam arogant, să presupună că mă va găsi coaptă, numai bună de cules?

Michi se mulțumi să râdă.

– Jonathan i-a promis că, după ce-ți termini studiile, te va convinge să te muți iar în Hawaii. Daniel știa că te simțeai atrasă fizic de el și a tras concluzia că, dacă se purta cu tine cu blândețea, răbdarea și considerația cuvenită, ți-ar fi câștigat și dragostea.

– Blândețe, răbdare și considerație? Era ca un tăvălug, trecea peste toate obiecțiile mele! protestă Lani, apoi adăugă îngândurată: desigur, și eu eram total imposibilă. Nu voiam să recunosc ceea ce simteam, și mi-era teamă...

Coborî ochii, jenată.

– ...de felul nerușinat în care-l doream.

– Și el a avut aceleași sentimente pentru tine, ani de zile, o tachină Michi. Dar, când a murit Jonathan, totul s-a schimbat. Termenii testamentului său au fost polița de asigurare a lui Daniel – știa că nu l-ai fi părăsit niciodată pe Brian. Totuși, te împotriveai tuturor inițiativelor lui, și era atât de frustrat încât uneori îl învingea enervarea și exploda pur și simplu. În caz că n-ai observat, Lani, Daniel e un om foarte emotiv.

Își permise un oftat ironic.

– Dacă mai trebuie să iau doar un prânz sau o cină cu el, ascultându-l cum îmi povestește că-l scoți din minți, s-ar putea să-mi pierd *eu* mințile. Am de administrat un hotel aici. Apropo de care, în după-amiaza asta vin un prinț și o prințesă din Europa, iar săptămâna viitoare, un ștab de pe continent. Crezi că Daniel s-ar supăra dacă ați amâna luna de miere?

– Nu cred că i-ar plăcea, replică Lani roșind, și cred că nici eu n-aș vrea.

Apoi o luă pe Michi de mână și-i spuse:

– Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Ai făcut atât de mult pentru noi, amândoi! Aș fi onorată dacă ai fi doamna mea de onoare.

– *Orice*, numai să vă văd căsătoriți! răspunse Michi, cu o lucire în ochi.

* * *

Vineri spre prânz, Lani îi conduse pe prinț și prințesă la aeroport, după care oftă adânc, ușurată. În sfârșit, avea câteva ore libere, și se hotărî să se relaxeze la piscina hotelului. Trecu mult timp până reuși să se destindă, dar în cele din urmă ațipi într-un șezlong.

O trezi senzația că se uita cineva la ea. Deschise ochii – și dădu cu privirea de ultima persoană din lume pe care ar fi vrut s-o vadă.

– Ei, ei. Mă mir că te găsesc aici, remarcă Elizabeth Thomas, pe un ton care dădea de înțeles că întâlnirea nu era deloc întâmplătoare. Trebuie să te felicit, scumpo. Pentru o mică nimeni de pe continent, e clar c-ai agățat un pește cât toate zilele.

– Nu l-am *agățat*, Elizabeth, răspunse Lani rece. Întâmplător, mă iubește.

Îi tăcere, își spuse că snoaba domnișoară Thomas moșteneva tot ce aveau mai rău membrii familiei ei.

– Serios? Mă îndoiesc. *Toată lumea* vorbește cum te-a scos aproape goală din casa lui Rob Bradley. Și în halatul lui Rob, nici mai mult, nici mai puțin! Nu e nevoie de prea multă imaginație pentru a ghici ce s-a întâmplat pe urmă – nu-i așa, scumpo?

Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton malițios:

– Ce abilă ai fost, să-l prinzi așa în plasă. Era *firesc* ca Daniel să procedeze onorabil și să te ceară în căsătorie. Niciodată n-a suportat bârfele.

Lani fu șocată că atâta lume aflate despre incident, dar își spuse că Elizabeth îl interpreta în felul ei propriu.

– Era să mă înec, replică ea. Cât despre onoare, dacă *ăsta* a fost motivul lui Daniel, atunci s-ar fi însurat cu tine acum șapte ani, nu?

Elizabeth se răsuci pe călcâie și plecă, umblând cu nasul pe sus. Deși Lani era mândră de felul cum o pusese la punct, tirada veninoasă a lui Elizabeth îi dădea de gândit. Nu avea decât asigurările lui Michi că Daniel o iubea. Îi aștepta nervoasă întoarcerea, duminică, jurând ca imediat ce rămâneau singuri să-i spună că-l iubea și că spera să audă și din partea *lui* aceeași declarație. Numai atunci urma să aibă încredere în căsnicia lor.

Dar Daniel nu se întoarse duminică. Dădu telefon ca să spună că era nevoit să facă o escală în California, dar avea să ajungă acasă luni, cu destul timp înaintea orei două, când era programată ceremonia. Glasul îi era tandru, și încheie cu cuvintele drăgăstoase:

– Mi-e dor de tine, prințeso.

Dar nu-i făcu nici o declarație de dragoste, iar Lani se abținu și ea. Voia să i-o spună în față.

În zorii zilei următoare, sosi un al doilea telefon.

– Avionul are probleme la motor, Lani, dar încearcă să-l repare. S-ar putea să aducă altul. Vin cât pot de repede, cu alt avion, dacă altfel nu se poate.

De data asta, tonul lui era repezit și furios, iar Lani se simți datoră să-l consoleze, amintindu-i totodată, mai în glumă, mai în serios, că nu puteau începe fără el, așa că trebuia să-l aștepte oricum.

Soții Prescott sosiră la ora unu, urmați imediat de Michi și

Robert Bradley. Lani le spuse ce se întâmplase, iar Richard sună imediat la aeroport. Avionul decolase cu o oră întârziere, apoi apăruseră iar probleme la motor și se întorsese la Los Angeles. Acum urma să sosească peste o ouă și patruzeci de minute. Tommy se duse la aeroport cu costumul de mire al lui Daniel, ca să se poată schimba în timp ce așteptau bagajele.

Mașina apărui pe alee la ora două și jumătate, iar peste câteva momente Lani auzi acordurile pianului – semnalul că începea ceremonia.

– E totul în regulă, îi spuse Michi. După ce se termină, ai să te simți mai bine.

Richard Prescott o aștepta la baza scării. O luă de braț și o conduse spre celălalt capăt al livingului, unde așteptau Daniel, Robert Bradley și pastorul. Lani era amețită de foame, emoție și teamă, așa că parcurse ceremonia ca prin ceață. Cumva, reuși să dea răspunsurile potrivite, în timp ce brațul lui Daniel o sprijinea de talie. După aceea, soțul ei o sărută ușor pe gură. Michi avusese dreptate – se simțea puțin mai bine, căci zâmbetul lui fusese atât de tandru.

După prânz, Daniel o trase deoparte și-i spuse să se ducă sus și să se schimbe. Aveau de prins un avion care să-i ducă la Kona, pe Big Island. Ajunseră la hotel aproape de ora șapte seara, continuând conversația din avion, despre călătoria de afaceri a lui Daniel la New York și săptămâna petrecută de Lani acasă. Era o discuție straniu de impersonală pentru un cuplu proaspăt căsătorit. Se cunoșteau de paisprezece ani, își spuse în panică Lani, și totuși se purtau ca doi străini. Abia aștepta să iasă din sala de mese și să rămână singură cu el.

După cină, Daniel o întrebă dacă voia să danseze.

– Unul dintre hotelurile din apropiere are o formație bună, adăugă el.

Nervii întinși la limită ai lui Lani cedară.

– N-am putea să ne ducem sus și să terminăm odată? izbucni ea, nefericită.

Ochii lui Daniel deveniră reci și tăioși ca oțelul, iar buzele i se strânsură.

– N-am vrut să...

– E-n regulă, o întrerupse el. Înțeleg ce simți.

Când ajunseră în apartamentul cu două camere, Daniel deschise ușa salonului și se pregăti să intre.

– Cheamă-mă când ești gata. Eu am să mă schimb aici.

Și aproape că trânti ușa în urma lui.

„Rău le mai încurci pe toate!“ își spuse Lani, nefericită.

Se duse încet la valiză și o deschise, iar sprâncenele i se înălțară de uimire când văzu cutia dinăuntru. O deschise; o cămașă de noapte albă și subțire stătea cuibărită în hârtia de mătase, având pus deasupra un colier cu diamante și rubine. Pe cartonașul alăturat scria: „Scumpei mele soții, Lani.“

Se demachie, își luă pe ea cămașă de noapte, stinse luminile și desfăcu așternutul. Apoi deschise ușa și intră în salon.

Daniel stătea lângă ușa glisantă a balconului, într-un halat flaușat scurt, privind soarele care asfințea peste ocean. Nu se întoarse până când Lani îi spuse încet:

– Îți mulțumesc pentru cadouri, Daniel. Sunt minunate.

Abia atunci o privi, iar răceala din ochii lui fu înlocuită de o expresie pasională și posesivă, în timp ce-i studia trupul.

– *Hele mai*, spuse el răgușit. Vino aici.

Lani se supuse, adorând faptul că i se adresase în hawaiiană. Era minunat de romantic. Daniel îi puse mâinile pe umeri, murmurându-i la ureche:

– E un loc foarte frumos, nu-i așa?

Nu schița nici un gest de a începe să facă dragoste cu ea, iar Lani încercă să-și ascundă nervozitatea cu o glumă:

– Ce e, Daniel? Te temi să nu-ți pierzi inocența?

O întoarse cu fața spre el, privind-o cu o privire blândă și intensă în același timp.

– Nu, răspuse el încet. Mi-e teamă să ți-o iau pe a ta. Să nu te doară...

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Și numai Dumnezeu știe, după săptămâna trecută, câte motive ai avea să te temi. Voi fi cât pot de blând, dar pentru o femeie... prima oară... uneori e dureros. Oricât de atent ar fi bărbatul.

Lani îl cuprinse cu brațele pe după gât. Dulcea lui mărturisire îi umezise ochii.

– O, Daniel, șopti ea. *Aloha au ia oe.*

„Te iubesc“ însemnau acele cuvinte, iar Daniel nu avu nevoie de altă încurajare. O luă în brațe și o duse spre pat. Lani avu un junghi de dezamăgire când nu repetă și el declarația, dar în câteva minute nu mai păru să aibă importanță. O excita cu o iscusință tandră, mângâindu-i trupul ca pe o comoară, sărutând-o cu o pasiune controlată și atât de dulce încât acțiunile lui îi dovedeau că o iubea mai mult decât orice cuvinte.

Apoi nu mai urmară decât mișcările sigure ale mâinilor și trupu-lui lui, care făcură ca pe amândoi să-i străbată, într-un final, fiorii împlinirii.

* * *

Epuizată emoțional, Lani îl privi pe Daniel cum trecea în cealaltă cameră, de unde se întoarse cu o scrumieră și o țigară aprinsă. Așezându-se pe pat, îi spuse pe un ton de conversație:

– M-am lăsat de fumat cu ani în urmă, dar tot îmi mai e poftă de câte una, după ce fac dragoste.

O sărută ușor pe gură.

– Presimt că luna asta de miere va fi foarte nesănătoasă pentru plămânii mei.

Apoi strivi țigara în scrumieră și o luă pe Lani în brațe.

– Aproape șapte ani mi-am făcut fantezii cu momentul ăsta, Lani. Am vrut să fie... fantastic.

Lani îl privi, fără a ști ce să spună. Într-un târziu, îl întrebă:

– Și a fost?

– Pentru mine, da. Fiindcă, dacă la o atracție fizică intensă mai adaugi și dragostea adevărată...

– Ce-ai spus? îl întrerupse ea, nevenindu-i să creadă că Daniel era gata să-i spună în sfârșit ceea ce dorea atât de mult să audă.

– Am spus: „dacă mai adaugi și dragostea adevărată...”

Făcu o pauză, apoi îi zâmbi.

– Credeai că nu ți-am spus-o, hmm? Dar ți-am spus-o în sute de feluri diferite, de-a lungul ultimilor șase ani, încercând să te ajut, să te cruț de orice suferință, chiar și prin gelozia mea. Însă tu refuzai să înțelegi.

Glasul îi deveni mai scăzut, mai tandru.

– Dacă ai fi avut mai multă experiență, ai fi știut că un bărbat se poartă așa numai cu o femeie pe care o iubește.

Se juca încet cu o şuviță din părul ei, apoi îi mângâie trupul, de la umăr până la șold.

– Vreau să fac din nou dragoste cu tine, murmură el, cu buzele pe gâtul ei.

Lani dădu să se întoarcă spre el, apoi se răzgândi.

– Nu, declară ea ferm. Nu acum.

– Cum adică, nu?

– Adică „NU“.

Dădu să se ridice, dar numai pentru a se simți trasă înapoi. După o scurtă luptă, se pomeni imobilizată de trupul lui, cu brațele întinse deasupra capului.

– Vei plăti pentru această mică rebeliune, doamnă Reid, o amenință Daniel.

Când Lani nu răspunse, se aplecă și o sărută, explorându-i pătimaș gura. Iar când se retrase și-i văzu dorința din ochi, expresia îi deveni mai îngăduitoare.

– Te doresc, și o să te am. Înțelege asta, prințeso?

– Da, Daniel, răspunse docilă Lani.

– Ai să te împotrivești?

– Nu, Daniel.

Tăcu o clipă, apoi adăugă, îmbufnată:

– Dar nici n-am să mă rog de tine. Niciodată.

– Asta vrea să fie o provocare, doamnă Reid? întrebă el tărăgănat.

– Da, Daniel, zâmbi Lani.

Apoi îl lăsă să-i dovedească faptul că era o mincinoasă.

– *Sfârșit* –